

Η ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ ΣΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ № 5
Ειδική έκδοση για την εφημερίδα ΤΟ ΒΗΜΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΣΕΙΡΑΣ,
«ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ»
Ελένη Κεχαγιόγλου

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ
Λαμπρινή Κουζέλη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΣΕΙΡΑΣ
Γιάννης Καρλόπουλος

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ
Βασίλης Γεωργίου

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Εύη Καλογεροπούλου

ΔΙΟΡΘΩΣΗ
Λιάνα Καρπούζη

ISBN:978-960-503-286-9

© 2009, Εκδόσεις Printa

© 2013, για αυτήν την έκδοση,
Δημοσιογραφικός Οργανισμός Λαμπράκη Α.Ε.

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας, απαγορευτικής των προσβολών της. Επισημαίνεται, πάντως, ότι κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975) απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου, με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΛΙΟΥΙΣ ΚΑΡΟΛ

Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Παυλίνα Παμπούδη

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

Σερ Τζον Τένιελ

ΤΟ ΒΗΜΑ
βιβλιοθήκη

Στο χρυσαφένιο απόγεμα, μαζί
Τεμπέλικα στη βάρκα μας γλιστράμε.
Αδέξια κρατάνε τα κονπιά
Μικρά χεράκια κι όλο προχωράμε
Μικρά χεράκια, αχ, που προσπαθούν
Αυτά να οδηγήσουν κι όπου πάμε!

Αχ, άκαρδες, σκληρές εσείς οι Τρεις
Είν' ο καιρός, καιρός ονειρεμένος
Κι όμως, ζητάτε ιστορία να σας πει
Ο φίλος σας ο τόσο κουρασμένος,
Που ενάντια σε τρεις γλωσσίσσες τι
Μπορεί να κάνει, τάχα, ο καημένος;

Αυταρχικά η Πρώτη δίνει διαταγή:
«Ν' αρχίσει!» Πιο ευγενικά η άλλη, ωστόσο:
«Να 'ναι λίγο τρελό!» παρακαλεί
Κι η Τρίτη δεν ρωτάει: «πόσο;»
Όμως καθώς η ιστορία προχωρεί
Τη διακόπτει μ' ερωτήσεις κάθε τόσο!

Μα σαν σε ξαφνική σιωπή ακούν
Ένα παιδί Ονείρου να περνάει
Σε χώρα άγνωστη, καινούργια, θανμαστή
Και με πουλιά και ζώα να μιλάει,
Τ' ακολουθούν κι οι Τρεις τους και καμιά
Αν είν' αλήθεια ή ψέμα δεν ρωτάει.

Και όλο κυλούσε η ιστορία – επειδή
Όταν τη φαντασία εξαντλούσε
Και «η συνέχεια την άλλη τη φορά...»
Να πει ο κουρασμένος προσπαθούσε,
«Τώρα! Τώρα να είν' η άλλη η φορά!»
Χαρούμενα η παρέα τ' απαντούσε.

Η Χώρα των Θαυμάτων! Να λοιπόν
Πώς πλάστηκε ιστορία μαγεμένη
Παράξενη και τρυφερή: σιγά σιγά.
Και τέλειωσε και να την τελειωμένη
Καθώς γυρνάμε σπίτι τώρα πια
Στο σούρουπο, παρέα ευτυχισμένη.

Αλίκη! Δέξον το το παραμύθι αυτό
Κι οι μέρες σου απαλά να το φυλάνε
Στους μυστικούς της μνήμης τους ιστούς
Που των παιδιών τα όνειρα κρατάνε
Σαν τα λουλούδια του προσκυνητή
Όπου σε τόπους μακρινούς σκορπάνε.

ΣΤΗΝ ΚΟΥΝΕΛΟΤΡΥΠΑ

Η Αλίκη άρχιζε πια να βαριέται πολύ έτσι καθι-
σμένη στην ακροποταμιά, δίπλα στην αδελφή της,
και μην έχοντας τίποτα να κάνει. Μια-δυο φορές είχε
κρυφοκοιτάξει στο βιβλίο που διάβαζε η αδελφή της,
αλλά αυτό δεν είχε ούτε ζωγραφιές ούτε διαλόγους.
«Και σε τι χρησιμεύει άραγε», σκέφτηκε η Αλίκη,
«ένα βιβλίο χωρίς ζωγραφιές και διαλόγους;»

Έτσι, λοιπόν, μελετούσε μες στο μυαλό της (όσο γινόταν, γιατί η ζεστή μέρα την έκανε να νιώθει νυσταγμένη και χαζή) το θέμα κατά πόσο η ευχαρίστηση του να φτιάχνεις ένα στεφάνι με μαργαρίτες θα άξιζε τον κόπο να σηκωθείς και να μαζέψεις μαργαρίτες, όταν ξαφνικά ένα Άσπρο Κουνέλι με ροζ μάτια πέρασε δίπλα της τρέχοντας.

Δεν υπήρχε τίποτα πολύ αξιοσημείωτο σ' αυτό και στην Αλίκη δεν φάνηκε και πολύ εξωφρενικό που άκουσε το Κουνέλι να λέει μόνο του: «Ποπό, ποπό! Θ' αργήσω τρομερά!» (Αργότερα, όταν το σκέφτηκε, παραδέχτηκε πως θα 'πρεπε να 'χει παραξενευτεί, αλλά εκείνη τη στιγμή φαινόταν όλα φυσικά.) Όταν όμως το Κουνέλι έβγαλε ένα ρολόι απ' την τσέπη του γιλέκου του, το κοίταξε και ξανάρχισε να τρέχει, ε, τότε πια η Αλίκη σηκώθηκε —γιατί της πέρασε απ' το μυαλό σαν αστραπή η ιδέα πως ποτέ δεν είχε ξαναδεί κουνέλι που να 'χει τσέπη γιλέκου ή ρολόι που να το βγάζει μέσ' απ' αυτήν— και, φλεγόμενη από περιέργεια, το ακολούθησε βιαστικά διασχίζοντας το χωράφι κι ευτυχώς, πρόλαβε να το δει τη στιγμή που τρύπωνε σε μια μεγάλη Κουνελότρυπα κάτω απ' το φράχτη.

Την άλλη στιγμή τρύπωνε κι η Αλίκη ξοπίσω του, χωρίς καθόλου να σκεφτεί πώς στο καλό θα 'βγαине πάλι έξω.

Η Κουνελότρυπα για λίγο προχωρούσε ίσια μπροστά σαν τούνελ, μετά όμως βάθαινε απότομα,

τόσο απότομα, που η Αλίκη, πριν προφτάσει να καταλάβει τι συμβαίνει και να προσπαθήσει να κρατηθεί, βρέθηκε να πέφτει σ' ένα πολύ βαθύ πηγάδι.

Η το πηγάδι ήταν πολύ βαθύ, ή η Αλίκη έπεφτε πολύ αργά, γιατί είχε όλο τον καιρό στη διάθεσή της, καθώς έπεφτε, να κοιτάζει γύρω της και ν' αναρωτιέται τι άλλο επρόκειτο να συμβεί μετά. Στην αρχή προσπάθησε να κοιτάξει προς τα κάτω για να δει πού πήγαινε, ήταν όμως πολύ σκοτεινά για να μπορέσει να διακρίνει οτιδήποτε. Έπειτα άρχισε να κοιτάζει τα τοιχώματα του πηγαδιού και πρόσεξε πως ήταν γεμάτα ντουλάπια και ράφια για βιβλία. Εδώ κι εκεί έβλεπε χάρτες και πίνακες ζωγραφικής να κρέμονται από ξύλινα καρφιά. Έπιασε και κατέβασε ένα βάζο από ένα ράφι καθώς το προσπερνούσε· η ετικέτα του έγραφε «ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ», αλλά για μεγάλη της απογοήτευση ήταν άδειο. Δεν θέλησε να το πετάξει, από φόβο μη σκοτώσει κανέναν, έτσι το τακτοποίησε μέσα σ' ένα απ' τα ντουλάπια που συνάντησε καθώς συνέχιζε να πέφτει.

«Λοιπόν», σκέφτηκε η Αλίκη, «μετά από ένα τέτοιο πέσιμο, το να κουτροβαλήσω τις σκάλες θα μου φανεί παιχνιδάκι! Πόσο γενναία θα νομίζουν πως είμαι όλοι στο σπίτι! Γιατί δεν θα 'δινα καθόλου σημασία ακόμα κι αν έπεφτα απ' τη στέγη του σπιτιού!» (πράγμα που ήταν σχεδόν αλήθεια).

Έπεφτε, έπεφτε, έπεφτε. Δεν θα τέλειωνε ποτέ αυτό το πέσιμο; «Αναρωτιέμαι πόσα μίλια έχω προχωρήσει μέχρι τώρα», είπε δυνατά. «Θα πρέπει να βρίσκομαι κάπου κοντά στο κέντρο της Γης. Για να δω, αυτό θα σήμαινε τέσσερις χιλιάδες μίλια βάθος, νομίζω» (γιατί, βλέπετε, η Αλίκη είχε μάθει διάφορα πράγματα τέτοιου είδους στα μαθήματά της στο σχολείο και παρόλο που αυτή δεν ήταν πολύ καλή ευκαιρία να επιδείξει τις γνώσεις της, αφού δεν υπήρχε κανείς για να την ακούσει, δεν έπαυε όμως να είναι μια ευκαιρία για εξάσκηση). «Μάλιστα, αυτή είναι νομίζω η σωστή απόσταση, αλλά αναρωτιέμαι σε τι Πλάτος ή Μήκος βρίσκομαι». (Η Αλίκη δεν είχε ιδέα τι ήταν Πλάτος ή Μήκος, αλλά πίστευε πως ήταν ωραίες και μεγαλόπρεπες λέξεις για να τις λέει κανείς.)

Κι αμέσως ξανάρχισε: «Αναρωτιέμαι αν θα διασχίσω τη Γη! Πόσο αστείο θα 'ταν να βγω ανάμεσα σε ανθρώπους που θα περπατάνε ανάποδα, με το κεφάλι κάτω! Να βγω στους Αντίπατους» (ήταν μάλλον ευχαριστημένη που δεν υπήρχε κανείς να την ακούσει αυτή τη στιγμή, γιατί αυτό που είπε δεν ακουγόταν σαν σωστή λέξη), «αλλά μάλλον θα πρέπει να τους ρωτήσω ποιο είναι το όνομα της χώρας. Σας παρακαλώ, κυρία, αυτή είναι η Νέα Ζηλανδία ή η Αυστραλία;» (και προσπάθησε να υποκλιθεί καθώς μιλούσε – για φανταστείτε: υπόκλιση

στον αέρα! Νομίζετε πως θα το καταφέρνατε;). «Και πόσο ανίδεο κοριτσάκι θα νομίζει αυτή η κυρία πως είμαι! Όχι, ποτέ δεν πρέπει να ρωτάς. Ίσως δω το όνομα της χώρας κάπου γραμμένο».

Έπεφτε, έπεφτε, έπεφτε. Δεν είχε τίποτ' άλλο να κάνει κι έτσι άρχισε πάλι να μιλάει: «Θα της λείψω πολύ της Ντίνας απόψε, θαρρώ» (η Ντίνα ήταν η γάτα). «Ελπίζω πως θα θυμηθούν το πιτάκι της με το γάλα την ώρα του τσαγιού. Ντίνα, αγαπούλα μου, αχ, να 'σουν τώρα εδώ, μαζί μου! Φοβάμαι βέβαια πως δεν υπάρχουν ποντίκια στον αέρα, μπορεί όμως να 'πιανες καμιά νυχτερίδα που μοιάζει, ξέρεις, πολύ με ποντίκι. Αλλά τρώνε οι γάτες νυχτερίδες;» Στο σημείο αυτό, η Αλίκη άρχισε να νιώθει μάλλον νυσταγμένη και συνέχισε να μονολογεί σαν σε όνειρο: «Τρώνε οι γάτες νυχτερίδες; Τρώνε οι γάτες νυχτερίδες;» και τότε τότε: «Τρώνε οι νυχτερίδες γάτες;» γιατί, όπως καταλαβαίνετε, αφού δεν μπορούσε να 'χει απάντηση σε καμία απ' τις δύο ερωτήσεις, δεν πείραζε και πολύ ο τρόπος που τις διατύπωνε. Ένιωθε ότι μισοκοιμόταν κι είχε μόλις αρχίσει να ονειρεύεται πως περπατούσε με την Ντίνα χεράκι χεράκι και της έλεγε πολύ σοβαρά: «Τώρα, Ντίνα, πες μου την αλήθεια: έφαγες ποτέ σου νυχτερίδα;» όταν, ξαφνικά –πλαφ!– βρέθηκε πεσμένη πάνω σ' ένα σωρό ξερά φύλλα και το πέσιμο σταμάτησε.

Η Αλίκη δεν είχε χτυπήσει καθόλου κι έτσι πηδῆξε ὀρθία και στάθηκε στα πόδια της στο λεπτό. Κοίταξε προς τα πάνω, μα ἦταν ὅλα σκοτεινά. Μπροστά της ανοιγόταν ἕνας ἄλλος μακρὺς διάδρομος και το Ἄσπρο Κουνέλι μόλις που φαινόταν ἀκόμα, καθὼς τον κατηφόριζε βιαστικά. Δεν υπήρχε οὔτε στιγμή για χάσιμο: η Αλίκη ἔτρεξε πίσω του σαν σίφουνας και πρόλαβε να το ἀκούσει που ἔλεγε στρίβοντας στη γωνία: «Αχ, αὐτιά μου, αχ, μουστάκια μου! Εἶναι πολὺ ἀργά, εἶναι πολὺ ἀργά!» Βρισκόταν πολὺ κοντά του, ὅταν ὁμως ἔστριψε κι αὐτὴ στη γωνία, το Ἄσπρο Κουνέλι δεν φαινόταν πια πουθενά. Η Αλίκη βρέθηκε σ' ἕνα μακρόστενο χαμηλοτάβανο χολ που το φωτίζαν μια σειρά λάμπες κρεμασμένες ἀπ' την οροφή.

Υπῆρχαν πόρτες γύρω γύρω στο χολ, ἀλλὰ ἦταν ὅλες κλειδωμένες· κι ἀφοῦ η Αλίκη τις δοκίμασε μία μία κάνοντας το γύρο του δωματίου, καθὼς ξαναγυρνοῦσε στο κέντρο λυπημένη, ἄρχισε ν' ἀναρωτιέται πὼς θα μπορούσε να βγει ἔξω πάλι.

Ξαφνικά εἶδε μπροστά της ἕνα γυάλινο τραπεζάκι με τρία πόδια· δεν υπήρχε πάνω του τίποτα, ἐκτός ἀπὸ ἕνα μικρὸ χρυσὸ κλειδί. Η πρώτη σκέψη της Αλίκης ἦταν πὼς αὐτὸ το κλειδί μπορεί να ταίριαζε σε καμιά ἀπ' τις πόρτες του χολ. Αλίμονο ὁμως! Ἡ οὐ κλειδαριές ἦταν πολὺ μεγάλες ἢ το κλειδί πολὺ μικρὸ· ὅπως κι ἀν εἶχε το πράγμα, καμιά πόρτα δεν ἀνοίγε.

Ὡστόσο, σε μια δεύτερη βόλτα, η Αλίκη βρέθηκε μπροστά σε μια κουρτίνα που δεν την εἶχε προσέξει πριν, και πίσω ἀπ' την κουρτίνα υπήρχε μια μικρὴ πόρτα που το ὕψος της ἔφτανε δεν ἔφτανε τα σάραντα εκατοστά. Δοκίμασε το μικρὸ χρυσὸ κλειδί στην κλειδαριά και για μεγάλη της χαρά ταίριαζε!

Η Αλίκη ἀνοίξε την πόρτα και ἀνακάλυψε πὼς οδηγούσε σ' ἕναν μικρὸ διάδρομο – ὄχι πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ μια ποντικότρυπα. Γονάτισε και, κοιτάζοντας μέσ' ἀπ' το διάδρομο, ἀντίκρισε το πιο ὁμορφο περιβόλι που μπορεί κανεὶς να φανταστεί. Πόσο θα ἔθελε να ξεφύγει ἀπ' αὐτὸ το σκοτεινὸ χολ και να περιπλανηθεῖ ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνα τα παρτέρια με τα λαμπερά λουλούδια και σ' ἐκεῖνα τα δροσερά συντριβάνια! Αλλὰ δεν μπορούσε οὔτε καν το κεφάλι

της να περάσει απ' το κατώφλι της πόρτας. «Κι αν ακόμα χωρούσε το κεφάλι μου», σκέφτηκε η καημένη η Αλίκη, «θα 'ταν μικρό το όφελος – οι ώμοι μου δεν θα περνούσαν. Αχ, μακάρι να μπορούσα να 'μαι πτυσσόμενη σαν τηλεσκόπιο! Θα ρρώ πως θα τα κατάφερνα, αρκεί μόνο να 'ξερα πώς θα κάνω την αρχή». Βλέπετε, είχαν συμβεί τόσα ασυνήθιστα πράγματα τελευταία, που η Αλίκη είχε αρχίσει να πιστεύει πως σχεδόν τίποτα δεν θα 'ταν πραγματικά ακατόρθωτο.

Μετά της φάνηκε άσκοπο να περιμένει μπροστά στη μικρή πόρτα και ξαναγύρισε στο τραπέζι, μισοπιστεύοντας πως μπορεί να 'βρισκε πάνω του κανένα άλλο κλειδί ή τουλάχιστον κανένα βιβλίο με οδηγίες για ανθρώπους-τηλεσκόπια. Και πραγματικά, κάτι βρήκε: αυτή τη φορά ήταν ένα μπουκαλάκι πάνω στο τραπέζι («Στοιχηματίζω πως δεν υπήρχε πριν», είπε η Αλίκη) και γύρω στο λαιμό του μπουκαλιού ήταν μια χάρτινη ετικέτα με τις λέξεις «ΠΙΕΣ ΜΕ», ωραία τυπωμένες, με μεγάλα γράμματα.

Εντάξει, έγραφε: «ΠΙΕΣ ΜΕ», αλλά η μικρή φρόνιμη Αλίκη δεν σκόπευε να κάνει τέτοιο πράγμα βιαστικά. «Όχι, θα κοιτάξω πρώτα», είπε, «να δαν αν γράφει πουθενά “δηλητήριο” ή όχι». Γιατί είχε διαβάσει μερικές ωραίες ιστορίες για παιδιά που είχαν καεί ζωντανά και είχαν φαγωθεί από άγρια θηρία και πολλά άλλα δυσάρεστα είχαν πάθει, μόνο

και μόνο επειδή δεν θέλησαν να θυμηθούν τις απλές προειδοποιήσεις που τους είχαν κάνει οι φίλοι τους. Τέτοια πράγματα τους είχαν πει: αν κρατήσεις πολλή ώρα μια πυρωμένη μασιά, καίγεσαι· κι αν κόψεις πολύ βαθιά το δάχτυλό σου με μαχαίρι, συνήθως ματώνει. Κι η Αλίκη ποτέ δεν ξεχνούσε πως, αν πιεις πολύ από ένα μπουκάλι που γράφει απέξω «δηλητήριο», είναι σχεδόν βέβαιο πως, αργά ή γρήγορα, θα σου συμβούν δυσάρεστα πράγματα.

Πάντως, το μπουκάλι αυτό δεν έγραφε απέξω «δηλητήριο». Έτσι, η Αλίκη ριψοκινδύνεψε να δοκιμάσει το ποτό του και, βρίσκοντάς το πολύ νόστιμο (πραγματικά είχε ένα άρωμα που θύμιζε μαζί τάρτα

κεράσι, κρέμα βανίλια, ανανά, ψητή γαλοπούλα, καραμέλα και ζεστή βουτυρωμένη φρυγανιά), δεν άργησε να το πιει όλο.

«Τι περίεργο συναίσθημα», είπε αμέσως μετά. «Θα πρέπει να μικραίνω σαν πτυσσόμενο τηλεσκόπιο».

Κι αυτό είχε συμβεί πραγματικά: τώρα η Αλίκη ήταν μόνο τριάντα εκατοστά ψηλή και το πρόσωπό της έλαμψε στη σκέψη πως είχε πια το κατάλληλο ύψος για να μπορέσει να περάσει τη μικρή πόρτα και να βγει στο όμορφο περιβόλι. Περίμενε, πάντως, λίγα λεπτά ακόμα να δει μήπως θα συνέχιζε να μικραίνει· ένιωθε κάπως ανήσυχη, «γιατί μπορεί τελικά να σωθώ σαν το κερί», είπε. «Αναρωτιέμαι με τι θα έμοιαζα τότε». Και προσπάθησε να φανταστεί με τι μοιάζει μια φλόγα από κερί μετά το τέλειωμά του κεριού, γιατί δεν θυμόταν να 'χει δει ποτέ τη τέτοιο πράγμα.

Μετά από λίγο, βλέποντας πως δεν συμβαίνει άλλο τίποτα, αποφάσισε να ξεκινήσει αμέσως για το περιβόλι. Όμως τι κρίμα για την καχημένη τη Αλίκη! Φτάνοντας στην πόρτα, ανακάλυψε πως είχε ξεχάσει το μικρό χρυσό κλειδί και, όταν γύρισε πίσω στο τραπέζι για να το γυρέψει, βρήκε πως ήταν αδύνατον να το φτάσει. Μπορούσε να το βλέπει πεντακάθαρα μέσ' απ' το γυαλί κι έβαλε τα δυνατά τη

προσπαθώντας να σκαρφαλώσει σ' ένα απ' τα γυάλινα πόδια του τραπεζιού — ήταν όμως πολύ γλιστερό. Και το φτωχό πλασματάκι κάθισε κάτω κι έκλαψε.

«Έλα τώρα, δεν ωφελεί σε τίποτα να κλαις έτσι!» είπε η Αλίκη στον εαυτό της μάλλον απότομα. «Σε συμβουλεύω να σηκωθείς αμέσως!» Γενικά έδινε στον εαυτό της πολύ καλές συμβουλές (αν και σπάνια τις ακολουθούσε) και, μάλιστα, μερικές φορές τον μάλωνε τόσο αυστηρά, που της έρχονταν δάκρυα στα μάτια. Μια φορά, θυμόταν, είχε προσπαθήσει να τραβήξει τα ίδια της τα αυτιά, επειδή είχε κάνει μια ζαβολιά σ' ένα παιχνίδι κρίκετ που έπαιζε με αντίπαλο τον εαυτό της, γιατί αυτό το περίεργο παιδί αγαπούσε πολύ να υποκρίνεται πως είναι δύο πρόσωπα. «Αλλά τώρα δεν ωφελεί», σκέφτηκε η καχημένη η Αλίκη, «να καμώνομαι πως είμαι δύο πρόσωπα! Αφού αυτό που έμεινε από μένα δεν κάνει καλά καλά ούτε για ένα πρόσωπο άξιο λόγου!»

Σε λίγο το μάτι της έπεσε σ' ένα γυάλινο κουτάκι που βρισκόταν κάτω από το τραπέζι: το άνοιξε και βρήκε μέσα ένα μικροσκοπικό κείμενο που είχε πάνω του τις λέξεις «ΦΑΕ ΜΕ», ωραία γραμμένες με σταφίδες. «Καλά, θα το φάω», είπε η Αλίκη, «κι αν με κάνει να μεγαλώσω, θα μπορέσω να φτάσω το κλειδί. Αν, πάλι, με κάνει να μικρύνω κι άλλο, τότε θα μπορέσω να γλιστρήσω κάτω απ' την πόρτα. Με τον έναν

ή με τον άλλο τρόπο θα βρεθώ στο περιβόλι και δεν με νοιάζει τι απ' τα δύο θα συμβεί!» Δάγκωσε λίγο κι είπε στον εαυτό της με αγωνία: «Με ποιον τρόπο; Με ποιον τρόπο;» κρατώντας το χέρι της πάνω απ' το κεφάλι για να νιώσει αν θα ψήλωνε ή αν θα κόντανε. Κι ένωσε μεγάλη έκπληξη βρίσκοντας πως παρέμενε στο ίδιο μέγεθος! Αυτό βέβαια συμβαίνει συνήθως όταν τρώει κανείς κέικ, αλλά η Αλίκη είχε συνηθίσει τόσο πολύ να της συμβαίνουν ασυνήθιστα πράγματα, που τώρα της φαινόταν πληκτικό και ανόητο να κυλά η ζωή με τον συνηθισμένο τρόπο.

Συνέχισε, πάντως, να τρώει και δεν άργησε να αποτελειώσει το κέικ.

Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

«Περιεργότερα, περιεργότερα!» φώναξε η Αλίκη (ήταν τόσο ξαφνιασμένη, που για μια στιγμή ξέχασε σχεδόν πώς να μιλά σωστά τη γλώσσα της). «Τώρα μεγαλώνω σαν το μεγαλύτερο πτυσσόμενο τηλεσκόπιο που υπήρξε ποτέ! Αντίο, ποδαράκια μου!» (το τελευταίο το είπε γιατί, κοιτάζοντας προς τα κάτω, σχεδόν δεν έβλεπε πια τα πόδια της — τόσο είχαν απομακρυνθεί). «Αχ, καημένα ποδαράκια μου», συνέχισε, «αναρωτιέμαι ποιος θα σας βάζει τώρα τα παπούτσια και τα καλτσάκια σας, αγαπημένα μου. Εγώ πάντως όχι. Είμαι σίγουρη πως δεν θα μπορώ πια. Θα βρίσκομαι πολύ μακριά για να βάζω τον εαυτό μου σε μπελάδες για σας: πρέπει να τα βγάλετε πέρα μόνα σας όσο καλύτερα μπορείτε... Αλλά θα πρέπει να 'μαι ευγενική μαζί τους», σκέφτηκε, «αλλιώς μπορεί να θυμώσουν και να μην περπατάνε προς τα κει που θέλω να πάω εγώ! Για να δούμε, το βρήκα! Θα τους χαρίζω ένα καινούργιο ζευγάρι μποτάκια κάθε Χριστούγεννα!»

Και συνέχισε να κάνει μόνη της σχέδια για το πώς θα μπορούσε να πραγματοποιήσει την ιδέα της. «Θα χρειαστεί να πηγαίνουν με κάποιον απεσταλμένο», σκέφτηκε, «και τ'αστείο που θα φαίνεται να στέλνει κάποιος δώρα στα ίδια του τα πόδια! Και πόσο παράξενη θα μοιάζει η διεύθυνση!»

*Προς το αξιότιμο δεξιό
πόδι της Αλίκης
Χαλάκι
κοντά στο Τζάκι
(απ' την Αλίκη
με αγάπη)*

Καλέ, τι ανοησίες είναι αυτές που λέω!»

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς το κεφάλι της χτύπησε στο ταβάνι του χολ: το ύψος της τώρα ξεπερνούσε στην πραγματικότητα τα δύομισι μέτρα. Άρπαξε λοιπόν αμέσως το μικρό χρυσό κλειδί και

βιάστηκε να πάει προς την πόρτα που οδηγούσε στο περιβόλι. Καημένη Αλίκη! Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να κοιτάζει, ξαπλωμένη κάτω, στο ένα πλευρό, με το ένα μάτι έξω στο περιβόλι. Για να βγει είχε τώρα λιγότερες ελπίδες παρά ποτέ. Κάθισε λοιπόν κι άρχισε πάλι να κλαίει.

«Θα 'πρεπε να ντρέπεσαι», είπε η Αλίκη στον εαυτό της. «Εσύ, ένα τόσο μεγάλο κορίτσι» (τώρα μπορούσε να το λέει αυτό) «να κλαις έτσι! Στάματα αμέσως σου λέω!» Αλλά συνέχιζε να κλαίει το ίδιο, χύνοντας ποτάμια δάκρυα, μέχρι που σχηματίστηκε μια μεγάλη λίμνη γύρω της, μεγάλη σαν το μισό χολ και βαθιά σχεδόν δώδεκα πόντους.

Σε λίγο άκουσε από μακριά κάτι μικρά βηματάκια και σκούπισε βιαστικά τα μάτια της για να δει ποιος ερχόταν. Ήταν το Άσπρο Κουνέλι, που επέστρεφε θαυμάσια ντυμένο, μ' ένα ζευγάρι άσπρα γάντια από δέρμα κατσικιού στο ένα χέρι και μια μεγάλη βεντάλια στο άλλο. Ερχόταν τρέχοντας βιαστικά και μουρμουρίζοντας: «Αχ, η Δούκισσα, η Δούκισσα! Αχ, θα 'χει εξαγριωθεί που την άφησα να περιμένει τόσο!» Η Αλίκη ένιωσε τόσο απελπισμένη, που ήταν έτοιμη να ζητήσει βοήθεια απ' τον οποιονδήποτε: έτσι, όταν το Κουνέλι έφτασε κοντά της, άρχισε να του λέει με σιγανή και φοβισμένη φωνή: «Σας παρακαλώ, Κύριε». Το Κουνέλι ξαφνιάστηκε

φοβερά, πέταξε τ' άσπρα δερμάτινα γάντια και τη βεντάλια και το 'βαλε στα πόδια τρέχοντας μες στο σκοτάδι όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Η Αλίκη σήκωσε από κάτω τη βεντάλια και τα γάντια και καθώς το χολ ήταν πολύ ζεστό, συνεχίζοντας να μιλάει, άρχισε μηχανικά να κάνει αέρα με τη βεντάλια. «Θεέ μου, Θεέ μου! Πόσο παράξενο είναι όλα σήμερα! Χθες ακόμα τα πράγματα πήγαιναν κανονικά, όπως συνήθως. Αναρωτιέμαι μήπως εγώ άλλαξα τη νύχτα. Για να το σκεφτώ: εγώ ήμου

αυτή που ξύπνησα το πρωί; Νομίζω, μάλλον θυμάμαι, πως ένιωσα λίγο διαφορετική. Αλλά αν δεν είμαι εγώ η ίδια, η επόμενη ερώτηση είναι ποια στο καλό είμαι. Αχ, αυτό είναι το μεγάλο πρόβλημα!» Κι άρχισε να σκέφτεται όλα τα παιδιά που ήξερε να 'χουν την ηλικία της, για να δει μήπως θα μπορούσε να 'χει πάρει τη θέση κάποιου απ' αυτά.

«Είμαι σίγουρη πως δεν είμαι η Άντα», είπε, «γιατί τα μαλλιά της Άντας είναι όλο μακριές μπούκλες, ενώ τα δικά μου δεν κατσαρώνουν καθόλου και είμαι σίγουρη επίσης πως δεν είμαι η Μαίημπελ, γιατί εγώ ξέρω ένα σωρό πράγματα, ενώ εκείνη, ου, ξέρει πολύ λίγα! Εξάλλου αυτή είναι αυτή κι εγώ είμαι εγώ και... Αχ, Θεέ μου, πόσο μπερδεμένα είν' όλα αυτά! Θα δοκιμάσω να δω αν ξέρω όλα τα πράγματα που ήξερα. Για να δούμε, τέσσερις φορές το πέντε κάνει δώδεκα και τέσσερις φορές το έξι κάνει δεκατρία και τέσσερις φορές το εφτά... Αχ, Θεέ μου! Μ' αυτό τον τρόπο δεν θα φτάσω ποτέ το είκοσι! Τέλος πάντων, η Προπαίδεια δεν είναι και τίποτα σπουδαίο· ας δοκιμάσω τη Γεωγραφία. Το Λονδίνο είναι η πρωτεύουσα του Παρισιού και το Παρίσι είναι η πρωτεύουσα της Ρώμης και η Ρώμη... Όχι είναι τελείως λάθος, είμαι σίγουρη! Πρέπει να έχω πάρει τη θέση της Μαίημπελ! Ας προσπαθήσω να πω το... "Πώς κάνει"». Και η Αλίκη σταύρωσε τα χέρια στην ποδιά της σαν να ήταν να πει μάθημα κι

άρχισε να απαγγέλλει το ποίημα, μα η φωνή της ηχούσε βραχνή και παράξενη και τα λόγια δεν ακούγονταν ίδια όπως παλιά:

*Πώς κάνει ο κροκόδειλος, τον είδες;
Κουνά τη λαμπερή του την ουρά
Και χύνονται του Νείλου τα νερά
Πάνω στις χρυσαφένιες του φολίδες!*

*Για δες πόσο χαρούμενα μορφάζει
Κι απλώνοντας τα νύχια του κομπά
Καλωσορίζει τα ψαράκια τα μικρά
Στο στόμα του που ευγενικά τ' αρπάζει!*

«Είμαι σίγουρη πως δεν είναι αυτά τα σωστά λόγια», κατέληξε η καημένη η Αλίκη και τα μάτια της πλημμύρισαν πάλι δάκρυα, καθώς συνέχιζε: «Μετά απ' όλα αυτά φαίνεται πως είμαι η Μαίημπελ και θα πρέπει να πάω να ζήσω σ' εκείνο το πληκτικό μικροσπίτι και δεν θα 'χω πια παιχνίδια να παίζω, αλλά αλίμονο, θα 'χω πολύ περισσότερα μαθήματα να διαβάζω! Όχι. Το πήρα απόφαση. Αν είμαι η Μαίημπελ, θα μείνω εδώ που βρίσκομαι! Δεν θα ωφελούσε να σκύψουν από ψηλά τα κεφάλια τους και να μου πουν: "Έλα ξανά πάνω, χρυσό μου!" Εγώ θα κοιτάζω απλώς προς τα πάνω και θα πω: "Ποιός είμαι λοιπόν; Πείτε μου πρώτα αυτό και μετά, α

μ' αρέσει το πρόσωπο που είμαι, ανεβαίνω αν όχι, μένω εδώ μέχρι να γίνω κάποια άλλη", αλλά, αχ, Θεέ μου!» φώναξε η Αλίκη μ' ένα ξαφνικό ξέσπασμα δακρύων, «μακάρι να 'σκυβε κάποιος το κεφάλι του από ψηλά και να μου μιλούσε! Δεν αντέχω πια ολομόναχη εδώ πέρα!»

Καθώς τα 'λεγε αυτά, κοίταξε τα χέρια της κι έμεινε κατάπληκτη βλέποντας πως, ενώ μιλούσε, είχε φορέσει το ένα απ' τα μικρά άσπρα δερμάτινα γάντια του Κουνελιού. «Πώς γίνεται να το 'χω κάνει αυτό;» σκέφτηκε. «Θα πρέπει να μίκρυνα πάλι». Σηκώθηκε και, πηγαίνοντας κοντά στο τραπέζι για να μετρηθεί, ανακάλυψε πως, απ' ό,τι μπορούσε να μαντέψει, το ύψος της τώρα ήταν γύρω στα εξήντα εκατοστά και πως ολοένα μίκραινε περισσότερο. Γρήγορα κατάλαβε πως η αιτία ήταν η βεντάλια που κρατούσε και την πέταξε βιαστικά, αποφεύγοντας μόλις την τελευταία στιγμή να μικρύνει τόσο ώστε να εξαφανιστεί τελείως.

«Παρά τρίχα!» είπε η Αλίκη φοβισμένη αρκετά απ' την ξαφνική αλλαγή, αλλά και πολύ ευχαριστημένη που εξακολουθούσε να υπάρχει. «Και τώρα δρόμο για το περιβόλι!» συνέχισε κι έτρεξε γρήγορα προς τη μικρή πόρτα· αλίμονο, όμως, η πόρτα ήταν και πάλι κλειστή και το μικρό χρυσό κλειδί βρισκόταν πάνω στο γυάλινο τραπέζι όπως και πριν, «και τα πράγματα είναι χειρότερα παρά

ποτέ», σκέφτηκε το καημένο το παιδί, «γιατί ποτέ δεν ήμουν τόσο μικρή όσο είμαι τώρα! Κι είναι πολύ κακό αυτό, το δηλώνω».

Καθώς τα 'λεγε αυτά, το πόδι της γλίστρησε και την επόμενη στιγμή —πλαφ!— βρέθηκε βυθισμένη μέχρι το πιγούνι μες στ' αλμυρό νερό. Η πρώτη της ιδέα ήταν πως κατά κάποιον τρόπο είχε πέσει στη θάλασσα («και σε τέτοια περίπτωση, μπορώ να γυρίσω πίσω με το τρένο»), είπε στον εαυτό της. (Η Αλίκη είχε πάει στη θάλασσα μόνο μια φορά στη ζωή της κι είχε βγάλει το γενικό συμπέρασμα πως, όποτε πηγαίνεις σε μια εγγλέζικη παραλία, βρίσκεις μερικές καμπίνες, μερικά παιδιά που σκάβουν στην άμμο με ξύλινα φτυάρια, έπειτα μια σειρά σπίτια

για νοίκιασμα και πίσω απ' όλα αυτά έναν σιδηροδρομικό σταθμό.) Ωστόσο, γρήγορα κατάλαβε πως βρισκόταν μέσα στη λίμνη των δακρύων που η ίδια είχε χύσει όταν ήταν πάνω από δυόμισι μέτρα ψηλή. «Μακάρι να μην είχα κλάψει τόσο πολύ!» είπε η Αλίκη καθώς κολυμπούσε γύρω γύρω προσπαθώντας να βρει έναν τρόπο να βγει. «Η τιμωρία μου θα 'ναι τώρα, φαντάζομαι, να πνιγώ μες στα ίδια μου τα δάκρυα! Αυτό θα 'ταν πολύ παράξενο σίγουρα! Αν κι όλα σήμερα είναι πολύ παράξενα». Εκείνη τη στιγμή άκουσε κάτι να πλατσουρίζει εκεί κοντά, μες στη λίμνη, και πλησίασε κολυμπώντας να δει τι ήταν. Στην αρχή σκέφτηκε πως θα 'ταν κανένας θαλάσσιος ελέφαντας ή κανένας ιπποπόταμος, ύστερα όμως θυμήθηκε πόσο μικροσκοπική είχε γίνει τώρα κι αμέσως κατάλαβε πως αυτό που πλατσούριζε δεν ήταν παρά ένα ποντίκι που είχε γλιστρήσει μες στο νερό όπως κι εκείνη.

«Θα ωφελούσε άραγε καθόλου τώρα», σκέφτηκε η Αλίκη, «να μιλήσω σ' αυτό το ποντίκι; Όλα είναι τόσο ασυνήθιστα εδώ κάτω, που θα 'πρεπε να υποθέσω πως μπορεί να μιλά' οπωσδήποτε δεν χάνω τίποτα να δοκιμάσω». Έτσι άρχισε: «Ω Ποντικέ, μήπως ξέρεις πώς βγαίνει κανείς απ' αυτή τη λίμνη; Κουράστηκα να κολυμπώ όλο στο ίδιο μέρος, ω Ποντικέ!» (Η Αλίκη σκέφτηκε πως αυτός θα 'ταν ο κατάλληλος τρόπος για ν' απευθύνεσαι σ' ένα

ποντίκι· δεν της είχε ξανασυμβεί ποτέ πριν, αλλά θυμήθηκε πως είχε δει γραμμένο στη Λατινική Γραμματική του αδελφού της «Ο Ποντικός, του Ποντικού, τω Ποντικώ, τον Ποντικόν, Ω Ποντικέ».) Το Ποντίκι την κοίταξε μάλλον περίεργα και της φάνηκε πως της κλείνει το μάτι — ένα απ' τα μικρά του ματάκια — αλλά δεν είπε τίποτα.

«Μπορεί να μην καταλαβαίνει αγγλικά», σκέφτηκε η Αλίκη. «Τολμώ να πω πως μπορεί να 'να ένα ποντίκι που ήρθε εδώ μαζί με τον Γουλιέλμο τον Κατακτητή». (Παρ' όλες τις ιστορικές της γνώσεις η Αλίκη δεν είχε πολύ ξεκαθαρισμένη αντίληψη για το πότε ακριβώς είχε συμβεί το καθετί.)

Άρχισε λοιπόν πάλι: «Où est ma chatte?» (Αυτή ήταν η πρώτη φράση στο βιβλίο των Γαλλικών της

Το Ποντίκι έκανε ένα ξαφνικό πήδημα έξω απ' το νερό και φάνηκε να τρέμει ολόκληρο απ' το φόβο του. «Αχ, σου ζητώ συγγνώμη!» βιάστηκε να φωνάξει η Αλίκη, αναστατωμένη στην ιδέα πως μπορεί να 'χει πληγώσει τα αισθήματα του καημένου του ζώου. «Έέχασα τελείως πως δεν σ' αρέσουν οι γάτες».

«Δεν μ' αρέσουν οι γάτες;» φώναξε το Ποντίκι με τσιριχτή φωνή, γεμάτη πάθος. «Εσένα θα σ' άρεσαν οι γάτες αν ήσουν στη θέση μου;»

«Χμ, ίσως όχι», είπε η Αλίκη σε καθησυχαστικό τόνο. «Μη θυμώνεις. Αν και μακάρι να μπορούσα να σου δείξω τη γάτα μας, την Ντίνα. Νομίζω πως θ' άρχιζαν να σ' αρέσουν οι γάτες, φτάνει μόνο να την έβλεπες. Είναι ένα τόσο γλυκό και ήσυχο πλασματάκι», συνέχισε η Αλίκη, σαν να 'ταν μόνη της, κολυμπώντας τεμπέλικα γύρω στη λίμνη, «και κάθεσαι γουργουρίζοντας τόσο όμορφα κοντά στη φωτιά, γλείφοντας τις πατούσες της και πλένοντας το μουσουδάκι της — κι είναι τόσο απαλή όταν την έχεις αγκαλιά και την κανακεύεις — κι είναι πολύ καλή στο να πιάνει ποντίκια... Αχ, με συγχωρείς!» Ξαναφώναξε η Αλίκη, γιατί αυτή τη φορά το Ποντίκι είχε ανατριχιάσει ολόκληρο κι ήταν απόλυτα σίγουρη πως το 'χε θίξει πραγματικά. «Δεν θα ξαναμιλήσουμε πια για γάτες αν δεν θέλεις».

«Να ξαναμιλήσουμε, είπες;» φώναξε το Ποντίκι τρέμοντας μέχρι την άκρη της ουράς του. «Λες και

θα μπορούσα κι εγώ να μιλήσω για τέτοιο θέμα.
Η οικογένειά μας πάντα μισούσε τις γάτες: απαί-
σια, χαμερπή, βάρβαρα όντα! Να μην ξανακούσω
ποτέ αυτό το όνομα!»

«Δεν θα το ξανακάνω, αλήθεια!» είπε η Αλίκη
και βιάστηκε ν' αλλάξει θέμα συζήτησης. «Σ' αρέ-
σουν... σ' αρέσουν μήπως... τα... τα σκυλιά;» Το Πο-
ντίκι δεν απάντησε κι έτσι η Αλίκη συνέχισε με
ζήλο: «Υπάρχει ένα μικρό σκυλάκι κοντά στο σπίτι
μας τόσο όμορφο, που θα 'θελα να σ' το δείξω! Ένα
μικρό τεριέ, ξέρεις, με λαμπερά μάτια και, αχ, με
τόσο μακρύ, κατσαρό καστανό τρίχωμα! Όταν του
πετάξεις κάτι, εκείνο τρέχει και το φέρνει και κά-
θεται σουζα παρακαλώντας για το φαγητό του και
κάνει κι άλλα πράγματα – δεν μπορώ να θυμηθώ
ούτε τα μισά – και το 'χει ένας κτηματίας και λέει
πως είναι τόσο χρήσιμο, που θ' άξιζε κι εκατό λίρες.
Λέει πως σκοτώνει όλους τους αρουραίους και... Αχ,
Θεέ μου!» φώναξε η Αλίκη λυπημένα, «φοβάμαι
πως το έθιξα πάλι!» Γιατί το Ποντίκι τώρα κλυ-
μούσε μακριά της όσο πιο γρήγορα μπορούσε και
έκανε τη λίμνη ν' αναταράζεται καθώς απομακρυ-
νόταν.

Το φώναξε λοιπόν απαλά: «Καλέ μου Ποντικέ
Γύρνα πίσω και δεν θα ξαναμιλήσουμε πια ούτε για
γάτες ούτε για σκύλους... αφού δεν σ' αρέσουν!»
Όταν το Ποντίκι τ' άκουσε αυτό, έκανε μεταβολή

και κολύμπησε αργά προς το μέρος της. Η μου-
σούδα του ήταν πολύ ωχρή (όλο πάθος, σκέφτηκε η
Αλίκη) και είπε με σιγανή τρεμουλιαστή φωνή: «Ας
βγούμε στην ακτή και θα σου πω μετά την ιστορία
μου και θα καταλάβεις τότε γιατί μισώ τις γάτες
και τους σκύλους».

Ήταν πραγματικά ώρα να βγουν, γιατί η λίμνη
είχε γεμίσει πουλιά και ζώα που είχαν πέσει μέσα.
Υπήρχαν τώρα μια Πάπια κι ένα Ντόντο, ένας Πα-
παγάλος κι ένα Αετόπουλο και διάφορα άλλα περί-
εργα πλάσματα. Η Αλίκη πήγε μπροστά οδηγώ-
ντας και όλη η παρέα κολύμπησε προς την ακτή.

ΜΙΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ-ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΟΥΡΑ

Ήταν, στ' αλήθεια, μια πολύ παράξενη παρέα όλοι αυτοί που συγκεντρώθηκαν στην ακτή – τα πουλιά με τα λασπωμένα φτερά, τα ζώα με το τρίχωμα κολλημένο πάνω τους – όλοι σκυθρωποί και μουσκεμένοι, στάζοντας και μη, νιώθοντας καθόλου άνετα.

Το ζήτημα ήταν τώρα, πρώτα πρώτα, πώς θα στέγνωναν. Έκαναν λοιπόν ένα συμβούλιο και μετά από λίγα λεπτά η Αλίκη το 'βρισκε πολύ φυσικό να συζητάει μαζί τους με οικειότητα, σαν να τους ήξερε σ' όλη της τη ζωή. Πραγματικά, είχε μια αρκετά μεγάλη λογομαχία με τον Παπαγάλο, ο οποίος στο τέλος κατσούφιασε και δήλωσε: «Είμαι μεγαλύτερό σου και κάτι πρέπει να ξέρω παραπάνω από σένα». Η Αλίκη όμως δεν συμφωνούσε μην ξέροντας πόσων χρόνων ήταν ο Παπαγάλος και, καθώς αυτός αρνήθηκε κατηγορηματικά να φανερώσει την ηλικία του, δεν γινόταν πια να συνεχιστεί η συζήτηση.

Τελικά, το Ποντίκι, που φαινόταν να 'ναι με προσωπικότητα με κύρος ανάμεσα στους άλλους

φώναξε: «Καθίστε κάτω όλοι κι ακούστε με! Θα σας στεγνώσω εγώ αμέσως!» Όλοι κάθισαν κάτω μεμιάς σ' έναν μεγάλο κύκλο, με το Ποντίκι στη μέση. Η Αλίκη κρατούσε τα μάτια της καρφωμένα πάνω του με αγωνία, γιατί ήταν σίγουρη πως, αν δεν στέγωνε γρήγορα, θα άρπαζε κανένα άσχημο κρυολόγημα. «Α χα!» είπε το Ποντίκι με σπουδαίο ύφος. «Είστε όλοι έτοιμοι; Θα σας πω το πιο στεγνό πράγμα που ξέρω. Ησυχία, παρακαλώ! "Ο Γουλιέλμος ο

Κατακτητής, του οποίου τους σκοπούς ευνοούσε ο Πάπας, ταχέως υπέταξεν τους Άγγλους, οι οποίοι ανεζήτουν ηγέτας και είχαν τελευταίως πολύ ελπίσθαι εις σφετερισμούς και κατακτήσεις. Ο Έντβιν και ο Μόρκαρ, κόμητες της Μερκίας και της Βορείου Ουμβρίας...”

«Ουφ!» είπε ο Παπαγάλος μ' ένα ρίγος.

«Πώς είπατε;» ρώτησε το Ποντίκι κατσουφισμένα, αλλά πολύ ευγενικά. «Μιλήσατε;»

«Όχι εγώ!» είπε βιαστικά ο Παπαγάλος.

«Νόμιζα πως μιλήσατε», είπε το Ποντίκι. «Προχωρώ λοιπόν: “Ο Έντβιν και ο Μόρκαρ, οι κόμητες της Μερκίας και της Βορείου Ουμβρίας, ετάχθησαν παρά το πλευρόν του και αυτός εισέτι ο Στίγκαντ, φίλοπατρις Αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπουρυ, ερρών τούτο λυσιτελές...”»

«Ευρών τι;» είπε η Πάπια.

«Ευρών τούτο», απάντησε το Ποντίκι μάλλον μωτρωμένα. «Ξέρεις βέβαια τι σημαίνει “τούτο”»

«Ξέρω αρκετά καλά τι σημαίνει “τούτο”, ότε εγώ βρίσκω κάτι», είπε η Πάπια, «και τούτο το κάτι είναι γενικά ένα βατράχι ή ένα σκουλήκι. Το ερώτημα, όμως, είναι τι ήταν τούτο που βρήκε ο αρχιεπίσκοπος».

Το Ποντίκι δεν έδωσε σημασία σ' αυτό το ερώτημα, αλλά βιάστηκε να προχωρήσει: «...ευρών τούτο λυσιτελές, μετέβη μετά του Έντγκαρ Άθελινγκ προ

συνάντησιν του Γουλιέλμου, ίνα προσφέρη εις αυτόν το στέμμα. Καταρχάς, η διαγωγή του Γουλιέλμου υπήρξε μετριοπαθής. Πλην όμως, η αλαζονεία των Νορμανδών τού... Πώς τα πας, αγαπητή μου;» συνέχισε γυρνώντας καθώς μιλούσε προς την Αλίκη.

«Είμαι μούσκεμα όπως και πριν», είπε μελαγχολικά η Αλίκη. «Δεν φαίνεται να με στέγνωσαν καθόλου αυτά που είπες».

«Εν τοιαύτη περιπτώσει», είπε το Ντόντο επίσημα, «προτείνω την αναβολήν της συνεδριάσεως προς άμεσον υιοθέτησιν δραστηκωτέρας θεραπείας...»

«Μίλα κανονικά!» είπε το Αετόπουλο. «Δεν καταλαβαίνω ούτε τις μισές απ' αυτές τις μακριές λέξεις και, πολύ περισσότερο, πιστεύω πως δεν τις καταλαβαίνεις ούτε εσύ!» Και το Αετόπουλο έσκυψε το κεφάλι για να κρύψει ένα χαμόγελο· μερικά απ' τ' άλλα πουλιά τιτίβισαν αρκετά δυνατά.

«Αυτό που πήγαινα να πω», είπε το Ντόντο προσβεβλημένο, «ήταν πως το καλύτερο πράγμα για να στεγνώσουμε θα 'ταν μια συνεδρίαση-μαραθώνιος».

«Τι θα πει συνεδρίαση-μαραθώνιος;» είπε η Αλίκη όχι τόσο γιατί ήθελε πολύ να ξέρει, όσο γιατί το Ντόντο είχε κάνει μια παύση σαν να περίμενε πως κάποιος θα μιλούσε και κανείς άλλος δεν φαινόταν διατεθειμένος να πει κάτι.

«Χμ!» είπε το Ντόντο, «ο καλύτερος τρόπος για εξηγήσεις κάτι είναι να το κάνεις» (και καθώς μπο-
να θελήσετε να το δοκιμάσετε κι εσείς καμιά χειμωνι-
τική μέρα, θα σας πω πώς το κατάφερε το Ντόντο).

Πρώτα όρισε ένα στάδιο αγώνων δρόμου – έ-
είδος κύκλου («το ακριβές σχήμα δεν έχει σημασία»,
είπε) και μετά όλη η παρέα πήρε θέση μέσα στο στα-
διο εδώ κι εκεί. Δεν υπήρξε κανένα σύνθημα «Έν-
δύο, τρία, μαρς», αλλά όλοι άρχισαν να τρέχουν όπο-
ήθελαν και να σταματάνε όποτε ήθελαν, έτσι που δι-
ήταν εύκολο να καταλάβει κανείς πότε τελειώσε
αγώνας. Πάντως, όταν πια είχαν τρέξει μισή ώρα
λίγο περισσότερο, το Ντόντο φώναξε ξαφνικά: «
Αγώνας τέλειωσε!» Κι όλοι άρχισαν να συνωστίζ-
νται γύρω του λαχανιάζοντας και ρωτώντας: «Μ-
ποιος κέρδισε;»

Σ' αυτή την ερώτηση το Ντόντο δεν μπορού-
να απαντήσει παρά μόνο μετά από βαθιά σκέψη
γι' αυτό και κάθισε πολλή ώρα πιέζοντας με το δα-
χτυλο το μέτωπό του (στη στάση που βλέπετε ση-
νήθως να εικονίζεται ο Σαίξπηρ), ενώ οι υπόλοιποι
περίμεναν σιωπηλοί. Τελικά το Ντόντο είπε: «Όλ-
κέρδισαν κι όλοι πρέπει να πάρουν βραβεία».

«Ποιος όμως θα δώσει τα βραβεία;» ρώτησε
όλοι εν χορώ.

«Μα φυσικά αυτή», είπε το Ντόντο δείχνοντάς
την Αλίκη με το δάχτυλο. Κι αμέσως όλη η παρέ-

μα ζεύτηκε γύρω της φωνάζοντας και δημιουργώ-
ντας πανδαιμόνιο: «Βραβεία! Βραβεία!»

Η Αλίκη δεν είχε ιδέα τι έπρεπε να κάνει και
στην απελπισία της έβαλε το χέρι στην τσέπη κι
έβγαλε έξω ένα κουτί ζαχαρωτά (ευτυχώς, το αλ-
μυρό νερό δεν τα 'χε βρέξει) και τους τα μοίρασε
σαν βραβεία. Ήταν ακριβώς ένα για τον καθένα.

«Θα πρέπει όμως να πάρει κι αυτή ένα βραβείο,
ζέρετε», είπε το Ποντίκι.

«Μα και βέβαια», απάντησε το Ντόντο πολύ
σοβαρά. «Τι άλλο έχεις μες στην τσέπη σου;» συ-
νέχισε γυρνώντας προς την Αλίκη.

«Μόνο μια δαχτυλήθρα», είπε η Αλίκη στενοχω-
ρημένα.

«Φέρ' την εδώ», είπε το Ντόντο.

Κι όλοι για μια ακόμα φορά στριμώχτηκαν
γύρω της, ενώ το Ντόντο παρουσίαζε με επιση-
μότητα τη δαχτυλήθρα λέγοντας: «Σας παρακα-
λούμε πολύ να δεχτείτε αυτή την κομψή δαχτυλή-
θρα» και, όταν τελείωσε τον σύντομο λόγο του, όλοι
επευφήμησαν.

Η Αλίκη σκέφτηκε πως ολόκληρη η υπόθεση
ήταν παράλογη, αλλά όλοι φαίνονταν τόσο σοβα-
ροί, που δεν τολμούσε να γελάσει. Και καθώς δεν
μπορούσε να σκεφτεί κάτι ν' απαντήσει, απλώς
υποκλίθηκε και πήρε τη δαχτυλήθρα όσο πιο επί-
σημα μπορούσε.

Το επόμενο πράγμα που έπρεπε να γίνει ήταν να φαγωθούν τα ζαχαρωτά. Αυτό προκάλεσε λίγους θόρυβο και αναστάτωση, γιατί τα μεν μεγάλα παλιὰ παραπονέθηκαν πως δεν μπόρεσαν καν να νιώσουν τη γεύση του ζαχαρωτού τους, τα δε μικρά πνίγηκαν και χρειάστηκε να τα χτυπήσουν στην πλάτη.

Πάντως, κάποτε τέλειωσε κι αυτό, κι όλοι καθίσαν πάλι κάτω σε κύκλο και ζήτησαν απ' το Ποντίκι να τους πει κάτι ακόμα.

«Μου είχες υποσχεθεί, ξέρεις, πως θα μου πεις την ιστορία σου», είπε η Αλίκη. «Και για ποιο λόγο μισείς τις Γ. και τους Σ.», πρόσθεσε ψιθυριστά, επειδή φοβόταν πως μπορεί να το πλήγωσει πάλι.

«Αχ, υπάρχουν ιστορίες με ουρά... Είναι μακριά και λυπητερή η δική μου», είπε το Ποντίκι, γυρνώντας προς την Αλίκη κι αναστενάζοντας.

«Μα και βέβαια είναι μακριά η ουρά σου», είπε η Αλίκη κοιτάζοντας με απορία την ουρά του Ποντικιού. «Γιατί όμως την ονομάζεις λυπητερή; Και το θέμα της ουράς εξακολουθούσε να την απασχολεί και να την μπερδεύει όση ώρα το Ποντίκι μιλούσε, έτσι που η ιδέα που σχημάτισε για την ιστορία ήταν κάτι τέτοιο περίπου:

Η Λύσσα και το Ποντίκι

Είδε η Λύσσα το Ποντίκι
και το κάλεσε σε δίκη:

«Πάμε μαζί κι οι δυο στο
δικαστήριο, έτοιμο σου
έχω και το κατηγορη-
τήριο. Μη λες όχι, δεν
τ' αντέχω. Πάμε, που
δουλειά δεν έχω!»

Κι είπε στη σκύλα το
ποντίκι: «Αγαπητή
κυρία, τι δίκη θα είναι
αυτή χωρίς ενόρκους
και δικαστή; Και είπε

η πανούργα γριά
Λύσσα στο ποντίκι:

«Ωραία δίκη. Εγώ
θα είμαι οι ένορκοι,
εγώ κι ο δικαστής!

Θα σε δικάσω,
θα σε δικάσω,
και σε θάνατο
θα κατα-
δικα-
στείς».

«Δεν προσέχεις», είπε αυστηρά το Ποντίκι στη
Αλίκη. «Τι σκέφτεσαι;»

«Ζητώ συγγνώμη», είπε η Αλίκη πολύ συν-
σταλμένα. «Είχες φτάσει στην πέμπτη στροφί-
νομίζω...»

«Όχι, δεν είχα!» φώναξε το Ποντίκι θυμωμένα.
«Εδώ είν' ο κόμπος!»

«Κόμπος!» είπε η Αλίκη έτοιμη πάντα να φαν-
ερόντα και κοιτάζοντας γύρω της ανήσυχα. «Α-
νέμε με να σε βοηθήσω να τον λύσεις!»

«Δεν πρόκειται να κάνω τίποτα τέτοιο», είπε
Ποντίκι, καθώς σηκώνόταν κι άρχιζε ν' απομακρύν-
νεται. «Με προσβάλλεις μιλώντας μου έτσι ανόητα!»

«Δεν το 'θελα!» διαμαρτυρήθηκε η καημένη
Αλίκη, «αλλά κι εσύ, ξέρεις, προσβάλλεσαι πολύ
εύκολα!»

Το Ποντίκι γύλισε μόνο για απάντηση.

«Σε παρακαλώ, γύρνα πίσω και τέλειωσε τη
ιστορία σου!» του φώναξε η Αλίκη και μαζί τη-
ένωσαν τη φωνή τους κι οι άλλοι: «Ναι, σε παρα-
καλούμε, γύρνα!» Αλλά το Ποντίκι κούνησε μόνι-
το κεφάλι του ανυπόμονα κι άρχισε να περπατά π-
γρήγορα.

«Τι κρίμα που δεν θέλησε να μείνει», αναστέναξε
ο Παπαγάλος μόλις το Ποντίκι χάθηκε και μια γρι-
Καβουρίνα βρήκε την ευκαιρία να πει στην κόρη της.
«Αχ, αγαπητή μου, αυτό ας σου γίνει μάθημα! Πο-

δεν πρέπει να χάνεις την ψυχραιμία σου!» «Κράτα
τη γλώσσα σου, Μαμά!» είπε η νεαρή Καβουρίνα
χάπως απότομα. «Εσύ είσαι ικανή να κάνεις κι ένα
στρείδι να χάσει την υπομονή του!»

«Μακάρι να 'χα την Ντίνα μου εδώ!» είπε δυνατά
η Αλίκη, χωρίς να απευθύνεται σε κάποιον συγκεκρι-
μενό. «Αυτή θα μας τον έφερνε πίσω αμέσως!»

«Και ποια είναι η Ντίνα, αν μπορώ ν' αποτολ-
μήσω την ερώτηση;» είπε ο Παπαγάλος.

Η Αλίκη απάντησε πρόθυμα, γιατί ήταν πάντα
πρόθυμη να μιλά για το ζώακι της: «Η Ντίνα είναι
η γάτα μας. Και είναι μοναδική στο να πιάνει πο-
ντίκια, δεν μπορείτε να φανταστείτε! Και, αχ, θα
'θελα να μπορούσατε να τη δείτε όταν κυνηγά που-
λιά! Ξέρετε, μόλις δει ένα πουλάκι, θα το αρπάξει
και θα το φάει αμέσως!»

Αυτός ο λόγος προκάλεσε αξιοσημείωτη αίσθηση
στο ακροατήριο. Μερικά απ' τα πουλιά βιάστηκαν
να φύγουν· μια γριά καρακάξα άρχισε να διπλώνε-
ται προσεκτικά μες στα φτερά της παρατηρώντας:
«Πραγματικά, πρέπει να γυρίσω σπίτι· ο νυχτερινός
κέρας με πειράζει στο λαιμό!» Κι ένα Καναρίνι φώ-
ναξε με τρεμουλιαστή φωνή τα παιδιά του: «Ελάτε,
χρυσά μου! Έπρεπε να 'σασταν στο κρεβάτι εδώ και
πολλή ώρα!» Με διάφορες προφάσεις όλοι έφευγαν·
και γρήγορα η Αλίκη έμεινε ολομόναχη.

«Μακάρι να μην είχα αναφέρει την Ντίνα»,

μονολόγησε μελαγχολικά. «Κανείς δεν φαίνεται
τη συμπαθεί εδώ κάτω, αν κι είμαι σίγουρη π
είναι η καλύτερη γάτα του κόσμου! Αχ, Ντίνα
αγαπημένη! Αναρωτιέμαι αν θα σε ξαναδώ ποτ
Και σ' αυτό το σημείο η φτωχή Αλίκη άρχισε π
να κλαίει, γιατί ένιωθε πολύ μόνη και πολύ πεσμα
το ηθικό της. Ωστόσο, σε λίγο άκουσε πάλι κ
«πατ πατ» από μικρά βηματάκια να 'ρχονται α
μακριά και σήκωσε το κεφάλι ανυπόμονα ελπίζ
ντας μέσα της πως το Ποντίκι είχε αλλάξει γνώ
κι επέστρεφε για να τελειώσει την ιστορία του.

ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙ ΣΤΕΛΝΕΙ ΣΤΗΝ ΑΛΙΚΗ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΜΠΙΛΙΑ

Ήταν το Άσπρο Κουνέλι, που ερχόταν τρέχοντας
και κοιτάζοντας γύρω ανήσυχα, σαν να 'χε χάσει
κάτι, κι η Αλίκη το άκουσε να μουρμουρίζει μόνο
του: «Η Δούκισσα! Η Δούκισσα! Αχ, αγαπημένα
μου ποδαράκια! Αχ, γούνα και μουστάκια μου! Θα
με σκοτώσει – είναι τόσο σίγουρο αυτό όσο και το
ότι τα κουνάβια είναι κουνάβια! Πού μπορεί να μου
έπεσαν, αναρωτιέμαι, πού μπορεί;»

Η Αλίκη μάντεψε αμέσως πως το Κουνέλι έψα-
χνε για τη βεντάλια και τα άσπρα δερμάτινα γάντια
και πολύ καλόβολα άρχισε να ψάχνει κι εκείνη, όμως
δεν φαίνονταν πουθενά: όλα έμοιαζαν να 'χουν αλλά-
ξει μετά το κολύμπι της στη λίμνη, και το μεγάλο
χολ με το γυάλινο τραπέζι και την πορτούλα είχαν
τελείως εξαφανιστεί.

Πολύ γρήγορα το Κουνέλι πρόσεξε την Αλίκη
που τριγύριζε ψάχνοντας και της φώναξε με θυ-
μωμένο ύφος: «Ε, Μαίρη Αν, τι δουλειά έχεις εσύ
εδώ; Γύρνα σπίτι αμέσως και φέρε μου ένα ζευγάρι

γάντια και μια βεντάλια! Γρήγορα, λέω!» Κα-
Αλίκη φοβήθηκε τόσο πολύ, που άρχισε αμέσως
τρέχει προς το μέρος που της έδειξε, χωρίς να π-
σπαθήσει να του εξηγήσει το λάθος που είχε κά-

«Με πέρασε για την υπηρέτριά του», είπε σ-
εαυτό της καθώς έτρεχε. «Πώς θα ξαφνιαστεί ό-
ανακαλύψει ποια είμαι! Αλλά θα 'ταν καλύτερα
του φέρω τη βεντάλια και τα γάντια του, αν βέβ-
μπορέσω να τα βρω». Καθώς τα 'λεγε αυτά, β-
θηκε μπροστά σ' ένα νοικοκυρεμένο μικρό σπίτι
στην πόρτα του οποίου υπήρχε μια αστραφτε-
μπρούντζινη πλάκα με το όνομα «Α. ΚΟΥΝΕΛΙ»
ραγμένο πάνω της. Η Αλίκη μπήκε χωρίς να χ-
πήσει κι ανέβηκε τα σκαλιά βιαστικά, έχοντας
γάλο φόβο μη συναντήσει την πραγματική Μα-
Αν και βρεθεί διωγμένη έξω απ' το σπίτι, πριν β-
τη βεντάλια και τα γάντια.

«Πόσο παράξενο φαίνεται», είπε από μέσα τ-
«το να κάνει κανείς θελήματα σ' ένα κουνέλι! Υ-
θέτω πως μετά απ' αυτό μπορεί ν' αρχίσει να
στέλνει για θελήματα και η Ντίνα!» Κι άρχισε
φαντάζεται τι σόι πράγματα θα συνέβαιναν: «Δ-
σποινίς Αλίκη, ελάτε αμέσως εδώ να ετοιμαστώ
για τον περίπατό σας». «Έρχομαι αμέσως, νταν-
Αλλά πρέπει να προσέχω την ποντικότρυπα μέ-
να επιστρέψει η Ντίνα και να παραφυλάω μήπ-
ξεμυτίσει το ποντίκι. Αλλά δεν νομίζω», συνέχισ-

Αλίκη, «πώς θ' άφηναν την Ντίνα να μείνει στο σπίτι
αν άρχιζε να διατάζει έτσι τους ανθρώπους!»

Στο μεταξύ είχε βρεθεί σ' ένα μικρό καλοσυγυρι-
σμένο δωμάτιο. Μπροστά στο παράθυρο υπήρχε ένα
τραπέζι και πάνω στο τραπέζι (όπως το είχε ελπίσει)
ή-αν μια βεντάλια και δυο ή τρία ζευγάρια άσπρα
δερμάτινα γάντια. Η Αλίκη πήρε τη βεντάλια κι ένα
ζευγάρι γάντια κι ετοιμαζόταν να εγκαταλείψει το
δωμάτιο, όταν το μάτι της έπεσε σ' ένα μπουκαλάκι
που βρισκόταν κοντά στον καθρέφτη.

Αυτή τη φορά δεν υπήρχε ετικέτα που να γράφει
«ΠΙΝΕ ΜΕ», ωστόσο η Αλίκη το ξεβούλωσε και το
'φερε στα χείλη της. «Ξέρω πως σίγουρα συμβαίνει
κάτι ενδιαφέρον κάθε φορά που τρώω ή πίνω κάτι»,
είπε από μέσα της. «Ας δω λοιπόν τι θα κάνει αυτό
το μπουκάλι. Ελπίζω πως θα με κάνει να μεγαλώσω
πάλι, γιατί, αλήθεια, βαρέθηκα πια να είμαι ένα τόσο
δα πραγματάκι».

Και πραγματικά, έτσι έγινε· και μάλιστα πολύ
πιο γρήγορα απ' ό,τι περίμενε η Αλίκη. Πριν καν
πιει το μισό μπουκάλι, ένιωσε το κεφάλι της ν' ακου-
μπά στο ταβάνι και αναγκάστηκε να σκύψει για να
μη σπάσει ο λαιμός της. Άφησε αμέσως κάτω το
μπουκάλι λέγοντας: «Αρκετά. Ελπίζω πως δεν θα
ψηλώσω άλλο. Όπως έγινα, αποκλείεται να μπο-
ρέσω να βγω απ' την πόρτα. Μακάρι να μην είχα
πιει τόσο πολύ!»

και δημιουργώντας ολόκληρη συζήτηση γύρω απ' το θέμα. Όμως, μετά από λίγο άκουσε μια φωνή απ' το παράθυρο και σταμάτησε για ν' αφουγκραστεί.

«Μαίρη Αν! Μαίρη Αν!» έλεγε η φωνή. «Φύγε αμέσως τα γάντια μου!» Και μετά ακούστηκαν δυνατά χτυπήματα στη σκάλα. Η Αλίκη κατάλαβε πως η Κουνέλι που ερχόταν ψάχνοντάς την κι άρχισε να τρέμει, γιατί είχε ξεχάσει πως τώρα αυτή ήταν η λιες φορές περίπου μεγαλύτερη απ' το Κουνέλι που δεν υπήρχε λόγος να το φοβάται.

Το Κουνέλι έφτασε μπροστά στην πόρτα και προσπάθησε να την ανοίξει, αλλά, καθώς η πόρτα άνοιγε προς τα μέσα κι ο αγκώνας της Αλίκης έπνιξε δυνατά, η προσπάθειά του απέτυχε. Η Αλίκη τότε άκουσε να μονολογεί: «Καλά τότε, θα κάνω γύρο και θα μπω απ' το παράθυρο».

«Αυτό δεν θα μπορέσεις να το κάνεις», σκέφτηκε η Αλίκη και, αφού περίμενε λίγο, μέχρι που φάνηκε πως το Κουνέλι θα 'χε φτάσει ακριβώς κάτω απ' το παράθυρο, άπλωσε ξαφνικά έξω το χέρι της και έκανε μια λαβή στον αέρα. Δεν έπιασε τίποτα, όμως άκουσε μια μικρή στριγκιλιά κι ένα γδούπο κι ένα θόρυβο από γυαλιά που σπάζαν κι απ' αυτό συμπέρανε πως το Κουνέλι μάλλον είχε πέσει πάνω σε κάποιο θερμοκήπιο για αγγούρια ή κάτι τέτοιο.

Αμέσως μετά ακούστηκε μια θυμωμένη φωνή φωνή του Κουνελιού— «Πατ! Πατ! Πού είσαι;»

Ύστερα μια φωνή άγνωστη απάντησε: «Εδώ είμαι βέβαια! Σκάβω να βρω μήλα, αφεντικό!»

«Σκάβεις να βρεις μήλα, ε;» είπε έξω φρενών το Κουνέλι. «Έλα γρήγορα εδώ! Έλα να με βοηθήσεις να βγω από δω μέσα!» (κι άλλοι θόρυβοι από γυαλιά που σπάζαν). «Και τώρα, Πατ, πες μου, τι είν' αυτό εκεί στο παράθυρο;»

«Αυτό είναι βέβαια ένα χέρι, αφεντικό!» (Το πρόφερε «χέρρρι».)

«Ένα χέρι, ε; Κουτόχηνα! Ποιος έχει ξαναδεί ποτέ τέτοιο χέρι; Τόσο μεγάλο που να γεμίζει όλο το παράθυρο;»

«Πράγματι, αφεντικό. Όμως, παρ' όλ' αυτά ναί ένα χέρι!»

«Τέλος πάντων... Αλλά δεν έχει καμιά δουλειά βρίσκεται εκεί. Πήγαινε αμέσως να το βγάλεις»

Έγινε μεγάλη σιωπή μετά απ' αυτό και τότε που μπορούσε ν' ακούσει η Αλίκη ήταν σκόρπιοι θυροί εδώ κι εκεί, όπως «Καθόλου δεν μ' αρέσει ο αφεντικό!», «Κάνε όπως σου λέω, φοβητσιάρη!»

Και τελικά άπλωσε πάλι το χέρι της κι έκανε μια λαβή στον αέρα. Αυτή τη φορά ακούστηκαν μικρές στριγκλιές και πιο δυνατός θόρυβος από γυαλιά που σπάζαν. «Τι πολλά θερμοκήπια για αγγούρια πρέπει να υπάρχουν!» σκέφτηκε η Αλίκη. «Αρρωτιέμαι τι θα κάνουν μετά απ' αυτό! Αν πρόκει- να προσπαθήσουν να με τραβήξουν έξω απ' το πα- θυρο, το μόνο που εύχομαι είναι να τα καταφέρει Σίγουρα δεν θέλω να μείνω άλλο εδώ μέσα».

Περίμενε λίγο, χωρίς ν' ακούει τίποτ' άλλο. Λικά, όμως, έφτασε στ' αυτιά της ο θόρυβος απ' ρόδες ενός μικρού καροτσιού που το κυλούσαν ήχος από πολλές φωνές που μιλούσαν όλες μαζί. Χώρισε τα λόγια: «Πού είναι η άλλη σκάλα; — Δέφερα παρά μόνο μία εγώ· η Μπίλια πήρε την άλλη — Μπίλια! Φέρ' την εδώ, παιδί μου! — Εδώ, βάλ' σ' αυτή τη γωνία. — Όχι, ένωσέ τες πρώτα. — Οι στο μισό ύψος δεν φτάνουν. — Μπα, θα κάνουν αρκετά καλά τη δουλειά τους· μην είσαι τόσο λεπτολόγος»

— Εδώ. Μπίλια! Πιάσε αυτό το σκοινί. — Θ' αντέξει η στέγη; — Πρόσεχε το ξεκάρφωτο κεραμίδι. — Οχι, πέφτει! Σκύψτε! (δυνατός θόρυβος) — Καλά, ποιος το 'κανε αυτό; — Δουλειά της Μπίλιας θα 'ταν. — Ποιος θα κατέβει απ' την καμινάδα; Όχι βέβαια εγώ! Εσύ να το κάνεις! — Δεν κάνω τέτοιο πράγμα! — Η Μπίλια να κατέβει. — Ε, Μπίλια! Το αφεντικό λέει πως πρέπει να κατέβεις απ' την καμινάδα!»

«Ωστε έτσι», μονολόγησε η Αλίκη, «η Μπίλια πρόκειται να κατέβει απ' την καμινάδα. Φαίνεται πως όλα τα φορτώνουν στην Μπίλια! Δεν θα 'θελα καθόλου να 'μουν στη θέση της. Αυτό το τζάκι είναι βέβαια λίγο στενό, αλλά πιστεύω πως μπορώ να κλοτσήσω λιγάκι!»

Έβαλε λοιπόν το πόδι της όσο ψηλότερα γινόταν μες στην καμινάδα και περίμενε μέχρι που άκουσε ένα μικρό ζώο (δεν μπόρεσε να μαντέψει τι είδους ζώο ήταν) να γρατσουνά και να χαρχαλεύει μέσα, ακριβώς από πάνω της. Τότε, λέγοντας

στον εαυτό της «Αυτή είναι η Μπίλια!», έδωσε γερή κλοτσιά και περίμενε να δει τι θα συνέβαινε. Το πρώτο πράγμα που άκουσε ήταν να φωνάζουν μαζί: «Πάει η Μπίλια!» Μετά άκουσε μονάχη τη φωνή του Κουνελιού να λέει: «Πιάσ' την! Ε, εσύ, κοντά φράχτη!» Μετά έγινε σιωπή και ακούστηκε πάλι μπερδεμα από φωνές: «— Κρατήστε της το κεφάλι — Δώσ' της λίγο κονιάκ τώρα. — Μην την κουράσεις — Πώς ήταν λοιπόν; — Τι σου συνέβη; Πες μας!»

Στο τέλος ακούστηκε μια εξασθενημένη ταχέως χτή φωνούλα («Αυτή θα 'ναι η Μπίλια», σκέφτηκε η Αλίκη) να λέει: «Να... Δεν ξέρω καλά καλά... άλλο κονιάκ, ευχαριστώ... Νιώθω καλύτερα τώρα αλλά είμαι πολύ ζαλισμένη για να μιλήσω... Ναι. Το μόνο που ξέρω είναι πως κάτι τινάχτηκε και πάνω μου — σαν αυτά τα παιχνίδια μες στο κομμάτι με το ελατήριο — και εκσφενδονίστηκα σαν ρουκέτα στον ουρανό!»

«Ναι, έτσι έγινε πραγματικά», είπαν οι άλλοι.

«Πρέπει να το κάψουμε το σπίτι!» είπε η φωνή του Κουνελιού.

Και τότε η Αλίκη φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε: «Αν κάνετε κάτι τέτοιο, θα βάλω την Ντολφίνα να σας κυνηγήσει!»

Αμέσως έπεσε μια θανάσιμη σιωπή κι η Αλίκη σκέφτηκε: «Αναρωτιέμαι τι άλλο πρόκειται να κάνουν! Αν είχαν λίγο μυαλό, θα 'πρεπε να βγάλουν

στέρη». Σε κάνα-δυο λεπτά η παρέα έξω άρχισε πάλι να κινείται και η Αλίκη άκουσε το Κουνέλι να λέει: «Θα μαζέψω μια χούφτα για ν' αρχίσουμε».

«Μια χούφτα από τι;» αναρωτήθηκε η Αλίκη. Αλλά δεν βρήκε τον καιρό να κάνει υποθέσεις, γιατί την άλλη στιγμή μια βροχή από πετραδάκια έπεσαν πάνω στο παράθυρο και μερικά τη χτύπησαν στο πρόσωπο. «Θα τους σταματήσω!» είπε στον εαυτό της και φώναξε δυνατά: «Θα 'ταν καλύτερα για σας να μην το ξανακάνετε!» Και τα λόγια της αυτά τ' ακολούθησε άλλη μια θανάσιμη σιωπή.

Με κάποια έκπληξη, η Αλίκη παρατήρησε πως τα πετραδάκια, έτσι καθώς ήταν πεσμένα στο πάτωμα, άρχιζαν να μεταμορφώνονται σε μικρά κείικ και της ήρθε μια λαμπρή ιδέα. «Αν φάω ένα απ' αυτά τα κείικ», σκέφτηκε, «είναι βέβαιο πως κάποια αλλαγή θα γίνει στο μέγεθός μου. Κι αφού δεν είναι δυνατόν να μεγαλώσω άλλο, υποθέτω πως θα μικρύνω». Έτσι, λοιπόν, καταβρόχθισε ένα κείικ και με μεγάλη της ευχαρίστηση είδε πως άρχισε αμέσως να μικραίνει. Μόλις μίκρυνε αρκετά, ώστε να χωράει να περάσει απ' την πόρτα, βγήκε τρέχοντας απ' το σπίτι και βρήκε ένα πλήθος μικρά ζώα και πουλιά να την περιμένουν απέξω. Η φτωχή μικρή σαύρα, η Μπίλια, βρισκόταν στη μέση και στηριζόταν πάνω σε δυο ινδικά χοιρίδια που κάτι της έδιναν να πιει από ένα μπουκάλι. Τη στιγμή που

εμφανίστηκε η Αλίκη, όλοι όρμησαν καταπάνω τ
αλλά αυτή έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και
λίγο βρισκόταν ασφαλής μέσα σ' ένα πυκνό δάσος.

«Το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνω», είπε
Αλίκη στον εαυτό της καθώς περιπλανιόταν στο
σος, «είναι να βρω πάλι το κανονικό μου ύψος και
δεύτερο ν' ανακαλύψω το δρόμο προς εκείνο το ωρ
περιβόλι. Αυτό είναι το καλύτερο σχέδιο, νομίζω».

Χωρίς αμφιβολία, ακουγόταν υπέροχο κι ή
πολύ καθαρά και απλά καταστρωμένο· η μόνη
σκολία ήταν πως η Αλίκη δεν είχε την παραμικ
ιδέα πώς θα μπορούσε να το εφαρμόσει. Και κα
ερευνούσε ανήσυχα μες στα δέντρα, ένα μικρό,
φτό γάβγισμα, ακριβώς πάνω απ' το κεφάλι της,
έκανε να σηκώσει βιαστικά τα μάτια.

Ένα πελώριο κουτάβι την κοίταζε αφ' υψηλού
τα μεγάλα στρογγυλά του μάτια και τέντωνε α
ναμα την πατούσα του προσπαθώντας να την αρ
ξει. «Καημένο μικρούλι!» είπε η Αλίκη γλυκά γι
το καλοπιιάσει κι επιχείρησε να του σφυρίξει. Όμ
από μέσα της έτρεμε όλη αυτή την ώρα στη σκ
πως το κουτάβι μπορεί να 'ταν πεινασμένο, οπότ
την έκανε μια μπουκιά, παρ' όλα τα καλοπιίσμα
Χωρίς να ξέρει καλά καλά τι κάνει, σήκωσε
κάτω μια βεργούλα και την κράτησε προς το με
του κουταβιού. Την ίδια στιγμή το κουτάβι πήδ
στον αέρα ουρλιάζοντας ενθουσιασμένο κι όρμ

πάνω στη βέργα, κάνοντας πως θα την αρπάξει.
Η Αλίκη κρύφτηκε πίσω από ένα γαϊδουράγκαθο
για να μην ποδοπατηθεί, αλλά, μόλις έκανε να ξεπρο
βάλει απ' την άλλη μεριά, το κουτάβι όρμησε πάλι
στη βέργα και στη βιασύνη του να την αρπάξει πήρε
μια τούμπα. Η Αλίκη, που είχε την εντύπωση πως
ήταν σαν να 'παιζε μ' ένα άλογο κάρου και περίμενε
από στιγμή σε στιγμή να βρεθεί κάτω απ' τα πόδια
του, έτρεξε πάλι γύρω στο γαϊδουράγκαθο. Τότε το

κουτάβι άρχισε μια σειρά σύντομες επιθέσεις εντίον της βέργας, τρέχοντας λίγο μπροστά και προς τα πίσω κάθε φορά και γαβγίζοντας βραδύλη την ώρα, μέχρι που στο τέλος κάθισε κάτω αρκετή απόσταση, λαχανιασμένο, με τη γλώσσα και τα μεγάλα του μάτια μισόκλειστα.

Αυτό φάνηκε στην Αλίκη μια καλή ευκαιρία να το σκάσει. Σηκώθηκε αμέσως κι άρχισε να χέρι, μέχρι που κουράστηκε και της κόπηκε η αναπνοή και πια το γάβγισμα του κουταβιού ακουγόταν σπασμένο από μακριά.

«Αλλά όμως τι αξιαγάπητο κουταβάκι ήταν!» είπε η Αλίκη, γέρνοντας πάνω σ' ένα νεογέννητο λουλούδο για να ξεκουραστεί και κάνοντας αέρα με ένα απ' τα φύλλα του. «Θα μ' άρεσε πολύ να το μνάσω και να του μάθω κόλπα αν... αν είχα το κατάλληλο μπόι για να το κάνω! Αχ, κόντεψα σχεδόν να ξεχάσω πως πρέπει να μεγαλώσω πάλι! Για να δούμε πώς μπορεί να γίνει αυτό. Υποθέτω πως πρέπει να φάω ή να πιω κάτι ή κάτι άλλο. Όμως το μεγάλο ερώτημα είναι τι». Και βέβαια, αυτό ήταν το μεγάλο ερώτημα, αυτό το «τι». Η Αλίκη έριχνε μια ματιά γύρω γύρω στα λουλούδια και στα φύλλα των χορταριών, αλλά δεν μπόρεσε να δει τίποτα που να μοιάζει κατάλληλο για την περίπτωση, για να φάει ή να το πιει. Υπήρχε μόνο ένα μεγάλο ματάρι που φύτρωνε εκεί κοντά κι είχε περίπου το

ύψος μ' αυτήν. Και η Αλίκη, αφού κοίταξε από κάτω του, κοίταξε κι απ' τις δυο του πλευρές, κοίταξε και πίσω του, σκέφτηκε πως θα μπορούσε να κοιτάξει και στην κορφή του.

Σηκώθηκε λοιπόν στις μύτες και κοίταξε πάνω απ' την άκρη του μανιταριού. Τα μάτια της συνάντησαν αμέσως τα μάτια μιας μεγάλης μπλε κάμπιας που καθόταν στην κορφή με τα χέρια σταυρωμένα, καπνίζοντας ήσυχα έναν μεγάλο ναργιλέ και μη δίνοντας την παραμικρή σημασία ούτε στην Αλίκη ούτε σε οτιδήποτε άλλο.

5

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΑΠΟ ΜΙΑ ΚΑΜΠΙΑ

Η Κάμπια και η Αλίκη κοιτάχτηκαν αρκετή ώρα σιωπηλά. Στο τέλος, η Κάμπια έβγαλε το μαρκούτι του ναργιλέ απ' το στόμα της κι απευθύνθηκε στη Αλίκη με μια άτονη νυσταγμένη φωνή.

«Ποια είσαι εσύ;» είπε.

Αυτό δεν ήταν και πολύ ενθαρρυντική αρχή γ' συζήτηση. Η Αλίκη απάντησε μάλλον ντροπαλά

[76]

«Είμαι... είμαι... Ούτε κι εγώ ξέρω καλά καλά ποια είμαι αυτή τη στιγμή, κυρία... ή τουλάχιστον ξέρω μόνο ποια ήμουν όταν ξύπνησα το πρωί, αλλά, θαρρώ, από τότε μέχρι τώρα έχω αλλάξει μερικές φορές».

«Τι εννοείς μ' αυτό;» είπε η Κάμπια βλοσυρά.

«Εξήγησέ μου τα λόγια σου!»

«Φοβάμαι, κυρία, πως δεν μπορώ να τα εξηγήσω», είπε η Αλίκη, «γιατί δεν είναι δικά μου αυτά τα λόγια, βλέπετε...»

«Δεν βλέπω τίποτα», είπε η Κάμπια.

«Δεν μπορώ να εκφραστώ πιο καθαρά», είπε η Αλίκη πολύ ευγενικά, «γιατί ούτε κι εγώ δεν καταλαβαίνω ξέρετε, ζαλίζεται πολύ κανείς όταν αλλάζει τόσες φορές μέγεθος μέσα σε μια μέρα».

«Όχι, δεν ζαλίζεται», είπε η Κάμπια.

«Καλά, ίσως δεν το 'χετε καταλάβει ακόμα», είπε η Αλίκη, «αλλά όταν θα χρειαστεί να μεταμορφωθείτε σε χρυσαλλίδα —κάποια μέρα, θα σας συμβεί αυτό, ξέρετε— και μετά, όταν θα πρέπει να γίνετε πεταλούδα, ε, τότε θα νιώσετε κάπως περίεργα κι εσείς, νομίζω, δεν νομίζετε;»

«Δεν νομίζω καθόλου», είπε η Κάμπια.

«Καλά, ίσως τα αισθήματά σας να 'ναι διαφορετικά», είπε η Αλίκη. «Αυτό που ξέρω μόνο είναι πως εγώ θα ένιωθα πολύ περίεργα».

«Εσύ!» είπε η Κάμπια περιφρονητικά. «Και ποια είσαι εσύ;»

[77]

Κι αυτό ξανάφερε τη συζήτηση στο σημείο είχε ξεκινήσει.

Η Αλίκη ένωσε λίγο νευριασμένη, επειδή η μπια τής έκανε τόσο πολύ κοφτές παρατηρήσεις, κωσε λοιπόν το κεφάλι της και είπε με μεγάλη βαρότητα: «Νομίζω πως εσείς πρέπει να μου πω πρώτα ποια είστε».

«Γιατί;» ρώτησε η Κάμπια.

Αυτή ήταν πάλι άλλη μια δύσκολη ερώτηση. Η Αλίκη, καθώς δεν μπορούσε να βρει μια καλή απάντηση κι έβλεπε πως και η Κάμπια βρισκόταν σε πολύ δυσάρεστη κατάσταση, γύρισε να φύγει.

«Γύρνα πίσω!» της φώναξε η Κάμπια. «Έχω και σπουδαίο να σου πω!»

Αυτό ακουγόταν σίγουρα δελεαστικό· η Αλίκη έκανε μεταβολή και γύρισε.

«Να κρατάς την ψυχραιμία σου», είπε η Κάμπια.

«Αυτό ήταν όλο;» είπε η Αλίκη, συγκρατώντας το θυμό της.

«Όχι», είπε η Κάμπια.

Η Αλίκη σκέφτηκε πως, αφού δεν είχε τίποτα να κάνει, θα μπορούσε να περιμένει. Ίσως στο τέλος η Κάμπια τής έλεγε κάτι που ν' άξιζε τον κόπο.

Για λίγα λεπτά η Κάμπια ξεφυσούσε καπνό χωρίς να μιλά· μετά όμως ξεσταύρωσε τα χέρια, έβγαλε μαρκούτσι του ναργιλέ απ' το στόμα κι είπε: «Έτσι λοιπόν... Νομίζεις πως άλλαξες, ε;»

«Φοβάμαι πως ναι, κυρία», είπε η Αλίκη. «Δεν μπορώ να θυμηθώ πράγματα που θυμόμουν και δεν καταφέρνω να μείνω στο ίδιο μέγεθος περισσότερο από δέκα λεπτά».

«Ποια πράγματα δεν θυμάσαι;» ρώτησε η Κάμπια.

«Να, προσπάθησα ν' απαγγείλω το “Πώς κάνει η μικρή πολυάσχολη μέλισσα”, αλλά μου βγήκε τελείως διαφορετικά!» απάντησε η Αλίκη με πολύ μελαγχολική φωνή.

«Απάγγειλε τότε το ποίημα “Πατέρα μου Ουίλιμ;”», είπε η Κάμπια.

Η Αλίκη σταύρωσε τα χέρια κι άρχισε:

«Πατέρα μου Ονίλιαμ», είπε ο γιος, «γεροντάς Εγέραςες και άσπρισες κι όμως όλο γυρνάς. Και στέκεσαι ανάποδα κάτω με το κεφάλι! Στην ηλικία σου, θαρρώ, είναι ντροπή μεγάλη».

«Στα νιάτα μου», ο πατέρας απάντησε στον «Φοβόμονν» πως οι τούμπες πειράζουν στο μυαλό. Τώρα όμως που ξέρω πως άδειο έχω κεφάλι, Αφοβα κάνω τούμπες, τη μια πάνω στην άλλη. «Γεροντάς, πατέρα», είπ' ο γιος, «σ' το έχω ξαναπεί. Εγέραςες και πάχυνες κι έγινες σαν σακί. Κι όμως, με σάλτο ανάποδο από την πόρτα μπήκα. Για πες μου, σε παρακαλώ, τη δύναμη πού βρήκα. Κι είπε ο σοφός τινάζοντας το γκρίζο του μαυριλάσι».

«Στα νιάτα μου τριβόμοννα με μια αλοιφή καλή! Ένα σελίνι το κουτί μού κόστιζε μονάχα. Να σου πουλήσω κάνα-δυο, θα γίνεις σβέλτος τάχα;» «Σχεδόν φαφούτης έμεινες», είπε ο γιος, «γεροντάς. Και θα 'πρεπε χυλό να τρως μονάχα σαν πεινάς. Μα μάσησες τα κόκαλα μαζί μ' όλη τη χήνα! Πες μου πώς τα κατάφερες να φας κι αυτή κι εκείνα;»

Κι είπε ο πατέρας: «Σπούδασα τα νομικά γερά. Κι αδιάκοπα μιλούσαμε πάντα με την κυρά. Είν' η εξάσκηση αυτή που μ' έχει δυναμώσει. Και δύναμη η μασέλα μου έχει ακόμα τόση!»

«Έχεις γεράσει», είπ' ο γιος, «κανένας δεν μπο-
Να φανταστεί πως όραση θα είχες καθαρή·
Κι όμως, πάνω στη μύτη σου ισορρόπησες το χέ-
Πώς είσαι τόσο φοβερά πανέξυπνος, εντέλει;»

Κι είπε ο πατέρας: «Σου 'δωσα αέρα, τελικά,
Που τρεις φορές σ' απάντησα απλά και λογικά!
Μα φτάνει! Πλέον δεν μπορώ ν' ακούσω σάχλες άλλ-
Φεύγ' από δω, πριν σε κοντροβαλιάσω απ' τις σκάλες

«Δεν είναι σωστό», είπε η Κάμπια.

«Ναι, φοβάμαι πως δεν είναι αρκετά σωστό», εί-
δειλά η Αλίκη. «Μερικές λέξεις έχουν αλλάξει».

«Είναι λάθος απ' την αρχή ως το τέλος», είπε

Κάμπια αποφασιστικά κι έγινε σιωπή για λίγα λε-
πτά. Μετά όμως ήταν η Κάμπια που μίλησε πρώτη:
«Τι μέγεθος θα 'θελες να 'χεις;» ρώτησε.

«Ω, δεν έχω καμιά ιδιαίτερη προτίμηση», βιά-
στηκε ν' απαντήσει η Αλίκη. «Μόνο που δεν είναι
ευχάριστο ν' αλλάζει κανείς τόσο συχνά, ξέρετε...»

«Δεν ξέρω», είπε η Κάμπια. Η Αλίκη δεν μίλησε.
Πρώτη φορά στη ζωή της κάποιος της εναντιωνόταν
τόσο πολύ κι ένιωθε να χάνει την ψυχραιμία της.

«Τώρα είσαι ευχαριστημένη;» είπε η Κάμπια.

«Μμμ, αν δεν σας πειράζει, κυρία, θα 'θελα να
'μουν λιγάκι μεγαλύτερη», είπε η Αλίκη. «Εφτά
εκατοστά είναι ένα ελεεινό ύψος!»

«Είναι μια χαρά ύψος!» είπε η Κάμπια θυμωμένα
και σηκώθηκε όρθια καθώς μιλούσε (ήταν ακριβώς
εφτά εκατοστά ψηλή).

«Μα εγώ όμως δεν το 'χω συνηθίσει να 'μαι τόση»,
δικαιολογήθηκε η καημένη η Αλίκη με αξιολύπητο
ύψος. Και σκέφτηκε: «Μακάρι αυτά τα πλάσματα
να μην προσβάλλονταν έτσι εύκολα!»

«Θα το συνηθίσεις με τον καιρό», είπε η Κάμπια
και, ξαναβάζοντας το μαρκούτσι στο στόμα της, άρ-
χισε πάλι να καπνίζει.

Αυτή τη φορά η Αλίκη περίμενε υπομονετικά
μέχρι ν' αποφασίσει να ξαναμιλήσει. Σε κάνα-δυο
λεπτά η Κάμπια έβγαλε το μαρκούτσι απ' το στόμα
της, χασμουρήθηκε μια-δυο φορές και τεντώθηκε.

Υστερα κατέβηκε απ' το μανιτάρι και γλίστρεσε ανάμεσα στα χόρτα παρατηρώντας απλά και έφευγε: «Η μια μεριά θα σε ψηλώσει, η άλλη μεριά θα σε κοντύνει».

«Ποια μια μεριά; Ποια άλλη μεριά;» σκέφτηκε η Αλίχη.

«Του μανιταριού», είπε η Κάμπια σαν να ακούσει την ερώτηση και την άλλη στιγμή εξομολογήστηκε.

Η Αλίχη έμεινε για λίγο κοιτάζοντας το μανιτάρι σκεφτικά και προσπαθώντας να ανακαλύψει ποιες ήταν οι δυο του μεριές. Και καθώς το μανιτάρι ήταν ολοστρόγγυλο, βρήκε την υπόθεση πολύ δύσκολη. Πάντως, τελικά τέντωσε τα χέρια της, έφταναν γύρω του κι έκοψε ένα κομματάκι απ' την άκρη με κάθε χέρι.

«Και τώρα ποια είναι ποια;» αναρωτήθηκε. Δάγκωσε λίγο απ' το κομματάκι που είχε στο δεξί χέρι για να δει τι θα γίνει. Την άλλη στιγμή ένιωσε δυνατό χτύπημα κάτω απ' το πιγούνι — το 'χε χτυπήσει πάνω στο πόδι!

Φοβήθηκε πολύ μ' αυτή την ξαφνική αλλαγή, αλλά βεβαιώθηκε όμως πως δεν υπήρχε καιρός για χάσιμο γιατί εξακολουθούσε να κονταίνει ραγδαία. Προσπάθησε λοιπόν να φάει λίγο απ' το άλλο κομματάκι. Το πιγούνι της πιεζόταν τόσο πάνω στο πόδι της, που δεν μπορούσε εύκολα ν' ανοίξει το στόμα. Τέλος

όμως τα κατάφερε να καταπιεί μια μπουκιά απ' το κομματάκι που είχε στο αριστερό χέρι.

«Επιτέλους, το κεφάλι μου ελευθερώθηκε!» είπε η Αλίχη με χαρά, που όμως μεταβλήθηκε σε πανικό την άλλη στιγμή, όταν βρήκε πως οι ώμοι της δεν βρίσκονταν πουθενά. Το μόνο που μπορούσε να δει κοιτάζοντας προς τα κάτω ήταν ένας ατέλειωτος λαιμός, που φαινόταν να ξεφυτρώνει σαν κορμός δέντρου μέσα από μια θάλασσα πράσινων φύλλων που απλώνονταν κάτω, μακριά. «Τι μπορεί να 'ναι όλη αυτή η πρασινάδα;» είπε η Αλίχη. «Και τι έγιναν οι ώμοι μου; Και, αχ, καημένα μου χεράκια, πώς γίνεται και δεν μπορώ να σας δω;» Τα κουνούσε καθώς μιλούσε, αλλά δεν φαινόταν τίποτα παρά μόνο μια μικρή αναταραχή μέσα στη μακρινή πρασινάδα.

Καθώς φαινόταν, δεν υπήρχε περίπτωση να φέρει τα χέρια της προς το κεφάλι. Προσπάθησε λοιπόν να κατεβάσει το κεφάλι της προς αυτά και είδε με ευχαρίστηση πως ο λαιμός της στριφογύριζε με ευκολία προς όλες τις κατευθύνσεις, σαν φίδι. Είχε μόλις πετύχει να τον σκύψει μ' ένα χαριτωμένο ζιγκ-ζαγκ και ετοιμαζόταν να βουτήξει ανάμεσα στα φύλλα — τα οποία κατάλαβε πως δεν ήταν παρά οι κορφές των δέντρων που από κάτω τους είχε περιπλανηθεί — όταν ένα διαπεραστικό σφύριγμα την έκανε να τραβηχτεί βιαστικά: ένα μεγάλο Περιστέρι είχε

ξεπεταχτεί μπροστά της και τη χτυπούσε βίαια τα φτερά του.

«Φίδι!» ξεφώνισε το Περιστέρι.

«Δεν είμαι φίδι!» είπε η Αλίκη θυγμένη. «Αν ήσυχη!»

«Φίδι! Το ξαναλέω!» επανέλαβε το Περιστέρι αλλά σε πιο υποταγμένο τόνο και πρόσθεσε με είδος λυγμού: «Τα 'χω δοκιμάσει όλα, τίποτα δεν γίνεται, δεν κάνει!»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα για ποιο πράγμα μιλάς», είπε η Αλίκη.

«Έχω δοκιμάσει στις ρίζες των δέντρων, έχω δοκιμάσει στις όχθες, έχω δοκιμάσει στους φράχτες», συνέχισε το Περιστέρι χωρίς να την προσέχει, «και αυτά τα φίδια είναι απαίσια!»

Η Αλίκη μπερδευόταν όλο και περισσότερο, αν σκέφτηκε πως δεν θα ωφελούσε να ξαναμιλήσει τελειώσει το Περιστέρι.

«Σαν να μην ήταν αρκετή ταλαιπωρία το κλείσιμο των αυγών», είπε το Περιστέρι. «Πρέπει πλέον να έχω το νου μου μέρα-νύχτα στα φίδια! Τι βδομάδες έχω να κλείσω μάτι!»

«Λυπάμαι πολύ που 'χεις φασαρίες», είπε η Αλίκη αρχίζοντας να καταλαβαίνει.

«Και μόλις είχα βρει το ψηλότερο δέντρο δάσους», συνέχισε το Περιστέρι, υψώνοντας το φωνή του σε σκούξιμο, «και μόλις σκεφτόμουν π

επιτέλους θ' απαλασσόμουν απ' αυτά, κι αυτά να πάλι που κατεβαίνουν στριφογυρίζοντας απ' τον ουρανό! Ξου, φίδι!»

«Μα δεν είμαι φίδι, σου λέω!» είπε η Αλίκη. «Είμαι ένα... είμαι ένα...»

«Χμ! Τι είσαι λοιπόν;» είπε το Περιστέρι. «Μπορώ να καταλάβω πως προσπαθείς να επινοήσεις κάτι!»

«Είμαι... ένα κοριτσάκι», είπε η Αλίκη μάλλον αμφίβολα, καθώς θυμήθηκε πόσες μεταμορφώσεις της είχαν συμβεί όλη μέρα.

«Ωραίο παραμύθι, στ' αλήθεια!» είπε το Περιστέρι με βαθύτατη περιφρόνηση. «Έχω δει στη ζωή μου πολλά κοριτσάκια, αλλά ποτέ κανένα με τέτοιο λαιμό! Όχι, όχι! Είσαι φίδι, δεν υπάρχει λόγος να το κρύβεις. Υποθέτω πως το επόμενο που θα μου πεις θα 'ναι ότι δεν έχεις γευτεί ποτέ σου αυγό!»

«Και βέβαια έχω φάει αυγά», είπε η Αλίκη (ήταν παιδί που έλεγε πάντα την αλήθεια), «αλλά, ξέρεις, και τα κοριτσάκια τρώνε αυγά – σχεδόν τόσο πολύ όσο και τα φίδια».

«Δεν το πιστεύω», είπε το Περιστέρι, «αλλά, αν το κάνουν, τότε είναι κι αυτά ένα είδος φιδιού, αυτό έχω να πω».

Αυτό ήταν μια πολύ καινούργια ιδέα για την Αλίκη και την αποστόμωσε για κάνα-δυ λεπτά, πράγμα που έδωσε την ευκαιρία στο Περιστέρι να προσθέσει: «Ψάχνεις γι' αυγά, το ξέρω καλά!

Οπότε, τι διαφορά έχει για μένα αν είσαι κορμί ή αν είσαι φίδι;»

«Έχει διαφορά για μένα», είπε βιαστικά η Αλίκη, «αλλά οπωσδήποτε δεν ψάχνω γι' αυγά αν έψαχνα, δεν θα 'θελα τα δικά σου. Δεν μ' ανησυχούν ωμά».

«Εντάξει, τότε φεύγα!» είπε το Περιστέρκι τσούφικα, καθώς χωνόταν πάλι στη φωλιά του. Η Αλίκη έσκυψε κάτω, ανάμεσα στα δέντρα, όσο καλύτερα μπορούσε, γιατί ο λαιμός της τυλιγόταν στα κλαδιά κι έπρεπε κάθε τόσο να σταματά για να ξετυλίγει. Μετά από λίγο θυμήθηκε πως κρατάει ακόμα τα κομμάτια τουμανιταριού στα χέρια. Στρώθηκε αμέσως στη δουλειά: δαγκώνοντας προσεκτικά πρώτα το ένα και μετά το άλλο, κι έψήλωσε κάμποσες φορές και κόντυνε άλλες τέσσερις. Πέτυχε τελικά να ξαναβρεί το κανονικό της ύψος.

Είχε περάσει τόσο πολύς καιρός από τότε που η Αλίκη βρισκόταν στο σωστό της μέγεθος, τώρα αισθάνθηκε στην αρχή κάπως παράξενα. Γιατί, γοργά όμως συνήθισε κι άρχισε πάλι να μιλάει στον εαυτό της. «Να, λοιπόν, που το μισό μου σχήμα πραγματοποιήθηκε τώρα! Πόσο μπερδεμένες είναι όλες αυτές οι μεταμορφώσεις! Ποτέ δεν μπορούσα να ξέρω στα σίγουρα τι θα γίνω απ' τη μια στιγμή στην άλλη! Πάντως, τώρα έχω επανέλθει στο σωστό μέγεθος. Το επόμενο που πρέπει να κάνω είναι

να βρω το δρόμο για κείνο το όμορφο περιβόλι. Αναρωτιέμαι πώς θα γίνει αυτό...» Καθώς έλεγε τις τελευταίες λέξεις, βρέθηκε ξαφνικά σ' ένα ξέφωτο μ' ένα σπιτάκι στη μέση, κάπου ένα μέτρο και κάτι ψηλό. «Οποιοι κι αν ζουν εδώ», σκέφτηκε η Αλίκη, «δεν θα 'ταν σωστό να με δουν να πλησιάζω με τέτοιο μπρόι: θα τρελαίνονταν απ' το φόβο τους!» Κι έτσι άρχισε να δαγκώνει πάλι το κομμάτι τουμανιταριού που 'χε στο δεξί της χέρι και δεν ριψοκινδύνεψε να πλησιάσει το σπίτι, παρά μόνο όταν έφερε τον εαυτό της σ' ένα ύψος είκοσι εκατοστών.

6

ΓΟΥΡΟΥΝΙ ΚΑΙ ΠΙΠΕΡΙ

Για κάνα-δυο λεπτά η Αλίκη στάθηκε κοιτάζοντας το σπίτι. Αναρωτιόταν τι έπρεπε να κάνει, ξαφνικά ένας υπηρέτης με λιβρέα έφτασε φέρνοντας απ' το δάσος (η Αλίκη συμπέρανε πως ο υπηρέτης επειδή φορούσε λιβρέα, αλλιώς, φέρνοντας μόνο απ' το πρόσωπό του, θα μπορούσε να φέρει ψάρι) και χτύπησε δυνατά την πόρτα. Η π

άνοιξε από έναν άλλο υπηρέτη με λιβρέα. Αυτός είχε ολόστρόγγυλο πρόσωπο και μεγάλα μάτια σαν βάρδαχας. Και οι δυο υπηρέτες, όπως παρατήρησε η Αλίκη, είχαν στο κεφάλι τους πουδραρισμένα μαλλιά που κατσάρωναν γύρω γύρω. Ένιωθε πολύ περιέργη να μάθει τι συνέβαινε, γι' αυτό σύρθηκε λίγο έξω απ' το δάσος για ν' ακούσει.

Ο Υπηρέτης-Ψάρι άρχισε παρουσιάζοντας ένα μεγάλο γράμμα —μεγάλο σαν το μπί του περίπου— που το τράβηξε κάτω απ' τη μασχάλη του και το 'δωσε στον άλλο λέγοντας επίσημα: «Για τη Δούκισσα. Μια πρόσκληση απ' τη Βασίλισσα για να παίξουν κρίκετ». Ο Υπηρέτης-Βάρδαχος απάντησε στον ίδιο επίσημο τόνο, αλλάζοντας μόνο λίγο τη σειρά των λέξεων: «Απ' τη Βασίλισσα. Μια πρόσκληση για τη Δούκισσα για να παίξουν κρίκετ».

Έπειτα υποκλίθηκαν κι οι δυο βαθιά, ανακατεύοντας τις μπούκλες τους.

Η Αλίκη γέλασε τόσο πολύ βλέποντάς το αυτό, που αναγκάστηκε να τρέξει πίσω στο δάσος από φόβο μην την ακούσουν. Κι όταν κρυφοκοίταξε ξανά, ο Υπηρέτης-Ψάρι είχε φύγει κι ο άλλος καθόταν κατ'άχμα κοντά στην πόρτα κοιτάζοντας ηλίθια ψηλά στον ουρανό.

Η Αλίκη πλησίασε δειλά στην πόρτα και χτύπησε.

«Δεν υπάρχει λόγος να χτυπάς», είπε ο Υπηρέτης, «κι αυτό για δύο λόγους: πρώτον, επειδή εγώ

βρίσκομαι απ' την ίδια μεριά της πόρτας μ' ε
και, δεύτερον, επειδή κάνουν τόσο θόρυβο μέσα
δεν υπάρχει πιθανότητα να σ' ακούσει κανείς.
πραγματικά, μέσα γινόταν εξωφρενική φασ
– αδιάκοπα ουρλιαχτά και φταρνίσματα, και
τόσο ένας φοβερός θόρυβος, σαν να σπάζαν σε
κομμάτια πιάτα ή κατσαρολικά.

«Τότε, σας παρακαλώ», είπε η Αλίκη, «πι
μπορέσω να μπω;»

«Θα μπορούσε να 'χει κάποια σημασία το
πημά σου», συνέχισε ο Υπηρέτης χωρίς να τη
νει σημασία, «αν η πόρτα βρισκόταν ανάμεσά
Για παράδειγμα, αν ήσουν μέσα και χτυπούσε
μπορούσα να σου ανοίξω και να βγεις, ξέρεις»,
την ώρα που μιλούσε κοίταζε ψηλά στον ουρανό
η Αλίκη σκέφτηκε πως αυτό ήταν μεγάλη αγά
«Ίσως όμως να μην μπορεί να κάνει αλλιώς»,
στον εαυτό της. «Τα μάτια του είναι τόσο πολύ κ
στην κορφή του κεφαλιού του. Οπωσδήποτε
θα μπορούσε ν' απαντά στις ερωτήσεις. Πώς θα
μέσα;» επανέλαβε με δυνατή φωνή.

«Θα κάθομαι εδώ μέχρι αύριο...» δήλωσε ο Υ
ρέτης.

Την ίδια στιγμή η πόρτα του σπιτιού άνοιξε κ
μεγάλο πιάτο πέρασε ξυστά απ' το κεφάλι του Υ
ρέτη· του γρατσούνισε μόνο τη μύτη και κομμα
στηκε πάνω σ' ένα απ' τα δέντρα πίσω του.

«...ή μέχρι μεθαύριο πιθανόν», συνέχισε ο Υπηρέ
της στον ίδιο τόνο, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

«Πώς θα μπω μέσα;» ρώτησε η Αλίκη με δυνα
τότερη φωνή.

«Θα μπεις καθόλου μέσα;» είπε ο Υπηρέτης.
«Αυτή είναι, ξέρεις, η πρώτη ερώτηση».

Αυτή ήταν χωρίς αμφιβολία, αλλά της Αλίκης δεν
της άρεσε να της μιλάνε έτσι. «Είναι, στ' αλήθεια,
φριχτός ο τρόπος που κουβεντιάζουν αυτά τα πλά
σματα», μουρμούρισε, «μπορεί να σε τρελάνει!»

Ο Υπηρέτης φάνηκε να σκέφτεται πως ήταν μια
καλή ευκαιρία για να επαναλάβει τη δήλωσή του με
παρალλαγές. «Θα κάθομαι εδώ», είπε, «ενταύθα και
εκτός, μέρες και μέρες...»

«Όμως εγώ τι θα κάνω;» είπε η Αλίκη.

«Ό,τι σ' αρέσει» είπε ο Υπηρέτης κι άρχισε να
σφυρίζει.

«Α, δεν ωφελεί σε τίποτα να του μιλά κανείς»,
είπε απελπισμένα η Αλίκη. «Είναι τελείως ηλίθιος!»
Κι άνοιξε μόνη της την πόρτα και μπήκε.

Η πόρτα οδηγούσε απευθείας σε μια μεγάλη κου
ζίνα, γεμάτη καπνούς απ' τη μια άκρη ως την άλλη.
Η Δούκισσα καθόταν στη μέση πάνω σ' ένα τρίποδο
σκαμνί νανουρίζοντας ένα μωρό· η μαγείρισσα ήταν
σκυμμένη πάνω απ' τη φωτιά ανακατεύοντας ένα
μεγάλο καζάνι που φαινόταν γεμάτο σούπα.

«Έχει σίγουρα πάρα πολύ πιπέρι αυτή η σούπα»,

είπε η Αλίκη στον εαυτό της, μην μπορώντας να
λήσει καλά γιατί φταρνιζόταν συνέχεια.

Πραγματικά, υπήρχε πολύ πιπέρι στην α-
σφαιρα. Ακόμα κι η Δούκισσα φταρνιζόταν
τόσο· όσο για το μωρό, αυτό πότε φταρνιζόταν
πότε ούρλιαζε χωρίς λεπτό διακοπή. Τα μόνα
σηματά μέσα στην κουζίνα που δεν φταρνίζα-
ν ήταν η μαγείρισσα κι ένας μεγάλος γάτος, που
θόταν πάνω απ' το τζάκι και χαμογελούσε απ'
ένα αυτί μέχρι το άλλο δείχνοντας τα δόντια του.

«Θα είχατε την καλοσύνη να μου πείτε, πο-
καλώ», είπε η Αλίκη λίγο δειλά, γιατί δεν ή-

σέβουρη πως οι καλοί τρόποι τής επέτρεπαν να μι-
λήσει πρώτη, «γιατί ο γάτος σας χαμογελά έτσι;»

«Είναι ένας γάτος του Τσεσάιρ», είπε η Δού-
κισσα, «και γι' αυτό χαμογελά πάντα. Γουρούνι!»

Φώναξε την τελευταία λέξη τόσο άγρια κι από-
τομα, που η Αλίκη σχεδόν πήδησε πάνω απ' το φόβο
της. Όμως αμέσως κατάλαβε πως η Δούκισσα απευ-
θυνόταν στο μωρό κι όχι σ' αυτήν. Έτσι πήρε κουρά-
γιο και συνέχισε: «Δεν το 'ξερα πως οι γάτες του Τσε-
σάιρ χαμογελάνε πάντα· στην πραγματικότητα, δεν
ήξερα καν πως οι γάτες μπορούν να χαμογελάνε».

«Όλες μπορούν», είπε η Δούκισσα, «και πολλές
το κάνουν».

«Εγώ δεν ξέρω καμιά που να το κάνει», είπε η
Αλίκη πολύ ευγενικά, ευχαριστημένη που κατάφερε
να πιάσει κουβέντα.

«Εσύ δεν ξέρεις και πολλά πράγματα, είναι γε-
γονός», είπε η Δούκισσα.

Στην Αλίκη δεν άρεσε καθόλου ο τόνος αυτής
της παρατήρησης και σκέφτηκε πως καλό θα ήταν
να προτείνει κάποιο άλλο θέμα για συζήτηση. Ενώ
όμως προσπαθούσε να βρει ένα, η μαγείρισσα έβγαλε
το καζάνι απ' τη φωτιά κι άρχισε να εκσφενδονίζει
οτιδήποτε έπιαναν τα χέρια της καταπάνω στη Δού-
κισσα και στο μωρό: πρώτα πέταξε τα σύνεργα του
τζακιού, ακολούθησε μια βροχή από κατσαρολικά,
δίσκους και πιάτα. Η Δούκισσα δεν έδινε καμιά

σημασία, ακόμα κι όταν τη χτυπούσαν. Όσο γι
μωρό, αυτό ήδη ούρλιαζε τόσο πολύ, που ήταν
λον αδύνατον να πεις αν τα ιπτάμενα αντικείμενα
πλήγωναν ή όχι.

«Αχ, σας παρακαλώ, προσέξτε! Τι κάνετε;»
ναξε η Αλίκη πηδώντας πάνω-κάτω με φόβο
αγωνία. «Αχ, πάει η ακριβή του μυτούλα», φώναξε
πάλι, καθώς ένα ασυνήθιστα μεγάλο κατσαρόλι
ρασε ξυστά απ' τη μύτη του μωρού και παραλίγο
του την πάρει.

«Αν κοίταζε ο καθένας τη δουλειά του», μ
γκρισε η Δούκισσα, «ο κόσμος θα πήγαινε πολύ γ
γορότερα».

«Αλλά αυτό δεν θα 'ταν πλεονέκτημα», είπ
Αλίκη πολύ ευχαριστημένη που της δινόταν η ευ
ρία να επιδείξει μερικές απ' τις γνώσεις της. «Σ
φτείτε μόνο τι μπέρδεμα θα γινόταν με τη μέρα και
νύχτα! Γιατί, όπως ξέρετε, η Γη χρειάζεται είκοσι τ
σερις ώρες για να γυρίσει γύρω απ' τον άξονά της».

«Μια που μιλάμε για άξονες», είπε η Δούκισ
«κόψτε της το κεφάλι!»

Η Αλίκη έριξε μια τρομαγμένη ματιά προς
μαγείρισσα για να δει αν πήρε στα σοβαρά τον υπ
νιγμό· αυτή όμως ήταν πάλι απασχολημένη με
ανακάτεμα της σούπας και δεν φαινόταν ν' ακο
Έτσι, η Αλίκη ριψοκινδύνεψε να συνεχίσει: «Είκο
τέσσερις ώρες, νομίζω, ή μήπως δώδεκα; Εγώ...

«Α, μη με σκοτίζεις», είπε η Δούκισσα. «Ποτέ
δεν μπορούσα να υποφέρω τους λογαριασμούς!» Κι
αμέσως άρχισε πάλι να ταχταρίζει το παιδί της, τρα-
γουδώντας του κάτι που έμοιαζε με νανούρισμα και
ταχτακουνώντας το άγρια στο τέλος κάθε στίχου:

*Το μικρό σου τ' αγοράκι ν' αποπαίρνεις,
Κι αν φταρνίζεται συνέχεια, να το δέρνεις,
Γιατί θέλει ήσυχη να μη σ' αφήσει
Και το κάνει μόνο για να σ' ενοχλήσει!*

ΧΟΡΟΣ

(στον οποίο ένωσαν τις φωνές τους η μαγείρισσα και το μωρό)

Aou! Aou! Aou!

Καθώς η Δούκισσα τραγουδούσε τη δεύτερη στροφή,
δεν σταματούσε να τινάζει πάνω-κάτω άγρια το
μωρό, κι αυτό το καημένο ούρλιαζε τόσο, που η
Αλίκη δεν μπορούσε ν' ακούσει καλά τα λόγια:

*Το μικρό μου τ' αγοράκι τ' αποπαίρνω,
Κι αν φταρνίζεται συνέχεια, το δέρνω,
Γιατί ξέρω πως το κάνει από νάζι:
Το πιπέρι τού αρέσει, διασκεδάζει!*

ΧΟΡΟΣ

Aou! Aou! Aou!

«Άκου εδώ! Μπορείς, αν θέλεις, να το ταχτώ
σεις κι εσύ λίγο», είπε η Δούκισσα στην Αλίκη
τώντας της το μωρό καθώς μιλούσε. «Εγώ πρέ-
να πάω να ετοιμαστώ για να παίξω κρίκετ με
Βασίλισσα», συνέχισε βγαίνοντας βιαστικά απ'
δωμάτιο. Η μαγείρισσα της πέταξε ένα τηγάνι
πίσω της, αλλά δεν την πέτυχε.

Η Αλίκη έπιασε το μωρό με κάποια δυσκολία
ήταν ένα πλασματάκι με περίεργο σχήμα, έ-

όπως άπλωνε τα χέρια και τα πόδια του προς όλες
τις κατευθύνσεις, «σαν αστερίας», σκέφτηκε η
Αλίκη. Όταν το 'πιασε, το καημένο αγκομαχούσε
σαν ατμομηχανή και διπλωνόταν και τεντωνόταν
συνέχεια τόσο, που υπήρχε κίνδυνος από στιγμή σε
στιγμή να της πέσει κάτω.

Μόλις όμως βρήκε κάποιον τρόπο να το κου-
μαντάρει (ο τρόπος αυτός ήταν να το στρίψει σαν
κόμπο και μετά, κρατώντας το απ' το δεξί αυτί κι
απ' τ' αριστερό πόδι, να το εμποδίζει να ξεστρί-
ψει), αμέσως το πήρε και βγήκαν έξω στον καθαρό
αέρα.

«Αν δεν πάρω αυτό το παιδί μαζί μου, μακριά
από δω», σκέφτηκε η Αλίκη, «σίγουρα σε κάνα-
δυο μέρες θα το σκοτώσουν. Δεν θα 'ταν έγκλημα
να τ' αφήσω;» Τις τελευταίες λέξεις τις είπε δυ-
νατά και το πλασματάκι γρύλισε σαν ν' απαντούσε
(είχε σταματήσει για την ώρα το φτάρνισμα). «Μη
γρυλίζεις», είπε η Αλίκη, «δεν είναι τρόπος αυτός
για να εκφράζεσαι». Το μωρό γρύλισε ξανά και η
Αλίκη κοίταξε πολύ ανήσυχια το πρόσωπό του να
δει τι συμβαίνει. Αναμφίβολα είχε μια πολύ σου-
βλερή μύτη και έμοιαζε περισσότερο με ρύγχος
παρά με μύτη αληθινή. Επίσης, τα μάτια του ήταν
εξαιρετικά μικρά για μάτια μωρού. Γενικά, της
Αλίκης δεν της άρεσε καθόλου η όψη του. «Αλλά
ίσως να 'ναι έτσι απ' το κλάμα», σκέφτηκε και

ξανακοίταξε τα μάτια του να δει αν υπήρχαν κρυα.

Όχι, δεν υπήρχαν δάκρυα. «Αν πρόκειται να ταμορφωθείς σε γουρούνι, χρυσό μου», είπε σοβαρά η Αλίκη, «εγώ δεν έχω πλέον καμιά δουλειά με σου. Πρόσεχε!» Το φτωχό πλάσματάκι κλαψούρισε πάλι (ή γρύλισε – ήταν αδύνατο να ξεχωρίσεις) και συνέχισαν να προχωράνε σιωπηλά για λίγο.

Η Αλίκη είχε κιόλας αρχίσει να σκέφτεται «Τι κάνω μ' αυτό το πλάσμα όταν θα το πάρω σπίτι;» όταν αυτό γρύλισε ξανά τόσο δυνατά, που την ανάγκασε να σκύψει να δει το πρόσωπό του με κάποιον μικρό πανικό. Αυτή τη φορά δεν μπορούσε να κάνει λάθος: επρόκειτο, ούτε λίγο ούτε πολύ, για ένα γουρούνι και κατάλαβε πως θα 'ταν λίγο παράλογο να συνεχίσει να το κουβαλάει.

Έτσι, το άφησε κάτω και με ανακούφιση το έβλεπε να φεύγει χοροπηδώντας ήσυχα προς το δάσος. «Αν μεγαλώνει», σκέφτηκε, «θα γινόταν μάλλον ένα σοβαρά άσχημο παιδί, αλλά σαν γουρούνι θα είναι αρκετά συμπαθητικό, νομίζω». Άρχισε να σκέφτεται μερικά άλλα γνωστά της παιδιά που θα 'ταν ποτέ καλά σαν γουρούνια κι έλεγε στον εαυτό της «Αν είχα μόνο να 'ξερες το σωστό τρόπο να τα μεταμορφώσεις...», όταν ξαφνικά πήρε μια μικρή τρομάρα βλέποντας το Γάτο του Τσεσάιρ καθισμένο στο κλαδί ενός δέντρου, λίγα μέτρα πιο πέρα.

Ο Γάτος, όταν είδε την Αλίκη, απλώς χαμογέλασε. Φαινόταν να 'χει καλό χαρακτήρα, αλλά, επειδή είχε και πολύ μακριά νύχια και πάρα πολλά δόντια, η Αλίκη ένιωθε πως έπρεπε να του φερθεί με σεβασμό.

«Γατούλη του Τσεσάιρ», άρχισε μάλλον δειλά· δεν ήξερε καθόλου αν του άρεσε η προσφώνηση, οπωσδήποτε όμως το χαμόγελό του έγινε πλατύτερο. «Εντάξει, για την ώρα φαίνεται ευχαριστημένος», σκέφτηκε η

Αλίκη και συνέχισε: «Θα μπορούσες, παρακαλώ να μου πεις ποιο δρόμο πρέπει ν' ακολουθήσω να φύγω από δω;»

«Εξαρτάται από το πού θέλεις να πας», είπε ο Γάτος.

«Δεν με νοιάζει και πολύ το πού...» είπε η Αλίκη.

«Τότε δεν έχει σημασία ποιο δρόμο θα πάρεις», είπε ο Γάτος.

«...αρκεί να φτάσω κάπου», πρόσθεσε η Αλίκη σαν εξήγηση.

«Ω, σίγουρα θα φτάσεις κάπου», είπε ο Γάτος. «Αρκεί μόνο να περπατήσεις αρκετά».

Η Αλίκη κατάλαβε πως δεν μπορούσε να το αρνηθεί αυτό κι έτσι δοκίμασε να ρωτήσει κάτι άλλο:

«Τι είδους άνθρωποι ζουν εδώ γύρω;»

«Προς τα εκεί», είπε ο Γάτος κουνώντας το γύρο το δεξί του πόδι, «ζει ένας Καπελάς και π... τα εκεί», συνέχισε κουνώντας το άλλο του πόδι, «ένας Μαρτιάτικος Λαγός. Μπορείς να επισκεφτείς όποιον θέλεις, κι οι δυο είναι τρελοί».

«Μα δεν θέλω να πάω σε τρελούς», παρατήρησε η Αλίκη.

«Α, αυτό δεν μπορείς να το αποφύγεις», είπε ο Γάτος. «Όλοι είμαστε τρελοί εδώ. Εγώ είμαι τρελός. Εσύ είσαι τρελή».

«Πώς το ξέρεις πως είμαι τρελή;» είπε η Αλίκη.

«Πρέπει να 'σαι», είπε ο Γάτος, «αλλιώς δεν 'χες έρθει εδώ».

Η Αλίκη δεν πίστευε καθόλου πως αυτό ήταν απόδειξη· πάντως, συνέχισε: «Και πώς ξέρεις πως είσαι τρελός εσύ;»

«Για να πάρουμε τα πράγματα απ' την αρχή», είπε ο Γάτος, «ένας σκύλος δεν είναι τρελός. Το δέχεται αυτό;»

«Υποθέτω ναι», είπε η Αλίκη.

«Εντάξει τότε», συνέχισε ο Γάτος. «Λοιπόν, όπως ξέρεις, ένας σκύλος γκρινιάζει όταν είναι θυμωμένος και κουνάει την ουρά του όταν είναι ευχαριστημένος. Εγώ όμως γκρινιάζω όταν είμαι ευχαριστημένος και κουνάω την ουρά μου όταν είμαι θυμωμένος. Άρα είμαι τρελός».

«Εγώ θα 'λεγα πως δεν γκρινιάζεις, αλλά γουρ-γουρίζεις», είπε η Αλίκη.

«Πες το όπως σ' αρέσει», είπε ο Γάτος. «Θα παίξεις κρίκετ με τη Βασίλισσα σήμερα;»

«Θα το 'θελα πολύ», είπε η Αλίκη, «αλλά δεν μ' έχουν καλέσει ακόμα».

«Θα με δεις εκεί», είπε ο Γάτος κι εξαφανίστηκε.

Η Αλίκη δεν ξαφνιάστηκε και πολύ μ' αυτό, γιατί είχε πια συνηθίσει να συμβαίνουν περίεργα πράγματα. Και ενώ κοίταζε ακόμα προς το μέρος που βρισκόταν πριν ο Γάτος, αυτός εμφανίστηκε πάλι.

«Παραλίγο να ξεχάσω να ρωτήσω», είπε ο Γάτος. «Το μωρό τι έγινε;»

«Έγινε γουρούνι», είπε η Αλίκη ψύχρα σαν να 'χε ξαναγουρίσει ο Γάτος με κάποιο φευκό τρόπο.

«Το σκέφτηκα πως θα γινόταν», είπε ο Γάτος εξαφανίστηκε ξανά.

Η Αλίκη περίμενε λίγο μισοπιστεύοντας πάλι τον ξαναδεί, αλλά αυτός δεν εμφανίστηκε· και μάλιστα από κάνα-δυο λεπτά άρχισε κι αυτή να περπατά προς το μέρος που, όπως έλεγαν, ζούσε ο Μαρτιάκος Λαγός. «Έχω δει καπελάδες», είπε στον εαυτό της. «Ο Μαρτιάτικος Λαγός θα 'ναι πιο ενδιαφέρον και μάλιστα, επειδή τώρα έχουμε Μάη, μπορεί να μην είναι τρελός για δέσιμο – τουλάχιστον να μην είναι τόσο τρελός όσο θα 'ταν το Μάρτη». Καθώς 'λεγε αυτό, κοίταξε ψηλά κι είδε πάλι το Γάτο κρυμμένο στο κλαδί ενός δέντρου.

«Είπες γουρούνι ή πιρούνι;» είπε ο Γάτος.

«Είπα γουρούνι», απάντησε η Αλίκη, «και 'θελα να μην εμφανίζεσαι και εξαφανίζεσαι έτσι απότομα· ζαλίζεται κανείς».

«Εντάξει», είπε ο Γάτος. Κι αυτή τη φορά εμφανίστηκε σιγά σιγά, αρχίζοντας απ' την άκρη της ουράς του και τελειώνοντας με το χαμόγελό του, το οποίο μάλιστα έμεινε αρκετή ώρα μόνο του, αφού υπόλοιπος είχε χαθεί.

«Μπα!» είπε η Αλίκη. «Έχω δει πολλές φορές γάτα χωρίς χαμόγελο, αλλά ποτέ χαμόγελο χωρίς

γάτα! Αυτό είναι το πιο παράξενο πράγμα που έχω δει στη ζωή μου!»

Δεν περπάτησε και πολύ ακόμα· γρήγορα έφτασε σ' ένα σημείο απ' όπου φαινόταν το σπίτι του Λαγού. Η Αλίκη συμπέρανε πως θα 'ταν αυτό, γιατί οι καμινάδες του είχαν σχήμα αυτιών και η στέγη ήταν στρωμένη με γούνα. Ήταν ένα πολύ μεγάλο σπίτι και γι' αυτό δεν θέλησε να πλησιάσει πριν δαγκώσει λίγο απ' το κομμάτι του μανιταριού που κρατούσε στ' αριστερό χέρι και γίνει ψηλή γύρω στα εξήντα εκκτοστά. Αλλά κι έτσι πάλι, αισθανόταν κάπως φοβισμένη πλησιάζοντας κι έλεγε από μέσα της: «Κι αν υποθέσουμε πως, παρ' όλ' αυτά, είναι τρελός για δέσιμο; Μακάρι να 'χα πάει να δω τον Καπελά αντί γι' αυτόν!»

ΕΝΑ ΤΡΕΛΟ ΤΣΑΪ-ΠΑΡΤΙ

Υπήρχε ένα τραπέζι στρωμένο κάτω από ένα ντρο, μπροστά στο σπίτι, κι ο Μαρτιάτικος Λαγός μαζί με τον Καπελά έπιναν καθισμένοι εκεί τους. Ένας κοιμισμένος Τυφλοπόντικας καθόταν ανάμεσά τους κι οι άλλοι δυο ακουμπούσαν πάνω τους τους αγκώνες τους και κουβέντιαζαν πάνω απ' το κεφάλι του. «Πολύ άβολα για τον Τυφλοπόντικα», σκέφτηκε η Αλίκη, «υποθέτω όμως πως θα τον νοιάζει αφού κοιμάται».

Το τραπέζι ήταν μεγάλο, αλλά αυτοί οι τρεις όλοι στριμωγμένοι στη μια του άκρη. «Δεν υπάρχει χώρος! Δεν υπάρχει χώρος!» φώναζαν καθώς είδε την Αλίκη να 'ρχεται.

«Υπάρχει άφθονος χώρος», είπε η Αλίκη προσβλημένα και κάθισε σε μια μεγάλη πολυθρόνα στην κορφή του τραπεζιού.

«Πάρε λίγο κρασί», είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός ενθαρρυντικό τόνο. Η Αλίκη έριξε μια ματιά πάνω στο τραπέζι, αλλά δεν είδε να υπάρχει τίποτ' α

εκτός από τσάι. «Δεν βλέπω να υπάρχει κρασί», παρατήρησε.

«Δεν υπάρχει καθόλου», είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

«Τότε δεν ήταν και πολύ ευγενικό εκ μέρους σας να μου προσφέρετε», είπε η Αλίκη θυμωμένα.

«Δεν ήταν και πολύ ευγενικό εκ μέρους σου να καθίσεις ακάλεστη», είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

«Δεν το 'ξερα πως είναι δικό σας το τραπέζι», είπε η Αλίκη. «Είναι στρωμένο για περισσότερους από τρεις».

«Τα μαλλιά σου θέλουν κόψιμο», είπε ο Καπελάς. Κοίταζε από ώρα την Αλίκη με μεγάλη περιέργεια κι αυτή ήταν η πρώτη του κουβέντα.

«Δεν θα 'πρεπε να κάνεις προσωπικές παρατηρήσεις», είπε η Αλίκη. «Είναι μεγάλη αγένεια».

Ο Καπελάς, ακούγοντας αυτό, άνοιξε διάπλατα τα μάτια του, αλλά το μόνο που είπε ήταν: «Γιατί ένα κοράκι μοιάζει μ' ένα γραφείο;»

«Ωραία, θα διασκεδάσουμε τώρα!» σκέφτηκε η Αλίκη. «Είμαι ευχαριστημένη που άρχισαν τα αινίγματα!» Και πρόσθεσε δυνατά: «Πιστεύω πως μπορώ να το μαντέψω!»

«Εννοείς πως μπορείς να βρεις την απάντηση;» ρώτησε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

«Ακριβώς αυτό εννοώ», είπε η Αλίκη.

«Τότε θα 'πρεπε να πεις αυτό που εννοείς», συνέχισε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

«Αυτό κάνω», απάντησε η Αλίκη βιαστικά. «Τουλάχιστον... τουλάχιστον, ξέρεις, εννοώ... που λέω! Το ίδιο είναι!».

«Δεν είναι καθόλου το ίδιο», είπε ο Καπελάς. «Θα μπορούσες θαυμάσια να πεις πως το “βλ. αυτό που τρώω” είναι το ίδιο με το “τρώω αυτό βλέπω”».

«Θα μπορούσες θαυμάσια να πεις», πρόσθεσε ο Μαρτιάτικος Λαγός, «πως το “μ’ αρέσει αυτό παίρνω” είναι το ίδιο με το “παίρνω αυτό που μ’ αρέσει”».

«Θα μπορούσες θαυμάσια να πεις», πρόσθεσε ο Τυφλοπόντικας, που φαινόταν να παραμιλάει στον ύπνο του, «πως το “ανασαίνω όταν κοιμάμαι” είναι το ίδιο με το “κοιμάμαι όταν ανασαίνω”!».

«Μ’ εσένα είναι το ίδιο», είπε ο Καπελάς και στο σημείο αυτό κόπηκε η συζήτηση κι όλοι έμειναν σιωπηλοί για ένα λεπτό, ενώ η Αλίκη σκεφτόταν όλα αυτά που μπορούσε να θυμηθεί γύρω από κοράκια και γραφεία – δεν ήταν όμως πολλά.

Ο Καπελάς ήταν ο πρώτος που έσπασε τη σιωπή. «Τι μέρα του μήνα έχουμε σήμερα;» είπε γυρνώντας προς την Αλίκη. Είχε βγάλει το ρολόι του απ’ την τσέπη και το κοίταζε ανήσυχα, κουνώντας το κάθε τόσο και φέρνοντάς το στ’ αυτί του.

Η Αλίκη σκέφτηκε λίγο και μετά είπε: «Τέσσερις του μήνα».

«Πάει δυο μέρες πίσω!» αναστέναξε ο Καπελάς. «Σου είπα, το βούτυρο δεν κάνει γι’ αυτές τις δουλειές!» πρόσθεσε κοιτάζοντας θυμωμένα το Μαρτιάτικο Λαγό.

«Ήταν το καλύτερο βούτυρο», απάντησε ήρεμα ο Μαρτιάτικος Λαγός.

«Ναι, αλλά θα πρέπει να έπεσαν ψίχουλα μέσα», γκρίνιαξε ο Καπελάς. «Δεν θα ’πρεπε να το ’χεις βάλει με το μαχαίρι του ψωμιού».

Ο Μαρτιάτικος Λαγός πήρε το ρολόι και το κοίταξε λυπημένα. Έπειτα το βούτηξε μες στο φλιτζάνι του με το τσάι και το ξανακοίταξε, αλλά δεν βρήκε τίποτα καλύτερο να πει κι επανέλαβε την πρώτη του παρατήρηση: «Ήταν, ξέρεις, το καλύτερο βούτυρο».

Αλίκη κοίταζε πάνω απ' τον ώμο του
ριέργεια. «Τι αστείο ρολόι!» παρατη
«Λέει τη μέρα του μήνα, αλλά δεν λέει την ώ

«Και γιατί θα 'πρεπε να τη λέει;» μουρμ
ο Καπελάς. «Το δικό σου ρολόι σου λέει τι
έχουμε;»

«Όχι βέβαια», απάντησε η Αλίκη με ετοιμα
«αλλά αυτό γίνεται επειδή μένει στον ίδιο χρό
πολύ καιρό».

«Αυτό ακριβώς συμβαίνει και με το δικό
είπε ο Καπελάς.

Η Αλίκη ένιωσε φοβερά μπερδεμένη. Η πα
ρηση του Καπελά φαινόταν να μην έχει νόημα
φράση όμως ήταν εντάξει. «Δεν καταλαβαίνω
όσο πιο ευγενικά μπορούσε.

«Ο Τυφλοπόντικας ξανακοιμήθηκε», είπε
πελάς και του 'χυσε λίγο ζεστό τσάι στη μύτη.

Ο Τυφλοπόντικας τίναξε το κεφάλι του
και είπε χωρίς ν' ανοίξει τα μάτια: «Βέβαια, β
αυτό ακριβώς πήγαινα να πω κι εγώ».

«Δεν βρήκες ακόμα την απάντηση στο αίνι
είπε ο Καπελάς γυρνώντας στην Αλίκη.

«Όχι, παραιτούμαι», είπε η Αλίκη. «Ποια
η απάντησή;»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα», είπε ο Καπ
«Ούτε κι εγώ», είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

Η Αλίκη αναστέναξε κουρασμένα. «Νομίζω

θα μπορούσατε να κάνετε κάτι καλύτερο από το να
σπαταλάτε το χρόνο σας με αινίγματα χωρίς απα
ντήσεις», είπε.

«Αν γνώριζες το Χρόνο τόσο καλά όσο εγώ», είπε
ο Καπελάς, «δεν θα μιλούσες έτσι γι' αυτόν».

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς», είπε η Αλίκη.

«Και βέβαια δεν καταλαβαίνεις», είπε ο Καπελάς
κουνώντας το κεφάλι του περιφρονητικά. «Τολμώ
να πω μάλιστα πως ποτέ σου δεν έχεις μιλήσει στο
Χρόνο!»

«Ίσως όχι», απάντησε προσεκτικά η Αλίκη.
«Ξέρω όμως να κρατάω το Χρόνο όταν κάνω μά
θημα μουσικής».

«Α χα! Αυτό είναι που φταίει!» είπε ο Καπελάς.
«Ο Χρόνος δεν το ανέχεται να τον κρατάνε. Αν όμως
διατηρούσες καλές σχέσεις μαζί του, τότε θα μπο
ρούσες να κάνεις σχεδόν ό,τι θα 'θελες με το ρολόι.
Για παράδειγμα, ας υποθέσουμε πως είναι εννέα η
ώρα το πρωί — ώρα για ν' αρχίσεις τα μαθήματα.
Λοιπόν, δεν θα 'χες παρά μόνο να του σφυρίξεις μια
κουβέντα κι ο Χρόνος θα 'κανε το γύρο του ρολογιού
ώσπου ν' ανοιγοκλείσεις τα μάτια. Μιάμιση, ώρα
για φαγητό!»

«Μακάρι να 'ταν», ψιθύρισε στον εαυτό του ο
Μαρτιάτικος Λαγός.)

«Αυτό θα 'ταν σπουδαίο, βέβαια», είπε σκεπτικά
η Αλίκη, «αλλά, ξέρεις, δεν θα 'χα πεινάσει ακόμα».

«Στην αρχή όχι ίσως», είπε ο Καπελάς, «αλλά μπορείς να κρατήσεις το ρολόι στις εννιάμινη ώρες ήθελες».

«Έτσι κάνετε εσείς;» ρώτησε η Αλίκη.

Ο Καπελάς κούνησε πένθιμα το κεφάλι του (εγώ!) απάντησε. «Μαλώσαμε, ξέρεις, τον περασμένο Μάρτη, λίγο πριν τρελαθεί αυτός...» (κι έδειξε με το κουταλάκι του το Μαρτιάτικο Λαγό) «...ήταν σε μια γάλη συναυλία που δόθηκε απ' τη Βασίλισσα και εγώ είχα να τραγουδήσω...

Πέτα, πέτα, μικρή νυχτερίδα!

Με τι μοιάζεις ποτέ μου δεν είδα!

Το ξέρεις το τραγούδι, ε;

«Έχω ακούσει κάτι παρόμοιο», είπε η Αλίκη.

«Πάει έτσι, ξέρεις...» συνέχισε ο Καπελάς:

*«Μοιάζεις μάλλον με δίσκο από τσάι
Που ψηλά στα ουράνια πετάει.*

Πέτα, πέτα...»

Σ' αυτό το σημείο ο Τυφλοπόντικας τινάχτηκε κι άρχισε να τραγουδά μες στον ύπνο του «Πέτα, πέτα, πέτα...» και δεν σταματούσε μέχρι που αναγκάστηκαν να τον τσιμπήσουν για να πάψει.

«Που λες, δεν είχα καλά καλά τελειώσει την πρώτη στροφή», είπε ο Καπελάς, «όταν η Βασίλισσα πετάχτηκε πάνω και ούρλιαξε: "Αυτός σκοτώνει το Χρόνο! Κόψτε του το κεφάλι!"»

«Γι φοβερή σκληρότητα!» φώναξε η Αλίκη.

«Κι από τότε», συνέχισε ο Καπελάς με πένθιμο ύφος, «ο Χρόνος δεν θέλει να κάνει πια τίποτα για μένα! Τώρα είναι πια πάντα έξι η ώρα».

Μια φαεινή ιδέα πέρασε απ' το μυαλό της Αλίκης. «Γι' αυτό έχετε τόσο πολλά σερβίτσια του τσαγιού εδώ πάνω;» ρώτησε.

«Ναι, γι' αυτό», απάντησε ο Καπελάς μ' ένα στεναγμό. «Είναι πάντα ώρα για τσάι και δεν έχουμε ούτε τον καιρό να πλύνουμε τα σερβίτσια ενδιάμεσα».

«Τότε, φαντάζομαι, θα γυρνάτε συνέχεια γύρω γύρω στο τραπέζι», είπε η Αλίκη.

«Ακριβώς, έτσι κάνουμε», είπε ο Καπελάς, «κάθε φορά που μεταχειριζόμαστε τα σερβίτσια».

«Αλλά τι γίνεται όταν φτάσετε πάλι στα
απ' όπου ξεκινήσατε;» ριψοκινδύνεψε να ρωτήσει
Αλίκη.

«Εγώ λέω ν' αλλάξουμε θέμα», είπε ο Μαρ-
κος Λαγός μπαίνοντας στη μέση μ' ένα χασμου-
ρίδι. «Το βαρέθηκα αυτό. Προτείνω να μας πει μια
ρία η νεαρή δεσποινίς».

«Φοβάμαι πως δεν ξέρω καμιά», είπε η
μáλλον ταραγμένη απ' την πρόταση.

«Τότε θα μας πει ο Τυφλοπόντικας!» φώνα-
σαν οι δυο μαζί. «Ξύπνα, Τυφλοπόντικα!» Κι άρχισε
τον τσιμπάνε κι απ' τις δυο πλευρές.

Ο Τυφλοπόντικας άνοιξε αργά τα μάτια.
«Κοιμόμουν», είπε με βραχνή αδύναμη φωνή. «Άν-
κάθε λέξη απ' τη συζήτησή σας».

«Πες μας μια ιστορία!» είπε ο Μαρτιάτικος Λα-
γός.

«Ναι, σε παρακαλώ!» συνηγόρησε η Αλίκη.

«Και κάν' το γρήγορα», είπε ο Καπελάς, «αλ-
λ' αν θα σε ξαναπάρει ο ύπνος πριν την πεις».

«Μια φορά κι έναν καιρό ήταν τρεις μικρές α-
νθρωπίτσες», άρχισε βιαστικά ο Τυφλοπόντικας, «κα-
νόνόματά τους ήταν Έλση, Λάση και Τίλη και
σαν στον πάτο ενός πηγαδιού...»

«Και πώς ζούσαν;» είπε η Αλίκη, που πo-
ντοφάνηκε για θέματα φαγητού και ποτού.

«Ζούσαν με σιρόπι», είπε ο Τυφλοπόντικας α-
σκέφτηκε κάνα-δυο λεπτά.

«Δεν θα μπορούσαν, ξέρεις, να τρέφονται μόνο με
σιρόπι», παρατήρησε ευγενικά η Αλίκη, «θα αρρώ-
σταζαν».

«Ήταν άρρωστες», είπε ο Τυφλοπόντικας, «πολύ
άρρωστες».

Η Αλίκη προσπάθησε να φανταστεί με τι θα
έμοιαζε αυτός ο ασυνήθιστος τρόπος ζωής, αλλά
μπερδεύτηκε τόσο, που προτίμησε να συνεχίσει με
άλλη ερώτηση: «Όμως, γιατί ζούσαν στον πάτο ενός
πηγαδιού;»

«Πάρε λίγο τσάι ακόμα», της είπε πολύ σοβαρά ο
Μαρτιάτικος Λαγός.

«Δεν έχω πάρει καθόλου ακόμα», απάντησε με
θλιμένο ύφος η Αλίκη. «Πώς λοιπόν θα μπορούσα να
πάρω λίγο ακόμα;»

«Εννοείς πως δεν μπορείς να πάρεις λίγο», είπε ο
Καπελάς. «Είναι πιο εύκολο να πάρεις περισσότερο
παρά καθόλου».

«Κανένας δεν ζήτησε τη δική σου γνώμη», είπε
η Αλίκη.

«Ποιος κάνει τώρα προσωπικές παρατηρήσεις;»
ρώτησε θριαμβευτικά ο Καπελάς.

Η Αλίκη δεν ήξερε τι ν' απαντήσει. Έτσι, σερβιρί-
στηκε λίγο τσάι και ψωμί με βούτυρο και μετά, γυρ-
νώντας προς τον Τυφλοπόντικα, επανέλαβε την
ερώτησή της: «Μα γιατί ζούσαν στον πάτο ενός
πηγαδιού;»

Ο Τυφλοπόντικας σκέφτηκε πάλι κάνα-δυό πτά και μετά είπε: «Ήταν ένα πηγάδι με σιρόπι».

«Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα», άρχισε η Αλίκη λέει πολύ θυμωμένα, αλλά ο Καπελάς κι ο Μαρτιάτικος Λαγός έκαναν «σουτ! σουτ!» και ο Τυφλοπόντικας παρατήρησε σκυθρωπά: «Αν δεν μπορείς είσαι ευγενική, τότε καλύτερα να τελειώσεις σου την ιστορία».

«Όχι, σε παρακαλώ, συνέχισε!» είπε η Αλίκη. «Δεν θα σε διακόψω ξανά. Παραδέχομαι πως μπερδεύτηκες και να υπάρχει ένα τέτοιο πηγάδι».

«Ένα, βέβαια!» είπε ο Τυφλοπόντικας προβλημαμένος. Οπωσδήποτε όμως πείστηκε να συνεχίσει: «Κι έτσι, οι τρεις μικρές αδελφές μάθαιναν να τραβάνε...»

«Τι τραβούσαν;» είπε η Αλίκη, έχοντας ξεχάσει την υπόσχεσή της.

«Σιρόπι», είπε ο Τυφλοπόντικας χωρίς να φτύνει καθόλου αυτή τη φορά.

«Θέλω καθαρό φλιτζάνι», διέκοψε ο Καπελάς. «Ας μετακινηθούμε όλοι μια θέση πιο πέρα».

Μετακινήθηκε καθώς μιλούσε κι ο Τυφλοπόντικας τον ακολούθησε. Ο Μαρτιάτικος Λαγός πήρε τη θέση του Τυφλοπόντικα και η Αλίκη, μάλλον απρόθυμα, πήρε τη θέση του Μαρτιάτικου Λαγού. Ο Καπελάς ήταν ο μόνος που ωφελήθηκε απ' την αλλαγή – η Αλίκη βρέθηκε σε χειρότερη θέση, γι-

ο Μαρτιάτικος Λαγός είχε αναποδογυρίσει τη γαλαξία μες στο πιάτο του.

Η Αλίκη δεν ήθελε να προσβάλει πάλι τον Τυφλοπόντικα κι έτσι άρχισε να λέει πολύ προσεκτικά: «Αλλά δεν καταλαβαίνω. Από πού τραβούσαν το σιρόπι;»

«Από ένα πηγάδι με νερό μπορείς να τραβήξεις νερό», είπε ο Καπελάς.

«Νομίζω λοιπόν πως θα μπορούσες να τραβήξεις σιρόπι από ένα πηγάδι με σιρόπι, δεν είν' έτσι, ανόητη;»

«Όμως αυτές ήταν μέσα στο πηγάδι», είπε η Αλίκη στον Τυφλοπόντικα, αποφασίζοντας να μη δώσει σημασία σ' αυτή την τελευταία παρατήρηση.

«Και βέβαια ήταν στο βάθος του πηγαδιού», είπε ο Τυφλοπόντικας «...κατά βάθος».

Αυτή η απάντηση μπερδεψε τόσο την Αλίκη, που άφησε τον Τυφλοπόντικα να συνεχίσει για αρκετή ώρα χωρίς να τον διακόψει.

«Μάθαιναν, που λέτε, να τραβάνε», συνέχισε ο Τυφλοπόντικας με χασμουρητά και τρίβοντας τα μάτια του, γιατί είχε αρχίσει να νυστάζει πολύ, «και τραβούσαν διάφορα πράγματα – οτιδήποτε αρχίζει από “π”...»

«Γιατί από “π”;» ρώτησε η Αλίκη.

«Γιατί όχι;» είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

Η Αλίκη σώπασε.

Ο Τυφλοπόντικας εκείνη τη στιγμή είχε κλείσει

τα μάτια. Είχε αρχίσει να μισοκοιμάται, αλλά την τσιμπιά που του 'δωσε ο Καπελάς ξύπνησε μ' ένα μικρό τσίριγμα και συνέχισε: «...οτιδήποτε αρχίζει από "π", παραδείγματος χάριν, ποντίκοι, περδές, την πανσέληνο, παλιές αναμνήσεις και πολλοί άλλοι. Ξέρεις που λένε: "Αυτός έχει τραβήξει πολλούς". Έχεις όμως δει ποτέ με τα μάτια σου κάποιον που τραβάει πολλά;»

«Τώρα που με ρωτάς», είπε η Αλίκη πολύ μενεμένη, «πραγματικά, δεν νομίζω...»

«Τότε δεν θα 'πρεπε να μιλάς», είπε ο Καπελάς.

Αυτή την αγένεια η Αλίκη δεν μπόρεσε να αντέξει: σηκώθηκε πάνω αηδιασμένη κι αποχώρησε. Ο Τυφλοπόντικας κοιμήθηκε στη στιγμή και κανένας απ' τους άλλους δύο δεν έδωσε την παραμικρή σημασία στην αναχώρησή της, αν κι ας κοίταζε πίσω της κάνα-δυο φορές μισοελπίζοντας πως θα τη φώναζαν να γυρίσει.

Την τελευταία φορά που τους είδε προσπαθώντας να χώσουν τον Τυφλοπόντικα μες στην τσαγιέρα.

«Σε καμιά περίπτωση δεν πρόκειται να ξαπλώω εκεί!» είπε η Αλίκη καθώς προχωρούσε μες στο δάσος. «Ήταν το πιο ηλίθιο τσάι-πάρτι που 'τυχε ποτέ στη ζωή μου!»

Καθώς τα 'λεγε αυτά, παρατήρησε πως ένα από τα δέντρα είχε μια πόρτα που οδηγούσε κατευθείαν στο εσωτερικό του. «Αυτό είναι πολύ παράξενο»

σκέφτηκε. «Αλλά όλα είναι παράξενα σήμερα. Νομίζω πως καλά θα κάνω να μπω αμέσως μέσα». Και μπήκε.

Για μία ακόμα φορά βρέθηκε στο μεγάλο χολ, κοντά στο γυάλινο τραπέζακι. «Τώρα θα τα καταφέρω καλύτερα», είπε στον εαυτό της. Κι αυτή τη φορά πήρε πρώτα το μικρό χρυσό κλειδί και ξεκλείδωσε την πόρτα που οδηγούσε στο περιβόλι και μετά άρχισε να δαγκώνει το μανιτάρι (είχε φυλάξει ένα κομμάτι του στην τσέπη της) μέχρι που το ύψος της έγινε περίπου τριάντα εκατοστά. Μετά πέρασε τον μικρό διάδρομο και τότε βρέθηκε επιτέλους στο όμορφο περιβόλι, ανάμεσα σε πολύχρωμα παρτέρια με λουλούδια και δροσερά σιντριβάνια.

ΤΟ ΓΗΠΕΔΟ ΚΡΙΚΕΤ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Μια μεγάλη τριανταφυλλιά φύτρωνε κοντά
είσοδο του περιβολιού. Τα τριαντάφυλλά της
άσπρα, αλλά υπήρχαν κοντά της τρεις κηπουροί
με πολυάσχολο ύφος τα έβαφαν κόκκινα. Η Α
σκέφτηκε πως αυτό ήταν πολύ περίεργο και
σίασε για να τους δει από κοντά. Καθώς έφ
άκουσε τον έναν απ' αυτούς να λέει: «Πρόσεξε

Πέντε! Μη με πιτσιλάς έτσι με την μπογιά σου!»
«Δεν μπορούσα να τ' αποφύγω», είπε σκυθρωπά ο
Πέντε. «Ο Εφτά μου 'σπρωξε τον αγκώνα».

Πάνω σ' αυτό, ο Εφτά σήκωσε το βλέμμα και
είπε: «Περίφημα, Πέντε! Πάντα ρίχνεις την κατη-
γορία στους άλλους!»

«Εσύ θα 'ταν καλύτερα να μη μιλάς!» είπε ο Πέ-
ντε. «Άκουσα μόλις χθες τη Βασίλισσα να λέει πως
σου αξίζει να σου κόψουν το κεφάλι!»

«Για ποιο λόγο;» είπε αυτός που είχε πρωτομιλήσει.

«Αυτό δεν είναι δική σου δουλειά, Δύο!» είπε ο
Εφτά.

«Ναι, είναι δική του δουλειά!» είπε ο Πέντε.
«Και θα του τα πω όλα: ο λόγος ήταν πως ο Εφτά
έφερε στη μαγειρίσσα βολβούς από τουλίπες αντί
για κρεμμύδια».

Ο Εφτά πέταξε κάτω το πινέλο του κι άρχισε
να λέει «Χμ, απ' όλα τα άδικα πράγματα...», όταν
το μάτι του έτυχε να πέσει πάνω στην Αλίκη, που
στεκόταν και τους παρατηρούσε, και κόπηκε από-
τομα. Οι άλλοι έριξαν επίσης μια ματιά κι όλοι μαζί
υποκλίθηκαν βαθιά.

«Θα θέλατε να μου πείτε», είπε η Αλίκη λίγο
δειλά, «γιατί βάφετε αυτά τα τριαντάφυλλα;»

Ο Πέντε κι ο Εφτά δεν είπαν τίποτα, αλλά κοίτα-
ξαν προς το μέρος του Δύο. Ο Δύο άρχισε με χαμηλή
φωνή: «Ξέρετε, δεσποινίς, το γεγονός είναι πως εδώ

έπρεπε να υπάρχει μία κόκκινη τριανταφυλλιά. Εμείς φυτέψαμε κατά λάθος μια άσπρη. Και ανακαλύψει η Βασίλισσα, ξέρετε, ολωνών μας τ' αφάλια θα κοπούν σίγουρα. Γι' αυτό, καταλαβαίνοντας, κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε να έρθει για να...» Εκείνη τη στιγμή ο Πέντε, που ταίριζε με αγωνία πέρα στο περιβόλι, φώναξε: «Βασίλισσα! Η Βασίλισσα!» κι αμέσως οι τρεις κηπουροί έπεσαν κάτω μπρούμυτα. Ακουγόταν ένας θόρυβος από πολλά βήματα και η Αλίκη κοίταξε ολόκληρο το ανυπομονώντα να δει τη Βασίλισσα.

Πρώτα φάνηκαν να έρχονται δέκα στρατιώτες που κρατούσαν σπαθιά: είχαν όλοι το ίδιο σχήμα με τους τρεις κηπουρούς, δηλαδή ήταν μακρόσωμοι και επίπεδοι, με τα χέρια και τα πόδια τους γωνίες. Μετά έρχονταν δέκα αυλικοί: οι στολές ήταν στολισμένες με διαμάντια σε σχήμα καρδιάς. Μετά απ' αυτούς έρχονταν τα βασιλόπουλα: δέκα αξιαγάπητα μικρά, που πήγαιναν σε ζευγάρια χεράκι χεράκι χοροπηδώντας χαρούμενα. Φορεσιές τους ήταν στολισμένες με καρδούλες κούπες. Μετά έρχονταν οι καλεσμένοι — οι περισσότεροι ήταν Βασιλιάδες και Βασίλισσες — κι μεσά τους η Αλίκη αναγνώρισε το Άσπρο Κουτάβι. Μιλούσε γρήγορα και νευρικά, χαμογελώντας οτιδήποτε λεγόταν, και πέρασε δίπλα της χω-

την προσέζει. Μετά ακολουθούσε ο Βαλές Κούπα μεταφέροντας την κορόνα του Βασιλιά πάνω σ' ένα κρεμεζί βελουδένιο μαξιλαράκι. Και τελευταίοι απ' όλους σ' αυτή τη μεγαλόπρεπη παρέλαση έρχονταν Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΟΥΠΑ.

Η Αλίκη βρισκόταν σε αμφιβολία. Μήπως θα έπρεπε να πέσει κι αυτή μπρούμυτα όπως οι τρεις κηπουροί; Δεν θυμόταν όμως να 'χει ακούσει τίποτα σχετικό με τέτοιο κανόνα στις παρελάσεις και, «στο κάτω κάτω», σκέφτηκε, «τι νόημα θα 'χε μια παρέλαση αν όλοι οι άνθρωποι έπρεπε να πέφτουν με τα μούτρα στο έδαφος, έτσι που να μην μπορούν να τη δουν;» Στάθηκε λοιπόν εκεί που βρισκόταν και περίμενε.

Όταν η παρέλαση έφτασε απέναντι στην Αλίκη, όλοι σταμάτησαν και την κοίταζαν. Κι η Βασίλισσα είπε αυστηρά: «Ποια είναι αυτή;» Το είπε στον Βαλέ Κούπα, ο οποίος όμως υποκλίθηκε μόνο και χαμογέλασε αντί ν' απαντήσει.

«Ηλίθιε!» είπε η Βασίλισσα τινάζοντας το κεφάλι της ανυπόμονα και, γυρνώντας προς την Αλίκη, συνέχισε: «Ποιο είναι το όνομά σου, μικρή;»

«Με λένε Αλίκη, Μεγαλειοτάτη», είπε η Αλίκη πολύ ευγενικά, αλλά πρόσθεσε από μέσα της: «Μα όλοι αυτοί δεν είναι παρά ένα μάτσο τραπουλόχαρτα. Δεν χρειάζεται να τους φοβάμαι!»

«Και ποιοι είναι εκείνοι;» είπε η Βασίλισσα

δείχνοντας τους τρεις κηπουρούς που ήταν πεσ-
γύρω απ' την τριανταφυλλιά (επειδή ήταν μ-
μυτα και τα διακριτικά στις πλάτες τους ήταν
με των υπόλοιπων τραπουλόχαρτων, δεν μπο-
να καταλάβει αν επρόκειτο για κηπουρούς,
στρατιώτες, ή για αυλικούς, ή για τρία απ' τα
της τα παιδιά).

«Και πού να ξέρω εγώ;» είπε η Αλίκη, ξα-

σμένη απ' το ίδιο της το θάρρος. «Δεν είναι δική μου
δουλειά!»

Η Βασίλισσα έγινε κατακόκκινη από λύσσα και,
αφού αγριοκοίταξε σαν θηρίο για μια στιγμή την
Αλίκη, ξεφώνισε: «Κόψτε της το κεφάλι! Κόψτε...»

«Σαχλαμάρες!» είπε η Αλίκη πολύ δυνατά και
αποφασιστικά, και η Βασίλισσα έμεινε άφωνη.

Ο Βασιλιάς ακούμπησε το χέρι του πάνω στο
μπράτσο της και είπε δειλά: «Σκέψου, αγαπητή μου,
είναι μόνο ένα παιδί!»

Η Βασίλισσα τραβήχτηκε θυμωμένα μακριά του
και είπε στον Βαλέ: «Αναποδογύρισέ τους!»

Ο Βαλές το 'κανε με το ένα του πόδι πολύ προ-
σεκτικά.

«Σηκωθείτε πάνω!» είπε η Βασίλισσα με στρι-
γκή διαπεραστική φωνή και οι τρεις κηπουροί πήδη-
σαν πάνω αμέσως κι άρχισαν να υποκλίνονται στον
Βασιλιά, στη Βασίλισσα, στα βασιλόπουλα και σ'
οποιονδήποτε άλλο.

«Αφήστε τα αυτά!» ξεφώνισε η Βασίλισσα. «Με
αηδιάζετε». Και μετά, γυρνώντας προς την τριαντα-
φυλλιά, συνέχισε: «Τι έχετε κάνει εδώ;»

«Αν επιτρέπει η Μεγαλειότητά σας», είπε ο Δύο
με πολύ ταπεινό ύφος, γονατίζοντας στο ένα του πόδι
καθώς μιλούσε, «προσπαθούσαμε...»

«Καταλαβαίνω!» είπε η Βασίλισσα, που στο με-
ταξύ είχε εξετάσει τα τριαντάφυλλα. «Κόψτε τους

τα κεφάλια!» κατέληξε, και η πομπή ξεκίνησε αφήνοντας πίσω τρεις στρατιώτες για να ελέγξουν τους τρεις άτυχους κηπουρούς, που έμειναν στην Αλίκη για προστασία.

«Δεν θ' αποκεφαλιστείτε!» είπε η Αλίκη και έκρυψε μέσα σε μια μεγάλη γλάστρα που βρισκόταν εκεί κοντά. Οι τρεις στρατιώτες περιπλανήθηκαν για κάνα-δυο λεπτά ψάχνοντας και, αφού δεν βρήκαν, άρχισαν πάλι να βαδίζουν ήσυχα πίσω τους άλλους.

«Κόπηκαν τα κεφάλια τους;» φώναξε η Βασίλισσα.

«Τα κεφάλια τους χάθηκαν, αν ευαρεστείται η γαλιότητά σας!» φώναξαν οι στρατιώτες γρήγορα.

«Ωραία!» φώναξε η Βασίλισσα. «Μπορείτε να ξέρετε κρίκετ;»

Οι στρατιώτες σώπασαν και κοίταζαν την Αλίκη καθώς η ερώτηση φαινόταν ν' απευθύνεται σ' εκείνη.

«Ναι!» φώναξε η Αλίκη.

«Έλα εδώ τότε!» βρυχήθηκε η Βασίλισσα και η Αλίκη ενώθηκε με την πομπή, ενώ αναρωτιόταν αν ήταν το επόμενο που θα μπορούσε να συμβεί.

«Είναι... είναι πολύ ωραία μέρα σήμερα!» είπε μια φοβισμένη φωνή πλάι της. Περπατούσαν όλα πλα στο Άσπρο Κουνέλι, που της έριχνε ανήσυχα ματιές.

«Πολύ ωραία», είπε η Αλίκη. «Πού είναι η Δούκισσα;»

«Σουτ! Σουτ!» είπε το Κουνέλι βιαστικά και χαμηλόφωνα. Κοίταξε με αγωνία πάνω απ' τον ώμο του καθώς μιλούσε και μετά σηκώθηκε στις μύτες, πλησίασε το στόμα του στο αυτί της και ψιθύρισε: «Η Δούκισσα έχει καταδικαστεί να την εκτελέσουν!»

«Για ποιο λόγο;» είπε η Αλίκη.

«Είπες "είναι παράλογο";» ρώτησε το Κουνέλι.

«Όχι», είπε η Αλίκη, «δεν νομίζω πως είναι καθόλου παράλογο. Είπα: "Για ποιο λόγο;"»

«Γιατί έδωσε μια μπουνιά της Βασίλισσας στ' αυτί», άρχισε το Κουνέλι.

Η Αλίκη άφησε να της ξεφύγει ένα μικρό γέλιο.

«Αχ, σουτ!» ψιθύρισε φοβισμένα το Κουνέλι. «Θα σ' ακούσει η Βασίλισσα! Ξέρεις, η Δούκισσα άρχισε να 'ρθει κι η Βασίλισσα είπε...»

«Πάρτε τις θέσεις σας!» φώναξε η Βασίλισσα με βροντερή φωνή κι όλοι άρχισαν να τρέχουν προς όλες τις διευθύνσεις, σκοντάφτοντας ο ένας πάνω στον άλλο. Πάντως, σε κάνα-δυο λεπτά τακτοποιήθηκαν και το παιχνίδι άρχισε. Η Αλίκη σκέφτηκε πως ποτέ της δεν είχε δει πιο παράξενο γήπεδο για κρίκετ: ήταν όλο βουναλάκια και χαντάκια· οι μπάλες ήταν ζωντανόι σκαντζόχοιροι, τα μπατσούνια ζωντανά φλαμίγκο και οι στρατιώτες ήταν

υποχρεωμένοι να στέκονται διπλωμένοι, ακου-
ντας στα χέρια και στα πόδια τους, και να πα-
νουν τις αψίδες.

Η κυριότερη δυσκολία που βρήκε η Αλίκη
αρχή ήταν στο κουμαντάρισμα του φλαμίγκο.
Πέτυχε να συμμαζέψει το σώμα του αρκε-
τικά κάτω απ' το μπράτσο της, αφήνοντας το
δια του να κρέμονται, αλλά γενικά, μόλις κατό-
να του ισιώσει το λαιμό ωραία και ετοιμαζό-
δώσει με το κεφάλι του ένα χτύπημα στο σκα-
ντζόχοιρο, το πουλί γυρνούσε και την κοίταζε με
τόσο μπερδεμένο ύφος, που η Αλίκη δεν μπο-
να μην ξεσπάσει σε γέλια. Κι όταν ξανακατέβα-
κεφάλι του πουλιού κάτω κι ετοιμαζόταν να ξα-
χίσει, ήταν πολύ εκνευριστικό να ανακαλύπτει
ο σκαντζόχοιρος είχε ξεκουβαριαστεί κι έφευγε
λας μακριά. Κι εκτός απ' όλα αυτά, γενικά υπ-
πάντα κάποιο βουναλάκι ή κάποιο χαντάκι μπρ-
της όταν ήθελε να χτυπήσει το σκαντζόχοιρο,
καθώς κι οι στρατιώτες που παρίσταναν τις α-
σηκώνονταν πάντα και περπατούσαν πάνω-κά-
άλλες μεριές του γηπέδου, η Αλίκη έφτασε γρή-
στο συμπέρασμα πως αυτό, πραγματικά, ήταν
πολύ δύσκολο παιχνίδι.

Οι παίκτες έπαιζαν όλοι μαζί συγχρόνως,
περιμένοντας τη σειρά τους και μάλωναν συνέ-
και πάλευαν για τους σκαντζόχοιρους· και

γρήγορα η Βασίλισσα έπαθε κρίση και πήγαινε πά-
νω-κάτω χτυπώντας τα πόδια της και φωνάζοντας:
«Κόψτε του το κεφάλι!» ή «Κόψτε της το κεφάλι!»
— τουλάχιστον μια φορά κάθε λεπτό.

Η Αλίκη άρχισε να νιώθει πολύ ανήσυχη· δεν
είχε βέβαια ακόμα μαλώσει με τη Βασίλισσα, αλλά
ήξερε πως αυτό μπορούσε να συμβεί από στιγμή
σε στιγμή. «Και τότε, τι θ' απογίνω;» σκέφτηκε.
«Πολύ τους αρέσει εδώ ν' αποκεφαλίζουν τον κό-
σμο. Η μεγάλη μου απορία είναι αν θα μείνει κανέ-
νας ζωντανός!»

Έψαχνε να βρει κάποιον τρόπο για να το σκά-
σει κι αναρωτιόταν αν θα κατάφερνε να φύγει χωρίς

να τη δουν, όταν παρατήρησε μια παράξενη νιση στον αέρα. Αυτό την μπερδέψε πολύ στην αλλά, αφού κοίταξε προσεκτικά για κάνα-δυο ανακάλυψε πως επρόκειτο για ένα χαμόγελο μέσα της: «Α, είναι ο Γάτος του Τσεσάιρ, τ'χω κάποιον για να κουβεντιάσω μαζί του».

«Πώς τα πας;» είπε ο Γάτος αμέσως μδ στόμα του εμφανίστηκε αρκετά ώστε να μπο μιλήσει.

Η Αλίκη περίμενε μέχρι να εμφανιστούν μάτια του και μετά του έγνεψε. «Δεν ωφελεί μιλήσω», σκέφτηκε, «πριν εμφανιστούν και τ' του ή τουλάχιστον ένα απ' αυτά». Την άλλη εμφανίστηκε ολόκληρο το κεφάλι και τότε η άφησε κάτω το φλαμίγκο της, θέλοντας να μι για το παιχνίδι, πολύ ευχαριστημένη που είχ ποιον να την ακούει. Ο Γάτος φάνηκε να σκέφ πως αρκετά πράγματα από το σώμα του ήταν ορατά κι έτσι τίποτ' άλλο δεν εμφανίστηκε π

«Νομίζω πως δεν παίζουν καθόλου τίμια» χισε η Αλίκη, σε μάλλον παραπονιάρικο τόνο όλοι μαλώνουν τόσο τρομερά, που κανείς δεν ρεί ν' ακουστεί... Και δεν φαίνεται να έχουν καν ιδιαίτερο κανόνα στο παιχνίδι: ή, αν υπάρχουν κανες, κανέννας δεν τους προσέχει... Και δεν μπορεί φανταστείς τι κομπούζιο γίνεται με το να είναι τα σύνεργα του κρίκετ ζωντανά! Για παράδειγμα

αψίδα απ' την οποία πρέπει να περάσει η μπάλα μου χάνει τώρα βόλτες στην άλλη άκρη του γηπέδου και θα πρεπε τώρα να 'χω χτυπήσει το σκαντζόχοιρο της Βασίλισσας, αλλά αυτός το 'σκασε βλέποντας τον δικό μου να 'ρχεται!»

«Πώς σου φαίνεται η Βασίλισσα;» ρώτησε ο Γάτος χαμηλόφωνα.

«Δεν μ' αρέσει καθόλου», είπε η Αλίκη. «Είναι τόσο πολύ...» Εκείνη τη στιγμή παρατήρησε πως η Βασίλισσα βρισκόταν πίσω της κι άκουγε: έτσι, συνέχισε: «...είναι τόσο πολύ βέβαιο πως θα κερδίσει, που δεν αξίζει τον κόπο να συνεχίσει κανείς το παιχνίδι».

Η Βασίλισσα χαμογέλασε και προσπέρασε.

«Σε ποιον μιλάς;» είπε ο Βασιλιάς πλησιάζοντας την Αλίκη και κοιτάζοντας το κεφάλι του Γάτου με μεγάλη περιέργεια.

«Είν' ένας φίλος μου, ένας Γάτος του Τσεσάιρ», είπε η Αλίκη. «Επιτρέψτε μου να σας τον συστήσω».

«Δεν μ' αρέσει καθόλου η όψη του», είπε ο Βασιλιάς. «Πάντως, μπορεί να μου φιλήσει το χέρι αν θέλει».

«Θα προτιμούσα μάλλον όχι», δήλωσε ο Γάτος.

«Μην είσαι αυθάδης», είπε ο Βασιλιάς, «και μη με κοιτάξεις μ' αυτό τον τρόπο!» Καθώς μιλούσε, πήγε και στάθηκε πίσω απ' την Αλίκη.

«Ένας γάτος μπορεί να κοιτάζει έναν βασιλιά»,
είπε η Αλίκη. «Το 'χω διαβάσει σε κάποιο βιβλίο,
μα δεν θυμάμαι σε ποιο».

«Χμ, πρέπει να φύγει από δω», είπε ο Βασίλειος
πολύ αποφασιστικά και φώναξε στη Βασίλισσα,
περνούσε εκείνη τη στιγμή: «Αγαπητή μου! Θα
θυμούσα να απομακρύνεις αυτόν το γάτο!»

Η Βασίλισσα ήξερε μόνο έναν τρόπο να ξεπερνά
τις δυσκολίες, μεγάλες ή μικρές. «Κόψτε του το κε-
φάλι!» είπε χωρίς καν να ρίξει μια ματιά.

«Θα πάω να φέρω μόνος μου τον Δήμιο», είπε ο
Βασιλιάς πρόθυμα και έφυγε βιαστικά.

Η Αλίκη, καθώς άκουσε από μακριά τη φωνή
της Βασίλισσας να στριγκλίζει με πάθος, σκέφτηκε
πως καλά θα 'κανε να γυρίσει πίσω και να δει πώς
πήγαινε το παιχνίδι. Είχε ήδη ακούσει τη διαταγή
της να εκτελεστούν τρεις παίκτες επειδή είχαν χά-
σει τη σειρά τους και καθόλου δεν της άρεσε η κα-
τάσταση — έτσι καθώς το παιχνίδι βρισκόταν σε
πλήρη σύγχυση, ποτέ δεν μπορούσε να ξέρει πότε
ήταν η σειρά της και πότε δεν ήταν. Πήγε, λοιπόν,
να ψάξει για το σκαντζόχοιρό της.

Ο σκαντζόχοιρος ήταν απασχολημένος να πα-
λεύει μ' έναν άλλο σκαντζόχοιρο. Αυτό φάνηκε στην
Αλίκη εξαιρετική ευκαιρία για να χτυπήσει τον έναν
με τον άλλο και να κάνει καραμπόλα. Η μόνη δυ-
σκολία ήταν πως το φλαμίγκο της είχε φύγει στην
άλλη άκρη του περιβολιού, όπου η Αλίκη μπορούσε
να το δει να προσπαθεί απελπισμένα να φτερουγίσει
πάνω σ' ένα απ' τα δέντρα.

Όταν κατάφερε να πιάσει το φλαμίγκο και το
'φερε πίσω, η μάχη είχε πια τελειώσει και οι δυο
σκαντζόχοιροι είχαν εξαφανιστεί. «Τέλος πάντων,
δεν πειράζει και πολύ», σκέφτηκε η Αλίκη, «έτσι κι

αλλιώς, όλες οι αψίδες έχουν φύγει απ' αυτήν
ριά του γηπέδου». Έτσι, βόλεψε το πουλί κά-
το μπράτσο της για να μην μπορεί να το ξαν-
σει και γύρισε πίσω για λίγη ακόμα κουβερ-
με τον φίλο της.

Καθώς πλησίαζε το Γάτο του Τσεσάιρ, η
μεγάλη της έκπληξη πως είχε δημιουργηθεί με
συνωστισμό γύρω του. Υπήρχε μια διαφωνία
ταξύ του Δήμιου, του Βασιλιά και της Βασί-
που μιλούσαν όλοι μαζί, ενώ όλοι οι υπόλοιποι
παιναν και δεν φαινόταν να νιώθουν καθόλου α-
παιναν και δεν φαινόταν να νιώθουν καθόλου α-
παιναν και δεν φαινόταν να νιώθουν καθόλου α-

Τη στιγμή που εμφανίστηκε η Αλίκη έσπευ-
και οι τρεις τους να την παρακαλέσουν να του-
σει τη διαφορά και της επανέλαβαν τα επιχειρή-
τους, αν κι εκείνη, καθώς μιλούσαν όλοι μαζί τα-
χρονα, δύσκολα μπορούσε να καταλάβει τι ακρι-
έλεγαν.

Το επιχείρημα του Δήμιου ήταν πως δεν
ρούσε να κόψει ένα κεφάλι χωρίς να υπάρχει κα-
σώμα, για να το κόψει απ' αυτό. Δεν είχε ξανα-
τέτοιο πράγμα ποτέ πριν και δεν θ' άρχιζε τώρα
αυτή την ηλικία.

Το επιχείρημα του Βασιλιά ήταν πως οτιδή-
είχε κεφάλι θα μπορούσε και ν' αποκεφαλιστεί κα-
αυτό θα 'πρεπε να σταματήσουν να λένε ανοησίες.

Το επιχείρημα της Βασίλισσας ήταν πως, αν
γινόταν κάτι για την υπόθεση τώρα αμέσως

έδινε διαταγή να τους εκτελέσουν όλους γύρω (αυτή
η τελευταία δήλωση ήταν που έκανε το πλήθος να
φαίνεται τόσο σκυθρωπό και ανήσυχο).

Η Αλίκη δεν μπόρεσε να σκεφτεί τίποτ' άλλο
και είπε: «Ο Γάτος ανήκει στη Δούκισσα· θα 'ταν
καλύτερα να ρωτήσετε αυτήν για το θέμα».

«Είναι στη φυλακή», είπε η Βασίλισσα στον Δή-
μιο. «Πήγαινε να τη φέρεις εδώ». Κι ο Δήμιος έφυγε
σαν βέλος.

Τη στιγμή που έφευγε, το κεφάλι του Γάτου άρ-
χισε να ξεθωριάζει και, όταν πια γύρισε πίσω με τη
Δούκισσα, είχε εξαφανιστεί τελείως.

Έτσι, ο Βασιλιάς κι ο Δήμιος έμειναν να τρέχουν
με φούρια πάνω-κάτω γυρεύοντάς τον, ενώ οι υπό-
λοιποι της παρέας επέστρεψαν στο παιχνίδι.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΨΕΥΤΟΧΕΛΩΝΑΣ

«Δεν μπορείς να φανταστείς, παλιά αγαπημένη φιλενάδα, πόσο χαίρομαι που σε ξαναβλέπω!» η Δούκισσα, περνώντας στοργικά το χέρι της μπράτσο της Αλίκης. Και προχώρησαν μαζί πα-

Η Αλίκη ευχαριστήθηκε πολύ που βρήκε τη Δούκισσα σε τόσο καλή διάθεση και σκέφτηκε μέσα της πως ίσως να 'ταν μόνο το πιπέρι αυτό

την έκανε τόσο άγρια όταν είχαν συναντηθεί στην κουζίνα.

«Όταν γίνω εγώ Δούκισσα», είπε μέσα της (χωρίς να το πολυελπίζει), «δεν θα 'χω καθόλου πιπέρι στην κουζίνα μου. Η σούπα γίνεται πολύ ωραία και χωρίς. Ίσως να 'ναι το πιπέρι που κάνει τους ανθρώπους ευέξαπτους», συνέχισε πολύ ευχαριστημένη που 'χε ανακαλύψει έναν νέου είδους κανόνα, «και το ξίδι που τους κάνει οξύθυμους και το χαμομήλι που τους κάνει πικρόχολους και... η ζάχαρη και τα παρόμοια που κάνουν τα παιδιά γλυκά. Μακάρι να το 'ξεραν αυτό οι άνθρωποι, τότε δεν θα 'ταν τόσο στηγκούνηδες με τη ζάχαρη...»

Είχε σχεδόν ξεχάσει τη Δούκισσα όλη αυτή την ώρα και ξαφνιάστηκε λίγο όταν άκουσε τη φωνή της κοντά στ' αυτί της. «Κάτι σκέφτεσαι, αγαπητή μου, κι αυτό σε κάνει να ξεχνάς να μιλήσεις. Δεν μπορώ να σου πω αμέσως τι ηθικό δίδαγμα βγαίνει απ' αυτό, αλλά σε λίγο θα το θυμηθώ».

«Μπορεί να μη βγαίνει τίποτα», τόλμησε να παρατηρήσει η Αλίκη.

«Γς, τς, παιδί μου», είπε η Δούκισσα. «Όλα έχουν ηθικό δίδαγμα, αρκεί μόνο να μπορείς να το βρεις». Και σφίχτηκε πιο πολύ στο πλευρό της Αλίκης καθώς μιλούσε.

Δεν πολυάρεσε στην Αλίκη που την ένιωθε τόσο κοντά της. Πρώτον, γιατί η Δούκισσα ήταν πολύ

άσχημη και, δεύτερον, γιατί το ύψος της ήτο
τοιο, που την έκανε ν' ακουμπάει το πιγούν
πάνω στον ώμο της Αλίκης - κι ήταν ένα
μυτερό πιγούνι. Πάντως, η Αλίκη δεν ήθελε
νεί αγενής, γι' αυτό το υπέμενε όσο καλύτερα
ρούσε. «Το παιχνίδι φαίνεται να πηγαίνει τώρ
λον καλύτερα», είπε.

«Έτσι είναι», είπε η Δούκισσα. «Και το ηθι
δαγμα που βγαίνει απ' αυτό είναι: “Ω, η αγάπη
αγάπη! Αυτή είναι που κάνει τη Γη να γυρίζει”».

«Κάποιος είπε», ψιθύρισε η Αλίκη, «πως αν
νεται μόνο όταν ο καθένας κοιτάζει τη δουλειά

«Α, καλά! Το ίδιο πράγμα μπορεί να ση
πολλά», είπε η Δούκισσα, χώνοντας το μικρ
τερό πιγούνι της στον ώμο της Αλίκης, καθώ
σθετε: «Και το ηθικό δίδαγμα που βγαίνει απ'
είναι: “Εσύ το νόημα μόνο να προσέξεις και θα
σέξουν μόνες τους οι λέξεις”».

«Πόσο της αρέσει να βρίσκει ηθικά διδάγμα
σκέφτηκε η Αλίκη.

«Θα 'λεγα πως αναρωτιέσαι γιατί δεν σ' αγα
απ' τη μέση», είπε η Δούκισσα μετά από μια πα
«Ο λόγος είναι πως αμφιβάλλω για τις διαθέσει
φλαμίγκο σου. Τι λες, να δοκιμάσω το πείρα

«Μπορεί να δαγκώνει», είπε επιφυλακτικ
Αλίκη, μην ανησυχώντας όμως καθόλου πως η
κισσα θα το επιχειρούσε.

«Πολύ σωστά», είπε η Δούκισσα. «Τα φλαμί-
γκο και η μουστάρδα δαγκώνουν. Και το ηθικό δί-
δαγμα που βγαίνει απ' αυτό είναι: “Πουλιά με τα
ιδία φτερά πετάνε μαζί μια χαρά”».

«Μόνο που η μουστάρδα δεν είναι πουλί», παρα-
τήρησε η Αλίκη.

«Πολύ σωστά, όπως συνήθως», είπε η Δούκισσα.
«Τι ωραίο τρόπο που έχεις να τοποθετείς τα πράγ-
ματα!»

«Είναι ορυκτό, νομίζω», είπε η Αλίκη.

«Και βέβαια είναι», είπε η Δούκισσα, που φαι-
νόταν πρόθυμη να συμφωνήσει με οτιδήποτε έλεγε
η Αλίκη. «Υπάρχει ένα μεγάλο ορυχείο μουστάρδας
εδώ κοντά. Και το ηθικό δίδαγμα που βγαίνει απ'
αυτό είναι: “Πολύ βγαίνει αν σκάψεις, λιγότερο αν
σκύψεις”».

«Αχ, θυμήθηκα!» φώναξε η Αλίκη, μην προσέ-
χοντας την τελευταία παρατήρηση. «Η μουστάρδα
είναι φυτό. Δεν μοιάζει, αλλά είναι».

«Συμφωνώ απολύτως μαζί σου», είπε η Δού-
κισσα. «Και το ηθικό δίδαγμα που βγαίνει απ' αυτό
είναι: “Πρέπει να είσαι αυτό που θα 'θελες να φαί-
νεσαι”, ή αν θέλεις να το πω πιο απλά: “Ποτέ να μη
φαντάζεσαι πως είσαι άλλο απ' αυτό που μπορεί να
φαίνεται στους άλλους πως είσαι, ή πως θα μπο-
ρούσες να ήσουν άλλο απ' αυτό που θα 'θελες να 'χε
φανεί στους άλλους πως ήσουν”».

«Νομίζω πως θα το καταλάβαινα καλύτερα αν είπε η Αλίκη πολύ ευγενικά, «αν το 'χα δει γραμμένο γιατί φοβάμαι πως δεν μπόρεσα να σας παρακαλώ θήσω καθώς το λέγατε».

«Κι αυτό δεν ήταν τίποτα μπροστά σ' αυτό που θα μπορούσα να πω αν ήθελα», είπε η Δούκισσα ευχαριστημένη.

«Σας παρακαλώ, μην μπαίνετε στον κόπο να με περισσότερα», είπε η Αλίκη.

«Α, δεν είναι κόπος για μένα!» είπε η Δούκισσα. «Ό,τι έχω πει ως τώρα σου το κάνω δώρο!»

«Πολύ φτηνό είδος δώρου!» σκέφτηκε η Αλίκη. «Ευτυχώς που δεν δίνουν τέτοια και ως δώρα θλίων!» Μα δεν τόλμησε να το πει δυνατά.

«Πάλι σκέφτεσαι;» ρώτησε η Δούκισσα, χαμογελώντας πάλι το μικρό μυτερό πιγούνι της στον ώμο της Αλίκης.

«Δεν έχω δικαίωμα να σκέφτομαι;» είπε η Αλίκη κοιφτά, γιατί είχε αρχίσει να βαριέται.

«Και βέβαια το 'χεις», είπε η Δούκισσα, «και τα γουρούνια έχουν δικαίωμα να πετάνε το ηθι...»

Αλλά σ' αυτό το σημείο, προς μεγάλη έκπληξη της Αλίκης, η φωνή της Δούκισσας έσβησε, παρόλο που βρισκόταν στη μέση της αγαπημένης της έκφρασης («ηθικό δίδαγμα»), και το χέρι της, καθώς ακουμπάει πάνω στο μπράτσο της Αλίκης, άρχισε να τρέμει.

Η Αλίκη σήκωσε το βλέμμα και είδε πως μπροστά της στεκόταν η Βασίλισσα με τα χέρια σταυρωμένα, σκοτεινή και βαριά σαν καταιγίδα έτοιμη να ξεσπάσει.

«Ωραία μέρα, Μεγαλειοτάτη!» άρχισε η Δούκισσα με σιγανή, αδύναμη φωνή.

«Σε προειδοποιώ έντιμα!» άρχισε η Βασίλισσα χτυπώντας κάτω το πόδι της καθώς μιλούσε. «Κάτι πρέπει να φύγει απ' τη μέση —ή εσύ ή το κεφάλι σου— χμέσως τώρα! Διάλεξε!»

Η Δούκισσα διάλεξε και εξαφανίστηκε στη στιγμή.

«Πάμε να συνεχίσουμε το παιχνίδι», είπε η Βασίλισσα στην Αλίκη κι η Αλίκη, πολύ φοβισμένη για να μπορέσει να πει έστω μια λέξη, την ακολούθησε πίσω στο γήπεδο του κρίκετ.

Οι άλλοι καλεσμένοι, έχοντας βρει ευκαιρία με την απουσία της Βασίλισσας, ξεκουράζονταν στη σκιά. Μόλις όμως την είδαν να 'ρχεται, βιάστηκαν να γυρίσουν στο παιχνίδι, ενώ εκείνη τους δήλωνε απλά πως ενός λεπτού καθυστέρηση θα τους κόστιζε τη ζωή.

Σε όλη τη διάρκεια του παιχνιδιού η Βασίλισσα δεν έπαψε στιγμή να μαλώνει με τους παίκτες και να φωνάζει: «Κόψτε του το κεφάλι!» ή «Κόψτε της το κεφάλι!» Οι καταδικασμένοι έφευγαν με συνοδεία στρατιωτών και οι τελευταίοι, για να μπορέσουν να τους συνοδέψουν, έπρεπε βέβαια να σταματήσουν

να παριστάνουν τις αψίδες. Κι έτσι, σε μισή περίπου, δεν υπήρχαν πια καθόλου αψίδες κι όλας. Παίχτες, εκτός απ' τον Βασιλιά, τη Βασίλισσα και την Αλίκη, βρίσκονταν υπό φρούρηση και περιπόνησαν να εκτελεστούν.

Τότε η Βασίλισσα σταμάτησε λαχανιασμένη και είπε στην Αλίκη: «Δεν έχεις δει ακόμα την Ψευτοχελώνα».

«Όχι», είπε η Αλίκη. «Δεν ξέρω καν τι είναι η Ψευτοχελώνα».

«Είναι αυτό το πράγμα απ' το οποίο γίνεται η Ψευτοχελωνόσουπα», είπε η Βασίλισσα.

«Ποτέ μου δεν είδα ούτε άκουσα κάτι τέτοιο», είπε η Αλίκη.

«Έλα τότε», είπε η Βασίλισσα, «κι αυτή θα σου πει την ιστορία της».

Καθώς έφευγαν μαζί, η Αλίκη άκουσε τον Βασιλιά να λέει με χαμηλή φωνή σε όλη γενικά την παρέα: «Είστε όλοι συγχωρεμένοι!»

«Α, αυτό είναι καλό!» είπε μέσα της, γιατί είχε στενοχωρηθεί αρκετά με τον αριθμό των εκτελέσεων που είχε διατάξει η Βασίλισσα.

Πολύ σύντομα έφτασαν κοντά σ' ένα Γρύπα, που κοιμόταν ξαπλωμένος στον ήλιο.

«Σήκω πάνω, τεμπέλικο πλάσμα!» είπε η Βασίλισσα, «και πήγαινε τη νεαρή αυτή δεσποινίδα να δει την Ψευτοχελώνα και ν' ακούσει την ιστορία της. Εγώ πρέπει να γυρίσω πίσω και να φροντίσω μερικές εκτελέσεις που 'χω διατάξει». Κι έφυγε αφήνοντας την Αλίκη μόνη με το Γρύπα.

Στην Αλίκη δεν πολυάρεσε η όψη αυτού του πλάσματος, σκέφτηκε όμως πως γενικά θα 'ταν πιο ασφαλές να μείνει μαζί του παρά να ακολουθήσει την άγρια Βασίλισσα. Έτσι, λοιπόν, περίμενε.

Ο Γρύπας ανακάθισε κι έτριψε τα μάτια του. Μετά έμεινε να παρακολουθεί τη Βασίλισσα μέχρι που χάθηκε τότε χαχάνισε.

«Τι αστείο!» είπε – μισό στον εαυτό του και μισό στην Αλίκη.

«Ποιο είναι αστείο;» ρώτησε η Αλίκη.

«Αυτή», είπε ο Γρύπας. «Όλα συμβαίνουν στη φαντασία της, γιατί, ξέρεις, ποτέ δεν εκτελούν κανέναν. Έλα!»

«Όλοι εδώ μου λένε “έλα”», σκέφτηκε η Αλίκη καθώς περπατούσε πίσω του αργά. «Ποτέ στη μου δεν έχω ακούσει τόσες διαταγές!»

Δεν είχαν περπατήσει πολύ, όταν αντίκρισε από μακριά την Ψευτοχελώνα να κάθεται μόνη, λυπημένη στην άκρη ενός βράχου. Και καθώς περπατούσαν, η Αλίκη μπόρεσε να την ακούσει ν' ανασφύριζε, σαν να ράγιζε η καρδιά της. Ένωσε βα-

συμπόνια. «Γιατί είναι λυπημένη;» ρώτησε το Γρύπα κι ο Γρύπας απάντησε σχεδόν με τις ίδιες λέξεις όπως πριν: «Όλα συμβαίνουν στη φαντασία της. γιατί, ξέρεις, στην πραγματικότητα, δεν είναι καθόλου λυπημένη. Έλα!»

Πήγαν, λοιπόν, κοντά στην Ψευτοχελώνα, που τους κοίταξε με τα μεγάλα της μάτια γεμάτα δάκρυα, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Αυτή εδώ η νεαρή δεσποινίς», είπε ο Γρύπας, «θέλει, λέει, να μάθει την ιστορία σου».

«Θα της την πω», είπε η Ψευτοχελώνα με βαθιά υπόκωφη φωνή. «Καθίστε κάτω κι οι δυο σας και μην πείτε ούτε λέξη μέχρι να τελειώσω».

Κάθισαν, λοιπόν, και κανένας δεν μίλησε για λίγα λεπτά. «Δεν βλέπω πώς θα μπορέσει ποτέ να τελειώσει», σκέφτηκε η Αλίκη, «αν ποτέ δεν αρχίσει». Περίμενε, όμως, υπομονετικά.

«Κάποτε», είπε τελικά η Ψευτοχελώνα, «ήμουν μια πραγματική Χελώνα».

Αυτές τις λέξεις τις ακολούθησε μια πολύ μακριά σιωπή, που τη διέκοψαν μόνο ένα τυχαίο «χγκοχτ» του Γρύπα και οι συνεχείς βαθιοί αναστεναγμοί της Ψευτοχελώνας. Η Αλίκη ήταν σχεδόν έτοιμη να σηκωθεί και να πει «Ευχαριστώ για την ενδιαφέρουσα ιστορία σας», αλλά δεν μπορούσε να μη σκεφτεί πως κάποια συνέχεια θα 'πρεπε να υπάρχει. Κάθισε λοιπόν ακίνητη και δεν είπε τίποτα.

«Όταν ήμασταν μικρά», είπε επιτέλους η τοχελώνα πιο ήρεμα, αναστενάζοντας όμως κάθε τόσο, «πηγαίναμε στο σχολείο στη θάλασσα. Η Δασκάλα μας ήταν μια γριά Νεροχελώνα, που φωνάζαμε “Χελώνα της Ξηράς”...»

«Γιατί τη φωνάζατε “Χελώνα της Ξηράς” όταν ήταν Νεροχελώνα;» ρώτησε η Αλίκη.

«Τη φωνάζαμε “Χελώνα της Ξηράς” γιατί η Πολύξερη», είπε θυμωμένα η Ψευτοχελώνα, «αλήθεια, είσαι πολύ ανόητη!»

«Θα 'πρεπε να ντρέπεσαι να ρωτάς τόσο πράγματα», πρόσθεσε ο Γρύπας. Και μετά σήκωσαν και οι δυο και κοίταξαν την καημένη την Αλίκη που ήθελε ν' ανοίξει η γη να την καταπιεί. Στην οδό, ο Γρύπας είπε στην Ψευτοχελώνα: «Άντε, πάω τώρα, χώρα, παλιόφιλε! Δεν θα φάμε όλη μας τη μέρα αυτό!» Κι εκείνη συνέχισε την ιστορία ως εδώ. «Ναι, πηγαίναμε στο σχολείο στη θάλασσα, αλλά ο ρόλο που εσύ μπορεί να μην το πιστεύεις...»

«Δεν είπα ποτέ πως δεν το πιστεύω!» διέκρινε η Αλίκη.

«Είπες», είπε η Ψευτοχελώνα.

«Κράτα τη γλώσσα σου!» πρόσθεσε ο Γρύπας πριν μπορέσει να ξαναμιλήσει η Αλίκη. Και η Ψευτοχελώνα συνέχισε: «Είχαμε την καλύτερη εκπαίδευση – πραγματικά, πηγαίναμε στο σχολείο κάθε μέρα...»

«Έχω πάει κι εγώ επίσης σε ημερήσιο σχολείο», είπε η Αλίκη. «Δεν χρειάζεται να περηφανεύεσαι τόσο γι' αυτό».

«Με έξιτρα μαθήματα;» ρώτησε η Ψευτοχελώνα λίγο ανήσυχα.

«Ναι», απάντησε η Αλίκη, «μαθαίναμε Γαλλικά και Μουσική».

«Και Πλύσιμο;» είπε η Ψευτοχελώνα.

«Όχι βέβαια!» είπε θυγμένη η Αλίκη.

«Α χα! Τότε το δικό σας δεν ήταν ένα πραγματικά καλό σχολείο», είπε η Ψευτοχελώνα με μεγάλη ανακούφιση. «Λοιπόν, στο δικό μας, εκτός των άλλων, είχαν Γαλλικά, Μουσική και Πλύσιμο έξιτρα».

«Το Πλύσιμο δεν θα το χρειαζόσασταν και πολύ, αφού ζούσατε στον πάτο της θάλασσας», είπε η Αλίκη.

«Δεν είχα τα μέσα για να μπορέσω να το μάθω», είπε η Ψευτοχελώνα μ' έναν αναστεναγμό, «εγώ παρακολουθούσα μόνο τα κανονικά μαθήματα».

«Και ποια ήταν αυτά;» ζήτησε να μάθει η Αλίκη.

«Καταρχάς, μαθαίναμε φυσικά να Γρίφουμε και να Διατάζουμε», απάντησε η Ψευτοχελώνα, «και μετά, τις διάφορες πράξεις της Αριθμητικής – Πρόσδεση, Αφαίμαξη, Πολυασχημισμό και Διέγερση».

«Ποτέ μου δεν άκουσα για Πολυασχημισμό είναι;» τόλμησε να πει η Αλίκη.

Ο Γρύπας σήκωσε κατάπληκτος και τα δύο πόδια. «Τι! Ποτέ δεν άκουσες για Πολυασχημισμό φώναξε. Υποθέτω πως θα ξέρεις τουλάχιστον να μαίνει Πολυμορφαίνω, ε;»

«Ναι», είπε διστακτικά η Αλίκη. «Σημαίνω νομαι – πολύ – όμορφη».

«Τότε, λοιπόν», συνέχισε ο Γρύπας, «αν δεν είσαι βέβαιη να καταλάβεις τι είναι ο Πολυασχημισμός, γουρα πρέπει να 'σαι βλάκας».

Η Αλίκη δεν είχε το κουράγιο να κάνει άμεσες ερωτήσεις πάνω σ' αυτό. Έτσι, στράφηκε προς Ψευτοχελώνα και είπε: «Και τι άλλα μαθήματα έχετε;»

«Χμ, μαθαίναμε Υστερία», απάντησε η Ψευτοχελώνα κρατώντας λογαριασμό με τα πτερύγες. «Υστερία, Αρχαία και Σύγχρονη, καθώς και Αιγαιογραφία· μετά μαθαίναμε Σχεδόν. Ο δάσκαλος του Σχεδόν ήταν ένα γέρικο χέλι που ερχόταν μία φορά τη βδομάδα: μας μάθαινε Σκέρτσο, Σχεδόν και Ελεεινογραφία».

«Με τι έμοιαζε η Ελεεινογραφία;» ρώτησε η Αλίκη.

«Χμ, δεν μπορώ εγώ να σου δείξω, είμαι πονοκέφαλος», είπε η Ψευτοχελώνα. «Κι ο Γρύπας έμαθε ποτέ».

«Δεν είχα καιρό», είπε ο Γρύπας. «Εγώ πήγαινα τότε στον δάσκαλο των Κλασικών. Ήταν ένας γέρος χόβουρας, τέτοιος ήταν».

«Εγώ ποτέ δεν πήγα σ' αυτόν», είπε η Ψευτοχελώνα μ' έναν αναστεναγμό.

«Λένε πως δίδασκε Λαπωνικά και Ελλειπτικά».

«Αυτά δίδασκε, αυτά», είπε ο Γρύπας, αναστενάζοντας κι αυτός με τη σειρά του. Και τα δυο πλάσματα έκρυψαν το κεφάλι μες στις πατούσες τους.

«Και πόσες ώρες την ημέρα είχατε σχολείο;» είπε η Αλίκη βιαστικά για ν' αλλάξει θέμα.

«Δέκα ώρες την πρώτη μέρα», είπε η Ψευτοχελώνα, «εννέα την επομένη και ούτω καθεξής».

«Τι παράξενο πρόγραμμα!» φώναξε η Αλίκη.

«Γι' αυτό το λένε σχολείο, επειδή κάθε μέρα σχολάζει και πιο νωρίς», σχολίασε ο Γρύπας.

Αυτό ήταν μια πολύ καινούργια ιδέα για την Αλίκη· και σκέφτηκε αρκετά το θέμα πριν κάνει την επόμενη παρατήρηση: «Τότε, λοιπόν, την ενδέκατη μέρα, θα πρέπει να 'χατε αργία, ε;»

«Φυσικά», είπε η Ψευτοχελώνα.

«Και τι κάνατε τη δωδέκατη μέρα;» συνέχισε ανυπόμονα η Αλίκη.

«Αρκετά με τα μαθήματα!» διέκοψε ο Γρύπας με πολύ αποφασιστικό τόνο. «Πες της τώρα κάτι για τα παιχνίδια».

10

ΟΙ ΚΑΝΤΡΙΛΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΑΚΩΝ

Η Ψευτοχελώνα αναστέναξε βαθιά και σκούπη τα μάτια της με την ανάποδη του πτερυγίου. Κοίταξε την Αλίκη και προσπάθησε να μιλήσει, αλλά για κάνα-δυο λεπτά έπνιγαν τη φωνή της λυγμοί. «Κάνει σαν να της έχει σταθεί στο λαιμό κανένα κόκαλο», είπε ο Γρύπας κι άρχισε να ταραχουνά και να τη χτυπά στην πλάτη. Στο τέλος

[150]

η Ψευτοχελώνα ξαναβρήκε τη φωνή της και μετά δάκρυα να της τρέχουν στα μάγουλα συνέχισε πάλι:

«Εσύ μπορεί να μην έχεις ζήσει πολύ κάτω απ' τη θάλασσα...» («Όχι, δεν έχω», είπε η Αλίκη) «κι ίσως ακόμη δεν σ' έχουν συστήσει ποτέ σ' έναν αστακό...» (η Αλίκη πήγε να πει «Δοκίμασα μια φορά...», αλλά συγκρατήθηκε εγκαίρως και είπε: «Όχι, ποτέ») «...κι έτσι, δεν έχεις ιδέα τι υπέροχο πράγμα είναι οι Καντρίλιες των Αστακών!»

«Όχι, πραγματικά», είπε η Αλίκη. «Τι είδους χορός είν' αυτός;»

«Να», είπε ο Γρύπας, «πρώτα φτιάχνεις μια σειρά κατά μήκος της παραλίας...»

«Δύο σειρές!» φώναξε η Ψευτοχελώνα. «Φώκιες, χελώνες και ούτω καθεξής. Μετά, αφού καθαρίσεις το μέρος απ' τις μέδουσες...»

«Πράγμα που γενικά θέλει πολλή ώρα για να γίνει», διέκοψε ο Γρύπας.

«...μετά προχωράς δυο βήματα...»

«Ο καθένας αγκαλιά μ' έναν αστακό!» φώναξε ο Γρύπας.

«Φυσικά», είπε η Ψευτοχελώνα. «Προχωράς δυο βήματα με τον καβαλιέρο σου...»

«...αλλάζεις αστακούς και γυρνάς πίσω στην ίδια σειρά», συνέχισε ο Γρύπας.

«Μετά ξέρεις», συνέχισε η Ψευτοχελώνα, «πετάς...»

[151]

«Τους αστακούς!» ξεφώνισε ο Γρύπας και ένα πήδημα στον αέρα.

«...όσο πιο μακριά μπορείς, μέσα στη θάλασσα»

«Κολυμπάς πίσω τους!» στρίγκλισε ο Γρύπας

«Κάνεις μια τούμπα μέσα στη θάλασσα!» φώναξε

η Ψευτοχελώνα χοροπηδώντας άγρια γύρω γύρω

«Αλλάζεις πάλι αστακούς!» ούρλιαξε ο Γρύπας

«Πίσω πάλι στη στεριά και... αυτή είναι η παλιά

φιγούρα», είπε η Ψευτοχελώνα χαμηλώνοντας

νικά τη φωνή της· και τα δυο πλάσματα, που

χοροπηδήσει πριν λίγο σαν τρελά, κάθισαν πάλι και

πολύ ήσυχα και λυπημένα και κοίταξαν την Αλίκη

«Πρέπει να 'ναι πολύ ωραίος χορός», είπε ο Γρύπας

η Αλίκη.

«Θα 'θελες να δεις λίγο;» είπε η Ψευτοχελώνα

«Πολύ θα το 'θελα», είπε η Αλίκη.

«Ας δοκιμάσουμε, λοιπόν, την πρώτη φιγούρα»

είπε η Ψευτοχελώνα στο Γρύπα. «Μπορούμε, ξέρεις

και χωρίς αστακούς. Ποιος θα τραγουδήσει;»

«Ω, εσύ να τραγουδήσεις», είπε ο Γρύπας, «εγώ

ξεχάσει τα λόγια».

Άρχισαν, λοιπόν, με μεγάλη επισημότητα να

ρεύνουν ολόγυρα στην Αλίκη, πατώντας την και

τόσο, καθώς περνούσαν πολύ κοντά της, και κοίτα

λώντας τα μπροστινά τους πόδια για να κρατάνε

ρυθμό, ενώ η Ψευτοχελώνα τραγουδούσε πολύ αργά

και θλιμμένα:

«Γιατί δεν προχωράς σβέλτα λιγάκι;»

Είπ' η σουπιά σ' ένα σαλιγκαράκι.

«Μια φώκια, ξέρεις, πάει πολύ κοντά μου,

Με σπρώχνει και πατάει την ουρά μου.

Για δες τι πρόθυμα που προχωράνε μόνες

Τους αστακούς κρατώντας οι χελώνες!

Μας περιμένουν όλοι στα χαλίκια

Για να χορέψουμε μαζί πάνω στα φύκια!

Θα μπεις ή όχι, θα μπεις ή όχι, θα μπεις ή όχι στο χορό;

Θα μπεις ή όχι, θα μπεις ή όχι, θα μπεις λοιπόν να σε χαρώ;

Δεν ξέρεις σίγουρα τι όμορφα που θα 'ναι

Σαν θα μας πιάσουνε και σαν θα μας πετάνε

Με αστακούς μαζί στη θάλασσα, παρέα.

Έλα λοιπόν και θα περάσουμε ωραία!»

«Πάτε μακριά κι εγώ δεν είμαι ψάρι»,

Είπε κοιτάζοντας λοξά το σαλιγκάρι.

«Σουπιά, ευχαριστώ, δεν θα μπορέσω,

Νομίζω, στο χορό σας να χορέψω!

Δεν θέλω, δεν μπορώ, δεν θέλω, δεν μπορώ,

Δεν θέλω, δεν μπορώ να μπω μες στο χορό!»

«Και μακριά να είναι, τι πειράζει;»

Είπ' η σουπιά· «καθόλου μη σε νοιάζει,

Αντίκρου απ' τ' ακρογιάλι της Αγγλίας

Υπάρχει κι άλλη παραλία: της Γαλλίας!

Αγαπητό μου σαλιγκάρι, τι θα χάσεις;

Έλα και χόρεψε κι εσύ να διασκεδάσεις!

Θα μπεις ή όχι, θα μπεις ή όχι, θα μπεις ή όχι στο χορό;

Θα μπεις ή όχι, θα μπεις ή όχι, θα μπεις λοιπόν να σε χαρώ;»

«Σας ευχαριστώ, πολύ ενδιαφέρων χορός η Αλίκη, νιώθοντας κατευχαριστημένη πολλούς τέλειωσε, «και μ' άρεσε κι αυτό το τραγούδι για τη σουπιιά!»

«Α, για τη σουπιιά...» είπε η Ψευτοχελώνα «τις έχεις δει βέβαια, ε;»

«Ναι», είπε η Αλίκη, «τις έχω δει συχνά τραπέ...» και σταμάτησε απότομα.

«Δεν ξέρω πού είναι αυτό το Τραπέ», είπε η Ψευτοχελώνα, «αλλά αφού τις βλέπεις συχνά ξέρεις βέβαια πώς είναι».

«Νομίζω...» απάντησε σκεπτικά η Αλίκη «Έχουν τα πόδια τους πάνω απ' το κεφάλι τους είναι αλευρωμένες».

«Κάνεις λάθος για το αλεύρωμα», είπε η Ψευτοχελώνα. «Το αλεύρι θα ξεπλενόταν μέσα στην θάλασσα. Αλλά πραγματικά έχουν τα πόδια τους πάνω απ' το κεφάλι τους. Κι ο λόγος είναι...» αυτό το σημείο η Ψευτοχελώνα χασμουρήθηκε έκλεισε τα μάτια της. «Πες της εσύ για το λόγο κι όλα τα σχετικά», είπε στο Γρύπα.

«Ο λόγος είναι», είπε ο Γρύπας, «πως οι σουπιές πήγαν τελικά να χορέψουν με τους αστακούς. Κι έτσι, τις πέταξαν στη θάλασσα. Κι έτσι, είχαν να διαγράψουν μεγάλη τροχιά πέφτοντας στη θάλασσα. Κι έτσι, απ' τη φόρα που 'χαν πάρει τυλίχτηκαν τα πόδια τους γύρω απ' το κεφάλι του

Κι έτσι, δεν μπόρεσαν να τα κατεβάσουν πάλι στη σωστή τους θέση. Αυτό είν' όλο».

«Ευχαριστώ», είπε η Αλίκη. «Ποτέ στη ζωή μου δεν ήξερα τόσο πολλά για τη σουπιιά».

«Μπορώ να σου πω κι άλλα αν θέλεις», είπε ο Γρύπας. «Ξέρεις γιατί τη λένε σουπιιά;»

«Ποτέ δεν σκέφτηκα το θέμα», είπε η Αλίκη. «Γιατί;»

«Γιατί σου πιάνει τα γοβάκια και σου τα γυαλίζει», απάντησε με μεγάλη επισημότητα ο Γρύπας.

Η Αλίκη τα 'χασε. «Σου πιάνει τα γοβάκια και σου τα γυαλίζει;» επανέλαβε κατάπληκτη.

«Μάλιστα! Τα δικά σου γοβάκια με τι τα γυαλίζεις;» είπε ο Γρύπας. «Εννοώ, τι τα κάνει έτσι γυαλιστερά;»

Η Αλίκη κοίταξε κάτω τα παπούτσια της και σκέφτηκε λίγο πριν δώσει την απάντηση. «Η μπογιά, νομίζω».

«Τα γοβάκια στη θάλασσα», συνέχισε ο Γρύπας με βαθιά φωνή, «τα γυαλίζουν με σουπιιά. Τώρα το ξέρεις».

«Κι από τι είναι φτιαγμένα αυτά τα γοβάκια;» ρώτησε η Αλίκη με μεγάλη περιέργεια.

«Από γοβιούς, φυσικά», απάντησε ο Γρύπας λίγο βαριεστημένα. «Οποιοσδήποτε χάννος θα μπορούσε να σου το πει αυτό».

«Αν ήμουν σουπιά», είπε η Αλίκη, που ε-
το μυαλό της στο τραγούδι, «θα 'λεγα στ-
“Μη σπρώχνεις, παρακαλώ· δεν σε θέλου-
μας!”»

«Όλοι είναι υποχρεωμένοι να την έχου-
τους», είπε η Ψευτοχελώνα. «Κανένα έξυπ-
δεν θα πήγαινε πουθενά χωρίς μια φώκια».

«Αλήθεια;» ρώτησε η Αλίκη κατάπληκτη.
«Φυσικά», είπε η Ψευτοχελώνα. «Αν ερχο-
μένα ένα ψάρι και μου 'λεγε πως δεν μπορεί να
ταξίδι, θα του 'λεγα: “Είναι λοιπόν τόσο μεγ-
φώκια σου;”»

«Εννοείτε μήπως: “Είναι λοιπόν τόσο μεγ-
φτώχεια σου;”» ρώτησε η Αλίκη.

«Εννοώ αυτό που είπα», απάντησε θιγμέ-
Ψευτοχελώνα. Κι ο Γρύπας πρόσθεσε: «Έλα τ-
καιρός είναι ν' ακούσουμε και καμιά απ' τις δι-
σου περιπέτειες».

«Θα μπορούσα να σας πω τις περιπέτειές
αρχίζοντας από σήμερα το πρωί», είπε λίγο φο-
σμένα η Αλίκη, «αλλά δεν θα ωφελούσε να αναφε-
τη χθεσινή μέρα, γιατί τότε ήμουν άλλη».

«Εξηγήσου», είπε η Ψευτοχελώνα.

«Όχι, όχι! Πρώτα οι περιπέτειες», είπε ο Γρύ-
ανυπόμονα. «Οι εξηγήσεις σου τρώνε πάντα πο-
χρόνο άδικα».

Έτσι, λοιπόν, η Αλίκη άρχισε να διηγείται τ-

περιπέτειές της, απ' την ώρα που πρωτοείδε το
Ασπρο Κουνέλι. Στην αρχή ήταν λίγο νευρική, γιατί
τα δυο πλάσματα την είχαν βάλει στη μέση και στρι-
μώγονταν στα πλευρά της ανοίγοντας τα μάτια και
τα στόματά τους τόσο πολύ· μετά όμως, καθώς συ-
νέχιζε, ξεθάρρεψε. Οι ακροατές της ήταν εξαιρετικά
φρόνιμοι, μέχρι που έφτασε στο σημείο του «Πα-
τέρ μου Ουίλιαμ», του ποιήματος που η Αλίκη είχε
απαγγείλει στην Κάμπια, και τα λόγια του είχαν αλ-
λάξει. Τότε η Ψευτοχελώνα πήρε μια βαθιά ανάσα
και είπε: «Αυτό είναι πολύ παράξενο».

«Πιο παράξενο δεν θα μπορούσε να 'ναι!» είπε ο
Γρύπας.

«Όλα τα είπε διαφορετικά!» είπε σκεφτικά η
Ψευτοχελώνα. «Θα 'θελα να την ακούσω να απαγ-
γέλλει κάτι. Πες της ν' αρχίσει». Και κοίταξε το
Γρύπα σαν να πίστευε πως αυτός είχε κάποια επιρ-
ροή στην Αλίκη.

«Σήκω και απάγγειλε το “Αυτή είν' η φωνή του
τεμπέλη”», είπε ο Γρύπας.

«Πώς σε διατάζουν έτσι αυτά τα πλάσματα, σαν
να σε βάζουν να πεις τα μαθήματά σου!» σκέφτηκε
η Αλίκη. «Είναι σαν να βρέθηκα στο σχολείο ξαφ-
νικά». Ωστόσο, σηκώθηκε κι άρχισε ν' απαγγέλλει,
αλλά στο μυαλό της χόρευαν ακόμα καντρίλιες οι
ασταχοί, κι έτσι δεν καταλάβαινε και πολύ τι έλεγε
και τα λόγια έβγαιναν πραγματικά πολύ παράδοξα:

Αυτή είν' η φωνή του Αστακού: τον άκου-
λέει με τ' αυτιά μου:

«Στο ψήσιμο με έκαψες, πρέπει να ζαχα-
τώρα τα μαλλιά μου!»

Κι όπως η πάπια με τις βλεφαρίδες της, έ-
εκείνος με τη μύτη

Γναλίζει ζώνη και κουμπιά, βγαίνει στις
απ' το σπίτι.

Και στη στεγνή την αμμονδιά, σαν τον Κορνο
διασκεδάζει

Και θέλει με τα λόγια του τον Καρχαρία δ-
πειράζει.

Όμως, σαν ανεβαίνει η παλίρροια κι έρχονται
οι καρχαρίες,

Τρέμει η φωνή του, γιατί ξέρει πως θα έχει φασα-

«Είναι τελείως διαφορετικό απ' αυτό που απάγγ-
εγώ όταν ήμουν παιδί», είπε ο Γρύπας.

«Χμ, ποτέ μου δεν το 'χω ξανακούσει», εί-
Ψευτοχελώνα, «όμως ακούγεται σαν πρωτό-
ανοησία».

Η Αλίκη δεν είπε τίποτα. Είχε καθίσει κάτω
το πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια της κι αναρω-
ταν αν θα της συνέβαινε ποτέ ξανά κάτι φυσικ-
γικό.

«Θα 'θελα να μου το εξηγήσουν», είπε η Ψευ-
χελώνα.

«Αυτή δεν μπορεί να το εξηγήσει», είπε ο Γρύ-
πας βιαστικά. «Προχώρα στην επόμενη στροφή».

«Αλλά η ζώνη του;» επέμεινε η Ψευτοχελώνα.
«Πώς μπορούσε να τη γυαλίζει με τη μύτη;»

«Είναι η πρώτη φιγούρα του χορού», είπε η
Αλίκη, που είχε ζαλιστεί τελείως και πολύ θα 'θελε
ν' αλλάζουν θέμα.

«Προχώρα στην επόμενη στροφή», επανέλαβε ο
Γρύπας. «Αρχίζει με τα λόγια: "Πέρασα απ' τον κήπο
του"». Η Αλίκη δεν τόλμησε να παρακούσει και, πα-
ρόλο που ήταν σίγουρη πως θα 'λεγε άλλ' αντ' άλλων,
άρχισε ν' απαγγέλλει με τρεμουλιαστή φωνή:

Πέρασα απ' τον κήπο του και είδα μες στη νύχτα
Τον Μπούφο και τον Πάνθηρα που μοίραζαν μια πίτα:
Ο Πάνθηρας την έφαγε όλη, από πάνω ως κάτω,
Κι ο Μπούφος, που τον κέρναγε, έμεινε με το πιάτο!
Κι όταν η πίτα τέλειωσε και δεν υπήρχε άλλη,
Ο Πάνθηρας επέστρεψε στον Μπούφο το κουτάλι.
Κι εκείνος, μ' ένα μούγκρισμα, κράτησε το μαχαίρι
Και το συμπόσιο τέλειωσε με...

«Δεν αξίζει τον κόπο ν' απαγγέλλεις όλα αυτά τα
κατεβατά», είπε η Ψευτοχελώνα διακόπτοντας την
Αλίκη, «αφού δεν μπορείς ταυτόχρονα να τα εξηγήεις.
Είναι το πιο μπερδεμένο πράγμα που έχω ακούσει
στη ζωή μου».

«Ναι, νομίζω πως θα 'ναι καλύτερα να τα τήσουμε», είπε ο Γρύπας· κι η Αλίκη ευχαρίστησε πολύ με την απόφασή.

«Να δοκιμάσουμε καμιά άλλη φιγούρα Καντρίλιες των Αστακών;» συνέχισε ο Γρύπας· «θέλεις να σου τραγουδήσει κάτι η Ψευτοχελώνα»

«Αχ, θα προτιμούσα ένα τραγούδι, αν η Ψευτοχελώνα έχει την καλοσύνη», απάντησε η Αλίκη. «Τέτοια ανυπομονησία, που έκανε το Γρύπα να με μάλλον περιφρονητικό ύφος: «Χμ! Γούστωσ' αυτά! Τραγουδά της, λοιπόν, τη "Χελωνόσουτα"»

Η Ψευτοχελώνα αναστέναξε βαθιά κι άρχισε να τραγουδάει ένα τραγούδι που κάθε τόσο την έκοβαν οι λυγμοί:

Όμορφη σούπα, πράσινη, πηχτή
Π' αχνίζεις μέσα στη σουπιέρα σου, και
Ποιος πάνω σου δεν θα 'σκυβε τρελός
Για τέτοια νοστιμιά και παλαβός;
Σουπίτσα βραδινή, όμορφη Σούπα!
Σουπίτσα βραδινή, όμορφη Σούπα!
Ο-ο-ο-όμορφη Σού-ου-ου-ουπα!
Ο-ο-ο-όμορφη Σού-ου-ου-ουπα!
Σουπίτσα βρα-α-α-αδινή!
Όμορφη, όμορφη Σούπα!

Όμορφη Σούπα, ψάρι ποιος θα πει
πως προτιμά ή κότα ή παπί;

Ποιος δεν θα τα 'δινε όλα σαν τρελός
για μια μερίδα Σούπα, παλαβός;
Σουπίτσα βραδινή, όμορφη Σούπα!
Σουπίτσα βραδινή, όμορφη Σούπα!
Ο-ο-ο-όμορφη Σού-ου-ου-ουπα!
Ο-ο-ο-όμορφη Σού-ου-ου-ουπα!
Σουπίτσα βρα-α-α-αδινή
Όμορφη, όμορφη Σούπα!

«(Όλοι μαζί ξανά!» φώναξε ο Γρύπας· κι η Ψευτοχελώνα είχε μόλις αρχίσει να τραγουδά πάλι, όταν μια κραυγή «Η δίκη αρχίζει!» ακούστηκε από μακριά.

«Πάμε!» φώναξε ο Γρύπας και, αρπάζοντας την Αλίκη απ' το χέρι, άρχισε να τρέχει βιαστικά, δίχως να περιμένει το τέλος του τραγουδιού.

«Τι δίκη είν' αυτή;» ρώτησε η Αλίκη λαχανιασμένη καθώς έτρεχε, αλλά ο Γρύπας απάντησε μόνο «Έλα!» και βάλθηκε να τρέχει γρηγορότερα, ενώ όλο και πιο αδύναμα ακούγονταν, φερμένα απ' το αεράκι που τους ακολουθούσε, τα μελαγχολικά λόγια:

Σουπίτσα βρα-α-α-αδινή
Όμορφη, όμορφη Σούπα!

ΠΟΙΟΣ ΕΚΛΕΨΕ ΤΙΣ ΤΑΡΤΕΣ

Όταν έφτασαν, είδαν τον Βασιλιά και τη Βασίλισσα καθισμένους στο θρόνο τους και μεγάλο πλήθος συνωστίζεται γύρω. Υπήρχαν εκεί κάθε είδους κρέατα, πουλιά και ζώα, καθώς κι ολόκληρη η τράπεζα. Ο Βαλές Κούπα στεκόταν μπροστά τους αλυσιτελής, μ' έναν στρατιώτη στο κάθε του πλευρό. Ο φρουρός, και κοντά στον Βασιλιά βρισκόταν ο Άσπρος Κουνέλι, κρατώντας μια σάλπιγγα στο χέρι και μια περγαμηνή τυλιγμένη ρολό στο άλλο. Στη μέση του Δικαστηρίου υπήρχε ένα τραπέζι μ' έναν μεγάλο δίσκο πάνω του γεμάτο τάρτες. Τάρτες φαίνονταν τόσο ωραίες, που η Αλίκη ένοιωσε σχεδόν πεινασμένη κοιτάζοντάς τις. «Μακάρι να τελειώσει γρήγορα η δίκη», σκέφτηκε, «και να περάσουν τα γλυκά!» Αλλά καθώς δεν φαινόταν να υπάρχει τέτοια περίπτωση, άρχισε να κοιτάζει γύρω για να περάσει η ώρα.

Ποτέ της δεν είχε ξαναβρεθεί σε δικαστήριο, α
είχε διαβάσει γι' αυτά σε βιβλία κι ευχαριστήθ

πολύ όταν ανακάλυψε πως ήξερε το όνομα όλων σχεδόν των προσώπων και των πραγμάτων εκεί μέσα. «Αυτός είναι ο Δικαστής», είπε στον εαυτό της, «γιατί η περούκα του είναι μεγάλη».

Ο Δικαστής στην πραγματικότητα ήταν ο Βασιλιάς και, καθώς φορούσε το στέμμα του απ' την περούκα, φαινόταν να νιώθει άβολα γουρα δεν του εφάρμοζε καλά.

«Κι αυτή είναι η Έδρα των Ενόρκων», σκέφτηκε η Αλίκη, «κι αυτά τα δώδεκα πλάσματα...» υποχρεωμένη να πει «πλάσματα» γιατί, όπως τα λαβαίνετε, μερικοί απ' αυτούς ήταν ζώα και μερικοί πουλιά) («...υποθέτω πως είναι Ένορκοι» την τελευταία λέξη δυο-τρεις φορές πολύ περήνα γιατί σκέφτηκε —και πολύ σωστά— πως λίγα τσάκια στην ηλικία της μπορούσαν να ξέρουν έννοιά της. Οπωσδήποτε, θα μπορούσε ωραία να έχει πει και «ορκωτοί δικαστές».

Οι δώδεκα ένορκοι ήταν όλοι πολύ απασχολημένοι να γράφουν πάνω σε πλάκες. «Μα τι κάνουν;» ψιθύριζε η Αλίκη στο Γρύπα. «Δεν μπορεί να 'χουν ακόμπη ποτα να σημειώσουν, αφού η δίκη δεν έχει αρχίσει».

«Σημειώνουν τα ονόματά τους», απάντησε θυριστά ο Γρύπας, «από φόβο μήπως τα ξεχάσουν πριν από το τέλος της δίκης».

«Ηλίθιοι!» άρχισε να λέει δυνατά με αγανακτισμένη φωνή η Αλίκη, αλλά σταμάτησε απότομα καθώς το Άσπρο Κουνέλι φώναξε «Ησυχία στο ακίνητο!» και ο Βασιλιάς φόρεσε τα γυαλιά του και κοίταξε ανήσυχα γύρω για να δει ποιος μιλούσε.

Η Αλίκη μπόρεσε να δει τόσο καλά, σαν να 'σε

πάνω απ' τους ώμους τους, πως όλοι οι ένορκοι σημείωναν στις πλάκες τους «Ηλίθιοι!» και μπόρεσε ακόμα να δει κάποιον απ' αυτούς που δεν ήξερε πώς γράφεται η λέξη «ηλίθιοι» και ρωτούσε τον διπλανό του. «Παλαβά πράγματα θα γραφτούν σ' αυτές τις πλάκες μέχρι να τελειώσει η δίκη», σκέφτηκε.

Ένας απ' τους ενόρκους είχε ένα κοντύλι που γρατσουνούσε γράφοντας, κι αυτό φυσικά η Αλίκη δεν μπορούσε να το αντέξει. Έτσι, έκανε το γύρο της αίθουσας, πήγε από πίσω του και πολύ γρήγορα βρήκε ευκαιρία να του το αρπάξει. Το 'κανε τόσο γρήγορα, που ο καημένος ο μικρός ένορκος (ήταν η Μπίλια η Σάυρα) δεν μπόρεσε καθόλου να καταλάβει τι συνέβη και, αφού έψαξε παντού γύρω για να το βρει, υποχρεώθηκε τελικά να γράφει με το δάχτυλό του όλη την υπόλοιπη μέρα. Αυτό δεν του χρησίμεψε και πολύ, αφού το δάχτυλο δεν άφηνε ίχνη στην πλάκα.

«Κήρυκα, διάβασε την κατηγορία!» είπε ο Βασιλιάς.

Αμέσως το Άσπρο Κουνέλι σάλπισε τρεις φορές με τη σάλπιγγά του και μετά ξετύλιξε την περιγραφή και διάβασε τα εξής:

«Η Βασίλισσα η Κούπα έφτιαξε κάμποσες τάρτες. Όλες μέσα σε μια μέρα, μέρα καλοκαιρινή. Όμως ο Βαλές ο Κούπα έκλεψε αυτές τις τάρτες. Και τις πήγε, λέει, βόλτα (αλλά όχι μακρινή)».

«Πέστε μας την απόφασή σας!» είπε ο Βασιλιάς
ενόρκους.

«Όχι ακόμα, όχι ακόμα!» διέκοψε βιαστικά
Κουνέλι. «Υπάρχουν πολλά πράγματα που πρέπει
γίνουν πριν απ' αυτό!»

«Καλά τότε», είπε ο Βασιλιάς. «Κάλεσε
πρώτο μάρτυρα!» Και το Άσπρο Κουνέλι σάλ-
τρεϊς φορές με τη σάλπιγγά του και φώναξε: «Π-
τος Μάρτυρας!»

Ο πρώτος μάρτυρας ήταν ο Καπελάς. Ήρθε
φλιτζάνι τσάι στο ένα χέρι κι ένα κομμάτι βουτ-
μένο ψωμί στο άλλο. «Ζητώ συγγνώμη, Μεγα-
τατε», άρχισε, «που τα κουβαλάω αυτά, αλλά,
με κάλεσαν, δεν είχα τελειώσει ακόμα το τσάι μ-

«Θα 'πρεπε να το 'χεις τελειώσει», είπε ο Βασι-
λιάς. «Πότε το άρχισες;»

Ο Καπελάς κοίταξε το Μαρτιάτικο Λαγό, που
τον είχε ακολουθήσει στο Δικαστήριο χεράκι χεράκι
με τον Τυφλοπόντικα. «Στις δεκατέσσερις Μαρτίου,
νομίζω», είπε.

«Στις δεκαπέντε», είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

«Στις δεκάξι», είπε ο Τυφλοπόντικας.

«Σημειώστε το αυτό», είπε ο Βασιλιάς στους ενόρ-
κους και οι ένορκοι έγραψαν πρόθυμα και τις τρεις
ημερομηνίες στις πλάκες τους και μετά τις πρόσθεσαν
και μετέτρεψαν το άθροισμα σε σελίνια και πένες.

«Βγάλε το καπέλο σου», είπε ο Βασιλιάς στον Καπελά.

«Δεν είναι δικό μου», είπε ο Καπελάς.

«Είναι κλεμμένο!» κραύγασε ο Βασιλιάς γυρνώντας

προς τους ενόρκους, οι οποίοι αμέσως κράτησαν
μείωση για το γεγονός.

«Τα έχω όλα για πούλημα», πρόσθεσε ο Βασιλιάς σαν εξήγηση. «Δεν έχω κανένα δικό μου, κανένας Καπελάς».

Σ' αυτό το σημείο η Βασίλισσα έβαλε τα χέρια της κι άρχισε να κοιτάζει επίμονα τον Καπελά. Έγινε κατάχλωμος και τινάχτηκε νευρικά.

«Δώσε μας την κατάθεσή σου», είπε ο Βασιλιάς «και μην είσαι νευρικός, αλλιώς θα πω να σ' εκτελέσουν επιτόπου».

Αυτό δεν φάνηκε να ενθαρρύνει καθόλου τον Καπελά. Στηριζόταν τότε στο ένα πόδι και τότε στράφηκε κοιτάζοντας ανήσυχα τη Βασίλισσα και πάνω στην ταραχή του δάγκωσε ένα μεγάλο κομμάτι απ' το τζάνι του, αντί να δαγκώσει το βουτυρωμένο ψωμί.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή η Αλίκη ένωσε ένα περίεργο συναίσθημα, το οποίο την έκανε να τα χάνει για λίγο πριν ανακαλύψει τι ήταν: είχε αρχίσει πάλι να μεγαλώνει. Στην αρχή σκέφτηκε να σηκωθεί και εγκαταλείψει το δικαστήριο, αλλά, όταν το ξαναλογίστηκε, αποφάσισε να μείνει εκεί που βρισκόταν τουλάχιστον όσο θα υπήρχε ακόμα χώρος γι' αυτήν.

«Μη με ζουλάς έτσι», είπε ο Τυφλοπόντικας καθόταν δίπλα της. «Δεν μπορώ ν' αναπνεύσω!»

«Δεν γίνεται τίποτα», είπε ήρεμη η Αλίκη. «Δεν θα μεγαλώσω».

«Δεν είναι σωστό να μεγαλώνεις εδώ», είπε ο Τυφλοπόντικας.

«Μη λες ανοησίες», είπε η Αλίκη πιο τολμηρά. «Κι εσύ μεγαλώνεις, ξέρεις...»

«Ναι, αλλά εγώ μεγαλώνω με φυσιολογικό ρυθμό», είπε ο Τυφλοπόντικας, «και όχι με τέτοιο γελοίο τρόπο». Και σηκώθηκε πολύ μουτρωμένος και, διασχίζοντας την αίθουσα, πήγε να καθίσει απ' την άλλη μεριά.

Όλη αυτή την ώρα η Βασίλισσα δεν είχε πάψει να κοιτάζει τον Καπελά και τη στιγμή που ο Τυφλοπόντικας διέσχισε την αίθουσα είπε σ' έναν απ' τους κληττήρες του δικαστηρίου: «Για φέρε μου τη λίστα με τους τραγουδιστές της τελευταίας συναυλίας!», κάτι που έκανε τον κακόμοιρο τον Καπελά ν' αρχίσει να τρέμει τόσο δυνατά, που του πετάχτηκαν και τα δυο παπούτσια απ' τα πόδια.

«Δώσε μας την κατάθεσή σου», είπε θυμωμένα ο Βασιλιάς, «αλλιώς θα πω να σ' εκτελέσουν, είτε υποφέρεις απ' τα νεύρα σου είτε όχι».

«Είμαι ένας φτωχός άνθρωπος, Μεγαλειότατε», άρχισε να λέει ο Καπελάς με τρεμουλιαστή φωνή, «και δεν είχα αρχίσει καλά καλά το τσάι μου – πριν από μια βδομάδα περίπου – και... και γι' αυτό, το βουτυρωμένο ψωμί έχει γίνει τόσο λεπτό – και πέτα, πέτα, μικρό μου τσάι...»

«Πέτα τι;» είπε ο Βασιλιάς.

«Άρχισε με το που πι...» απάντησε ο Καπελάς. «Και βέβαια το “πέτα” αρχίζει από “π”!»
Βασιλιάς. «Με περνάς για βλάκα; Συνέχισε»
«Είμαι ένας φτωχός άνθρωπος», συνέχισε ο Καπελάς, «και τα πράγματα άρχισαν να πετάνε απ’ αυτό, αλλά ο Μαρτιάτικος Λαγός είπε...»
«Δεν το ’πα!» διέκοψε βιαστικά ο Μαρτιάτικος Λαγός.

«Το ’πες!» είπε ο Καπελάς.

«Το αρνούμαι!» είπε ο Μαρτιάτικος Λαγός.

«Το αρνείται», είπε ο Βασιλιάς, «άσε αυτό το σημείο και προχώρα».

«Εντάξει, αλλά οπωσδήποτε ο Τυφλοπόντικος είπε...» συνέχισε ο Καπελάς, κοιτάζοντας ανήλικους γύρω να δει μήπως θα το αρνιόταν κι ο Τυφλοπόντικος, αλλά αυτός δεν αρνήθηκε τίποτα γιατί κοιμόταν. «Και μετά απ’ αυτό», εξακολούθησε ο Καπελάς, «ετοίμασα λίγο ακόμα βουτυρωμένο ψωμί».

«Μα τι είπε ο Τυφλοπόντικος;» ρώτησε ένας από τους ενόρκους.

«Δεν μπορώ να θυμηθώ», απάντησε ο Καπελάς.

«Πρέπει να θυμηθείς», δήλωσε ο Βασιλιάς, «αλλιώς θα πω να σ’ εκτελέσουν».

Ο αξιοθρήνητος Καπελάς άφησε να του πέσει το φλιτζάνι και το ψωμί και γονάτισε. «Είμαι ένας φτωχός άνθρωπος, Μεγαλειότατε», άρχισε πάλι να λέει.

«Είσαι ένας πολύ φτωχός ομιλητής», είπε ο Βασιλιάς.

Στο σημείο αυτό ένα ινδικό χοιρίδιο χειροκρότησε, αλλά αμέσως οι δικαστικοί κλητήρες το κατέστειλαν (επειδή αυτή είναι μια μάλλον δύσκολη λέξη, θα σας εξηγήσω πώς ακριβώς το έκαναν: είχαν έναν μεγάλο σάκο από κανναβάτσο που έκλεινε από πάνω με σπάγκο. Το έστειλαν λοιπόν το ινδικό χοιρίδιο να πάει μέσα με το κεφάλι και μετά κάθισαν πάνω του).

«Είμαι πολύ ευχαριστημένη που το είδα αυτό πώς γίνεται», σκέφτηκε η Αλίκη. «Διάβαζα συχνά στις εφημερίδες πως “στο τέλος της δίκης έγιναν μερικές απόπειρες χειροκροτημάτων, τις οποίες αμέσως κατέστειλαν οι δικαστικοί κλητήρες” και ποτέ μέχρι τώρα δεν είχα καταλάβει τι σήμαινε».

«Αν αυτά είναι όλα όσα που ξέρεις για την υπόθεση», συνέχισε ο Βασιλιάς, «μπορείς να κατέβεις κάτω».

«Δεν μπορώ να κατέβω χαμηλότερα», είπε πελάς. «Βρίσκομαι ήδη στο πάτωμα».

«Τότε μπορείς να καθίσεις κάτω», απάντησε ο Βασιλιάς.

Στο σημείο αυτό, χειροκρότησε και το άλλο δικό χοιρίδιο και το κατέστειλαν κι αυτό.

«Επιτέλους, τελειώσαμε με τα ινδικά χοιρίδια», σκέφτηκε η Αλίχη. «Τώρα θα 'ναι καλύτερα».

«Θα προτιμούσα μάλλον να τελειώσω το δικό μου», είπε ο Καπελάς, ρίχνοντας μια ανήσυχη ματιά στη Βασίλισσα, που διάβαζε τη λίστα των γουδιστών.

«Μπορείς να πηγαίνεις», είπε ο Βασιλιάς. Ο Καπελάς βιάστηκε να εγκαταλείψει την αίθουσα χωρίς να σταθεί να βάλει ούτε τα παπούτσια.

«...Και κόψτε του το κεφάλι έξω», πρόσθεσε η Βασίλισσα, μιλώντας σ' έναν απ' τους κλητήρες. Αλλά, πριν ο κλητήρας φτάσει στην πόρτα, ο πελάς είχε ήδη εξαφανιστεί.

«Καλέστε τον επόμενο μάρτυρα!» είπε ο Βασιλιάς.

Ο επόμενος μάρτυρας ήταν η μαγείρισσα της Δικαιοσύνης. Κρατούσε στο χέρι της το κουτί με το πιπέρι και η Αλίχη μάντεψε ποιος ήταν πριν η μαγείρισσα μπει στο δικαστήριο – απ' τον τρόπο που όλοι κοιτούσαν στην πόρτα άρχιαν ξαφνικά να φταρνίζονται.

«Δώσε μας την κατάθεσή σου», είπε ο Βασιλιάς.

«Αμ δε...» είπε η μαγείρισσα.

Ο Βασιλιάς κοίταξε ανήσυχα το Άσπρο Κουνέλι, που έλεγε χαμηλόφωνα: «Η Μεγαλειότητά σας πρέπει να εξετάσει κατ' αντιπαράσταση αυτή τη μάρτυρα».

«Καλά, αν πρέπει, πρέπει», είπε ο Βασιλιάς με μελαγχολικό ύφος και, αφού συνοφρυώθηκε κοιτάζοντας τη μαγείρισσα, μέχρι που τα μάτια του σχεδόν εξαφανίστηκαν, ρώτησε με βαθιά φωνή: «Από τι φτιάχνονται οι τάρτες;»

«Από πιπέρι ως επί το πλείστον», είπε η μαγείρισσα.

«Από πιπέρι», είπε πίσω της μια νυσταγμένη φωνή.

«Πιάστε τον απ' το γιακά αυτόν τον Τυφλοπόντικα!» στρίγκλισε η Βασίλισσα. «Αποκεφαλίστε αυτόν τον Τυφλοπόντικα! Βγάλτε τον έξω απ' το δικαστήριο αυτόν τον Τυφλοπόντικα! Καταστείλτε τον! Τσιμπήστε τον! Ξεριζώστε του τα μουστάκια!»

Για αρκετή ώρα σ' όλο το δικαστήριο επικρατούσε μεγάλη σύγχυση καθώς έβγαζαν έξω τον Τυφλοπόντικα και, όταν πια ξαναγύρισαν και κάθισαν πάλι στις θέσεις τους, η μαγείρισσα είχε εξαφανιστεί.

«Δεν πειράζει», είπε ο Βασιλιάς με μεγάλη ανακούφιση. «Καλέστε τον επόμενο μάρτυρα». Και πρόσθεσε χαμηλόφωνα γυρνώντας προς τη Βασίλισσα: «Αλήθεια, αγαπητή μου, εσύ πρέπει να εξετάσεις κατ' αντιπαράσταση τον επόμενο μάρτυρα. Εμένα μου φέρνει πονοκέφαλο!»

Η Αλίκη παρατηρούσε το Άσπρο Κουνέλι
θώς ξεδίπλωνε άτσαλα τον κατάλογο κι ένιωθε
περίεργη να δει με τι θα 'μοιαζε ο επόμενος με-
ρας «...γιατί κανείς δεν κατέθεσε πραγματικά
τώρα», είπε στον εαυτό της. Φανταστείτε τη
πληξή της, όταν το Άσπρο Κουνέλι διάβασε δυ-
με όλη τη δύναμη της τσιριχτής φωνής του το «
«Αλίκη!»

Η ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ

«Παρούσα!» φώναξε η Αλίκη και, έχοντας σχεδόν
ξεχάσει πόσο είχε μεγαλώσει αυτά τα τελευταία
λεπτά, σηκώθηκε τόσο βιαστικά, που παρέσυρε με
την άκρη της φούστας της την έδρα των ενόρκων,
αναποδογυρίζοντάς τους όλους πάνω στα κεφάλια
του ακροατηρίου· κι εκεί πεσμένοι, σαλεύοντας

σπασμωδικά, της θύμισαν μια γυάλα με χρυσό που είχε κατά λάθος αναποδογυρίσει την περασμένη βδομάδα.

«Αχ, ζητώ συγγνώμη!» φώναξε πολύ τρεμμένα κι άρχισε να τους μαζεύει όσο πιο γρήγορα μπορούσε, γιατί είχε πάντα το μυαλό της στο χημα με τα χρυσόψαρα και σκεφτόταν αόριστα οι ένορκοι έπρεπε να περιμαζευτούν αμέσως να τοποθετηθούν πάλι στην έδρα τους, αλλιώς ψοφούσαν.

«Η δίκη διακόπτεται», είπε ο Βασιλιάς με σοβαρή φωνή, «μέχρι να επανέλθουν στις θέσεις τους όλοι οι ένορκοι – όλοι», επανέλαβε με μεγάλη έμφαση κοιτάζοντας επίμονα την Αλίκη καθώς λούσε.

Η Αλίκη έριξε μια ματιά στην έδρα των ενόρκων και είδε πως μες στη βιασύνη της είχε τοποθετήσει τη Σάυρα με το κεφάλι κάτω και το φτωχικό πλασματάκι σάλευε μελαγχολικά την ουρά του κανο να μετακινηθεί. Το τράβηξε αμέσως έξω και το τοποθέτησε σωστά. «Όχι πως έχει και μεγάλη σημασία», είπε στον εαυτό της, «γιατί νομίζω θα 'ταν σχεδόν το ίδιο χρήσιμο στη δίκη ανάποδο όσο και όρθιο».

Όταν πια οι ένορκοι είχαν συνέλθει κάπως από το σοκ του αναποδογυρίσματος και είχαν βρει τις πλάκες και τα κοντύλια τους και τους εί-

ξεναδοθεί, βάλθηκαν να καταγράφουν με μεγάλο ζήλο το ιστορικό του ατυχήματος όλοι, εκτός απ' τη Σάυρα, που φαινόταν πολύ καταβεβλημένη για να μπορέσει να κάνει οτιδήποτε και καθόταν με το στόμα ανοιχτό χαζεύοντας το ταβάνι του δικαστηρίου.

«Τι γνωρίζεις για την υπόθεση;» είπε ο Βασιλιάς στην Αλίκη.

«Τίποτα», είπε η Αλίκη.

«Τίποτα απολύτως;» επέμεινε ο Βασιλιάς.

«Τίποτα απολύτως», είπε η Αλίκη.

«Αυτό είναι πολύ αξιόλογο», είπε ο Βασιλιάς γυρνώντας προς τους ενόρκους. Αυτοί άρχισαν αμέσως να το γράφουν στις πλάκες τους, όταν το Άσπρο Κουνέλι διέκοψε λέγοντας: «Αναξιόλογο εννοεί βέβαια η Μεγαλειότητά σας...» Μίλησε με μεγάλο σεβασμό, αλλά ζαρώνοντας τα φρύδια και κάνοντας γκριμάτσες καθώς μιλούσε.

«Αναξιόλογο εννοούσα βέβαια», είπε βιαστικά ο Βασιλιάς και συνέχισε μονολογώντας χαμηλόφωνα: «Αξιόλογο-αναξιόλογο-αξιόλογο...» σαν να δοκίμαζε ποια απ' τις δυο λέξεις ακουγόταν καλύτερα.

Μερικοί απ' τους ενόρκους έγραψαν «αξιόλογο» και μερικοί «αναξιόλογο». Η Αλίκη μπόρεσε να το δει, καθώς βρισκόταν αρκετά κοντά για να βλέπει τις πλάκες τους, «αλλά δεν έχει καμιά σημασία», σκέφτηκε.

Τη στιγμή εκείνη ο Βασιλιάς, που για ώρα έγραφε με πολυάσχολο ύφος στο σημειωμάτιό του, φώναξε «Ήσυχία!» και διάβασε δυο «Κανονισμός τεσσαρακοστός δεύτερος. Όλα τα σωπα που το ύψος τους ξεπερνά το ένα μίλι π να εγκαταλείφουν το δικαστήριο».

Όλοι κοίταζαν την Αλίκη.

«Δεν είμαι ψηλή ένα μίλι», είπε η Αλίκη.

«Είσαι», είπε ο Βασιλιάς.

«Είσαι δυο μίλια σχεδόν», πρόσθεσε η Βασίλισσα.

«Εντάξει, πάντως δεν πρόκειται να φύγω σε μιά περίπτωση», είπε η Αλίκη. «Εξάλλου, αν δεν είναι κανονικός κανονισμός – τον φτιάξατε λες τώρα».

«Είναι ο αρχαιότερος κανονισμός στο σημειωμάτιό», είπε ο Βασιλιάς.

«Τότε θα 'πρεπε να 'ναι ο Αριθμός Ένα», είπε η Αλίκη.

Ο Βασιλιάς χλώμιασε κι έκλεισε βιαστικά το σημειωμάτιό του. «Βγάλτε την απόφασή σας», είπε στους ενόρκους με χαμηλή τρεμουλιαστή φωνή.

«Παρακαλώ τη Μεγαλειότητά σας, υπάρχει άλλη μια μαρτυρία που πρέπει να παρουσιαστεί», είπε το Άσπρο Κουνέλι πολύ γρήγορα, αναπηδώντας.

«Αυτό το χαρτί μόλις το ανακαλύψαμε».

«Τι περιέχει;» είπε η Βασίλισσα.

«Δεν το 'χουμε ξεδιπλώσει ακόμα», είπε το Άσπρο Κουνέλι, «αλλά φαίνεται πως είναι γράμμα γραμμένο από τον κρατούμενο προς... προς κανέναν άλλο».

«Έτσι πρέπει να 'ναι», είπε ο Βασιλιάς, «εκτός αν είναι γραμμένο προς κανέναν, πράγμα το οποίο, όπως καταλαβαίνετε, θα 'ταν ασυνήθιστο».

«Πού απευθύνεται;» ρώτησε ένας απ' τους ενόρκους.

«Πουθενά δεν απευθύνεται», απάντησε το Άσπρο Κουνέλι. «Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτα γραμμένο απέξω». Ξεδίπλωσε το χαρτί καθώς μιλούσε και πρόσθεσε: «Εξάλλου, δεν είναι γράμμα. Είναι κάτι στίχοι».

«Είναι γραμμένοι με τον γραφικό χαρακτήρα του κρατουμένου;» ρώτησε ένας άλλος απ' τους ενόρκους.

«Όχι δεν είναι», είπε το Άσπρο Κουνέλι, «κι αυτό είναι το πιο παράξενο πράγμα στην υπόθεση» (οι ένορκοι φάνηκαν όλοι να μπερδεύονται).

«Θα πρέπει να μιμήθηκε τον γραφικό χαρακτήρα κάποιου άλλου», είπε ο Βασιλιάς (οι ένορκοι φάνηκαν να φωτίζονται πάλι).

«Παρακαλώ τη Μεγαλειότητά σας να με πιστέψει», είπε ο Βαλές. «Δεν το 'γραψα εγώ αυτό και δεν μπορούν ν' αποδείξουν πως το 'γραψα· δεν υπάρχει υπογραφή στο τέλος».

«Αν δεν το 'χεις υπογράψει», είπε ο Βασίλειος
«αυτό απλώς κάνει τα πράγματα χειρότερα: ο
δύο φορές θα 'χεις στο νου σου κάτι κακό, αλλιώς θα
υπογράψει με τ' όνομά σου σαν έντιμος άνθρωπος».

Αυτό προκάλεσε ένα γενικό χειροκρότημα.
το πρώτο πραγματικά έξυπνο πράγμα που έκανε
εκείνη τη μέρα ο Βασιλιάς.

«Έτσι αποδεικνύεται η ενοχή του», είπε η
σίλισσα.

«Έτσι δεν αποδεικνύεται τίποτα!» είπε η Αλίκη.
«Και δεν ξέρετε ακόμα τι λένε αυτοί οι στίχοι».

«Διάβασέ τους», είπε ο Βασιλιάς.

Το Άσπρο Κουνέλι έβαλε τα γυαλιά του. «Αν
πού ν' αρχίσω, αν έχει την καλοσύνη η Μεγαλή
τητά σας;» ρώτησε.

«Αρχισε απ' την αρχή», είπε σοβαρά ο Βασίλειος
«και συνέχισε μέχρι να φτάσεις στο τέλος. Τους
σταμάτα».

Αυτοί ήταν οι στίχοι που διάβασε το Άσπρο
Κουνέλι:

Αυτοί μου 'παν πως εσύ πήγες σ' αυτή
Και σ' αυτόν για μένα μίλησες στ' αυτό.
Κι είπε αυτή πως χαρακτήρα έχω λαμπρό.
Αλλά πως να κολυμπήσω δεν μπορώ.
Αυτός μίλησε σ' αυτούς πως δεν θα 'ρθω
(Κι εμείς ξέρουμε πως είν' αλήθεια αυτό).

Όμως αν αυτή τραβήξει το σκοινί
Άραγε με σε τι θα γενεί;

Μια της έδωσα κι αυτοί τον δώσαν δυο.
Τρεις μάς έδωσες και πιο πολλές θαρρώ.
Όλες γύρισαν σ' εσένα ξαφνικά
Αν και πριν τις είχα εγώ κανονικά.

Αν μπλεχτούμε, κατά τύχη, εγώ κι αυτή
Στην υπόθεση ετούτη την καυτή
Ε, παράτα τα, σ' το λέω λόγω τιμής
Ακριβώς όπως το κάναμε κι εμείς.

Είχα άποψη μα ήτανε κουτή:
Πως προτού την πιάσει η τρέλα της αυτή
Μεταξύ αυτού κι αυτών, έτσι θαρρώ
Εσύ ήσουν εμπόδιο σοβαρό.

Μην του πεις ότι της άρεσαν πολύ
Γιατί αυτό -σ' το λέω μία και καλή-
Δεν θα πρέπει να το μάθει άλλος κανείς.
Θα το ξέρουνε μονάχα δύο: εμείς!

«Αυτή ήταν η πιο σπουδαία μαρτυρία που ακού-
σαμε», είπε ο Βασιλιάς τρίβοντας τα χέρια του, «έτσι
τώρα μπορούν οι ένορκοι...»

«Αν μπορεί έστω κι ένας απ' αυτούς να εξηγήσει
τους στίχους», είπε η Αλίκη (είχε ψηλώσει τόσο τα
τελευταία λεπτά, που δεν φοβόταν πια καθόλου να

διακόπτει τον Βασιλιά), «εγώ θα του δώσω έ-
νες. Εγώ δεν πιστεύω πως υπάρχει κανένα νό-
ημα».

Οι ένορκοι όλοι έγραψαν στις πλάκες τους «ε-
γώ δεν πιστεύω πως υπάρχει κανένα νόημα», αλλά
ένας τους δεν επιχείρησε να εξηγήσει το περι-
εχόμενο των στίχων.

«Αν δεν υπά-
ρχει κανένα νόημα», εί-
πε ο Βασιλιάς, «αυτό
σημαίνει ότι
γλιτώνει από πολ-
ύς φασαρίες – καταλα-
βαίνετε, δεν θα χρειασ-
τεί να προσπαθήσουμε
να βρούμε κάποιο. Α-
λλά όμως δεν ξέρω», ο-
πότε συνέ-
χισε απλώνοντας
το χαρτί στα γόνατά
του και κοιτάζοντάς
το με το
λοξά, «μου φαίνε-
ται πως, παρ' όλα αυ-
τά,»

βρίσκω κάποιο νόημα “...πως να κολυμπήσω δεν
μπορώ...” Δεν μπορείς να κολυμπήσεις εσύ, έτσι δεν
είναι;» πρόσθεσε γυρνώντας προς τον Βαλέ.

Ο Βαλές κούνησε λυπημένα το κεφάλι. «Φαί-
νομαι να μπορώ;» είπε (και βέβαια δεν φαινόταν
να μπορεί, αφού ήταν ολόκληρος φτιαγμένος από
χαρτόνι).

«Θαυμάσια μέχρι εδώ», είπε ο Βασιλιάς και συ-
νέχισε να διαβάζει μουρμουριστά τους στίχους: «“Κι
εμείς ξέρουμε πως είν' αλήθεια αυτό...” αυτό φυσικά
αφορά τους ενόρκους – “Μια της έδωσα κι αυτοί του
δώσαν δυο...” χμ, αυτό πρέπει να 'χει να κάνει με τις
τάρτες, καταλαβαίνετε...”

«Αλλά μετά λέει: “Όλες γύρισαν σ' εσένα ξαφ-
νικά”», είπε η Αλίκη.

«Και βέβαια, να τες, εδώ είναι!» είπε ο Βασι-
λιάς θριαμβευτικά δείχνοντας τις τάρτες πάνω στο
τραπέζι. «Τίποτα δεν είναι πιο ξεκάθαρο απ' αυτό.
Και μετά πάλι λέει “...προτού την πιάσει η τρέλα
της αυτή...” Εσένα, αγαπητή μου, δεν νομίζω πως
σε πιάνει τρέλα ποτέ», συνέχισε γυρνώντας προς τη
Βασίλισσα.

«Ποτέ!» είπε η Βασίλισσα μανιασμένα, πετώ-
ντας ένα μελανοδοχείο στο κεφάλι της Σαύρας κα-
θώς μιλούσε (η άτυχη μικρή Μπίλια είχε σταματή-
σει να γράφει πάνω στην πλάκα της με το δάχτυλο,
μια που δεν φαινόταν τίποτε, αλλά τώρα ξανάρχισε

πάλι βιαστικά χρησιμοποιώντας το μελάνι έσταζε απ' το κεφάλι της, όσο έσταζε).

«Τότε ο στίχος αυτός δεν σου πάει τρέλαν», ο Βασιλιάς κοιτάζοντας γύρω το ακροατήριο με χαμόγελο. Έπεσε νεκρική σιωπή.

«Είπα ένα λογοπαίγνιο!» πρόσθεσε ο Βασίλειος με θιγμένο ύφος κι όλοι έσπευσαν να ξεκαρδιστούν στα γέλια.

«Και τώρα ας βγάλουν οι ένορκοι την απόφασή τους», είπε ο Βασιλιάς – για δωδέκατη φορά εκείνη τη μέρα.

«Όχι, όχι!» είπε η Βασίλισσα. «Πρώτα η κατάδίκη, μετά η απόφαση».

«Ανοησίες και σαχλαμάρες!» είπε δυνατά η Αλίκη. «Πού ξανακούστηκε καταδίκη πριν απ' την απόφαση;»

«Κράτα τη γλώσσα σου!» είπε μελανιάζοντας ο θυμός της η Βασίλισσα.

«Όχι!» είπε η Αλίκη.

«Κόψτε της το κεφάλι!» ξεφώνισε η Βασίλισσα με όλη τη δύναμη της φωνής της. Κανένας δεν κοινήθηκε.

«Ποιος νοιάζεται για σας;» είπε η Αλίκη (εκείνη την ώρα είχε αποκτήσει πάλι το κανονικό της μέγεθος). «Δεν είστε παρά μόνο ένα πάκο τραπουλόχαρτα».

Μόλις το ξεστόμισε αυτό, αμέσως όλα τα τραπουλόχαρτα σηκώθηκαν ψηλά στον αέρα και

πετάχτηκαν καταπάνω της. Η Αλίκη έβγαλε μια φωνούλα, μισή από φόβο και μισή από θυμό, και προσπάθησε να τα αποκρούσει. Και ξαφνικά βρέθηκε στην ποδιά της αδελφής της, που της έβγαζε απαλά μερικά ξερά φύλλα που είχαν πέσει απ' τα δέντρα πάνω στο πρόσωπό της.

«Ξύπνα, χρυσή μου Αλίκη!» είπε η αδελφή.
«Μπα, σε καλό σου, πόσο πολλή ώρα κοιμήθηκα»

«Αχ, είδα ένα τόσο περίεργο όνειρο!» είπε η Αλίκη και διηγήθηκε στην αδελφή της όλες τις παράξενες περιπέτειες που μόλις διαβάσει όσο καλύτερα μπορούσε να τις θυμηθεί. Κι όταν λειώσε, η αδελφή της τη φίλησε και είπε: «Πραγματικά, γλυκιά μου, ήταν περίεργο όνειρο· το όμως τρέχα στο σπίτι να πιεις το τσάι σου, πέρα η ώρα».

Σηκώθηκε, λοιπόν, η Αλίκη κι έφυγε τρέχοντας, καθώς έτρεχε, έφερνε πάλι στο μυαλό της καλύτερα μπορούσε αυτό το θαυμαστό όνειρο.

Η αδελφή της έμεινε ασάλευτη στην ίδια θέση που την είχε αφήσει και, ακουμπώντας το κεφάλι στο χέρι, παρακολουθούσε τον ήλιο που βασίλευε· σκεφτόταν τη μικρή Αλίκη κι όλες τις θαυμαστές περιπέτειές της, μέχρι που άρχισε κι εκείνη και κάποιον τρόπο να ονειρεύεται. Και να ποιο ήταν όνειρό της:

Πρώτα ονειρεύτηκε την ίδια την Αλίκη και για μια φορά ακόμα είδε τα μικρά χεράκια να κρατούν αγκαλιασμένα τα γόνατα και τα λαμπερά ανυπόμονα μάτια να κοιτάζουν τα δικά της – μπορούσε ν' ακούσει τις αποχρώσεις της φωνής της Αλίκης και να δει αυτό το περίεργο τίναγμα του κεφαλιού που 'κανε για να διώξει τ' ανυπότακτα μαλλιά, πο

πάντα τής έπεφταν στα μάτια. Κι ενώ ακόμα αφουγκραζόταν, ή φανταζόταν πως αφουγκράζεται, όλος ο τόπος γύρω άρχισε να ζωντανεύει από τα παράξενα πλάσματα του ονείρου της μικρής αδελφής.

Το ψηλό χορτάρι θρόισε στα πόδια της καθώς το Άσπρο Κουνέλι πέρασε τρέχοντας, το φοβισμένο Ποντίκι πλατσούρισε διασχίζοντας τη γειτονική λίμνη, μπορούσε ν' ακούσει το ντιντίνισμα απ' τα φλιτζάνια, καθώς ο Μαρτιάτικος Λαγός κι οι φίλοι του μοιράζονταν το ατέλειωτο τσάι τους, και τη στριγκή φωνή της Βασίλισσας, που διέταζε ν' αποκεφαλίστούν οι άτυχοι καλεσμένοι της. Για μια φορά ακόμα το γουρουνομωρό φταρνιζόταν στα γόνατα της Δούκισσας, ενώ πιάτα και δίσκοι έσπαζαν ολόγυρά του, για μια φορά ακόμα τα σκουζίματα του Γρύπα, το γρατσούνισμα του κοντυλιού της Σάυρας, το πνίξιμο των ινδικών χοιριδίων που τα κατέστελναν γέμιζε τον αέρα, ανακατεμένα με τους μακρινούς αναστεναγμούς της αξιολύπητης Ψευτοχελώνας.

Καθόταν λοιπόν με τα μάτια κλειστά και σχεδόν μισοπιστεύοντας πως βρισκόταν κι η ίδια στη Χώρα των Θαυμάτων, ήξερε όμως πως δεν είχε παρά να ξαναανοίξει τα μάτια κι όλα θ' άλλαζαν και θα γίνονταν πάλι πεζή πραγματικότητα: το χορτάρι θα θρόιζε μόνο εξαιτίας του ανέμου και η λίμνη θα ρυτιδωνόταν μόνο απ' το σάλεμα των καλαμιών. Ο ήχος

των φλιτζανιών θα γινόταν πάλι ήχος από κουδούνια, προβάτων και η στριγκή φωνή της Βασίλισσας. Ήταν πάλι η φωνή του βοσκόπουλου και το φτύσιμο του μωρού, το σκούξιμο του Γρύπα κι όλοι οι άλλοι αλλόκοτοι θόρυβοι θ' άλλαζαν (το 'ξερε κανείς;). Θα γίνονταν πάλι οι μπερδεμένοι θόρυβοι της λυάσχολης φάρμας, ενώ το βέλασμα των κοπαδιών μακριά θα 'παιρνε τη θέση των αναστεναγμών Ψευτοχελώνας.

Τελευταία είδε με τη φαντασία της μια εικόνα. Είδε την ίδια τη μικρή της αδελφή, με το πέρασμα του χρόνου, να γίνεται κι αυτή γυναίκα, διατηρώντας όμως μέσα σ' όλα αυτά τα χρόνια που θα την ωρίμαζαν την απλή και αξιαγάπητη παιδική της καρδιά. Την είδε να μπορεί να συγκεντρώνει γύρω της άλλα παιδιά και να κάνει τα δικά τους μάτια να λάμπουν με λαχτάρα λέγοντάς τους παράξενα παραμύθια, ίσως ακόμα εκείνο το παλιό όνειρο της Χώρας των Θαυμάτων. Και να μπορεί πάντα να νιώθει τις μικρές τους λύπες και να χαίρεται με τις αθώες χαρές τους, καθώς και η ίδια θα θυμόταν τη δική της παιδική ζωή και τις ευτυχισμένες καλοκαιρινές μέρες.